Maurice Dekobra

Gondola cu himere

COLECȚIA REEDITĂRI

Maurice Dekobra

Gondola cu himere

Editura LIBRA
București
1991

Lucrarea reproduce versiunea ediției tipărite în Editura „Cugetarea" în perioada interbelică. Redacția a respectat, în general, traducerea păstrînd și transcrierea unor denumiri sau noțiuni, intervenind, uneori, numai în actualizarea ortografiei.

Editura LIBRA
Calea Moșilor nr. 125, Sector 2
C.P. 74—119 — București

I.S.B.N. 973-9016-04-9

I.

Călare pe balconul de piatră al palatului *Rezzonico*, pe care-l împintena voios cu pantofii săi de tenis, Jimmy fluiera. Mierloi tînăr, importat din America, spînzurat pe fațada *palazzo*-ului, el simboliza Ireverența yankee agățată fără mofturi pe tronul maiestuos al Regelui Adriaticei.

Adierea de seară ce brăzda apa Canalului cel Mare flutura hălăciuga blondă a părului lui Jimmy și înfiora frunzele leandrilor în vazele de ceramică azurie.

Un gondolier vîslea de-a lungul țărmului, cîntînd. Gulerul de lebădă sclipitoare al gondolei părea că șovăie în ondularea argintie a apei. Deodată, Jimmy se aplecă dinapoia meterezei sale de marmură, luă o sticlă de sifon și-o azvîrli cu nădejde spre gondolier... Proiectilul de sticlă se sparse de unul dintre stîlpii cafenii pe care era gravat blazonul Lady-ei Diana Wynham. Gondolierul tăcu. Scrută înciudat primul etaj al *palazzo*-ului. Jimmy, cu mîinile cornet la buze, strigă :

— *Shut up* !... Lasă gura !... *Va in malora !*

Porunca aceasta în trei limbi rămase fără efect asupra vîslașului care, ca represalii, slobozi trei înjurături venețiene și-și reluă refrenul, urmîndu-și drumul. Atunci, dintr-un *chaise-longue* de lîngă fereastră, Lady Diana se ridică. Aruncă o privire peste balustradă și întrebă, pe jumătate severă, pe jumătate înveselită :

— Ce, Jimmy ?... Ce ai ?

— N-ai auzit, Diana ?... Gondolierul ăsta fredonează *„Si, non ho piu banane...“*. Dar eu n-am venit din New-York ca să aud aici, în italienește, plictiseala asta din Broadway... Diana, o mai fi vreun doge în Veneția ?... Nu ?... Ei bine, dogișorii cu pălărie melon, care supraveghează la *Municipiu* buna ținută a cetății lor, ar trebui să ceară gondolierilor cunoașterea precisă a ultimelor refrene de la *Ziegfried Follies* sau din „Grădina surioarei mele“...

— Jimmy, profanezi scumpa mea Veneție !...

— A, nu copila mea. Să nu te apuci să-mi înșiri fraze citite prin romane sau versuri luate cu o furculiță din albumele hotelurilor, asupra poeziei, seducției, atmosferei și culorii Mărgăritarului Lagunei... Nu sînt dator să iau toate astea în serios, fiindcă Robert Browning a stat în palatul tău în 1899... Știu bine că ești mîndră că ai o placă comemorativă pe zidul *palazzo*-ului, deasupra canalului San Barnaba, o placă pe care citești cu emoție versuri dulcege :

Open my heart and you will see
Graved inside of it : Italy

Dar dă-mi voie să-ți spun că domnul Browning, poet hrănit cu macaroane, iubea prea mult Italia. Ne-a dezgustat. Dacă voi muri la Veneția, am să cer urmașilor mei să scrie, pe-o coloană roz de marmură în necazul domnului Gabriele d'Annunzio : „Deschideți inima-mi și veți vedea săpat în ea : un Manhattan !"

— Jimmy, inconștiența ta nu are ce scuză decît doar tinerețea ta. Un american de douăzeci de ani ca tine nu are dreptul de a vorbi de Veneția fără să se așeze în genunchi.

— Bine... Voi îngenunchea mîine pe podul Academiei și voi mulțumi austriecilor că au avut gîndul de a construi un pod de fier la umbra Tintoreților și a Bordomilor... Farmecul Veneției, *darling* ? Coșul uzinei de la Santa Elena ; digul drumului de fier, care leagă orașul cu civilizația ; păianjenul telegrafului care își țese pînza pe lagună ; gondolierul în waterprooft kaki înarmat cu tarif sindical ; ascensorul electric în campanilă, ascensor ce debordează sus turiști grăbiți și kodakuri ; barca-automobil, care spintecă în goană apa mocnită a Marelui Canal și care împinge larvele de țînțari în împrejurimi !

Picioruşele Lady-ei Diana băteau enervate între tălpile *chaise-long*-ului. Suflă foița unui pai în obrazul lui Jimmy, sorbi de două ori din *cocktail*-ul său și încheie cu o strîmbătură grațioasă :

— Spui paradoxuri, tinere guguman... Va trebui să iei bicarbonat de sodiu după masă.

Jimmy încruntă din sprîncene :

— Cum ?... Paradoxuri ?... Diana, nu-mi place să întrebuințezi cu mine cuvinte științifice care n-au trecere în colegiile din Statele Unite, între o partidă de basse-ball și un meci de rugby...

Desfăcu foarfecele picioarelor băgate în pantalonii albi din flanelă, se întinse cu o schimonositură ca Milon din Croton sub muşcătura fiarei şi scoase un „Eeeh !“, care se prelinse uşor printre dinţii îmbrăcaţi în aur şi buzele de tînăr atlet transatlantic. Apoi, deodată, cu braţul întins, el arătă o barcă-automobil care stropi gondola *traghetto*-ului.

— Diana, uite-o pe Florelli, care se duce să-şi ispăşească vechile păcate la altarul sfîntului Zaharia...

Curioasă, Lady Diana se ridicase îndată.

— Eşti sigur ?... Nina Florelly ?

— Nici vorbă... Pavilionul ei mov şi negru pare o rufă impudică uscată în voia vîntului... Şi-apoi, l-am cunoscut pe matelotul ei, care are un cap de ţîrcovnic fiert în aghiazmă... Să ştii că se duce la spovedanie ! Contele Navagero mi-a istorist ieri la *Florian* că ea a căzut în patima evlaviei de cînd comandorul Florelli a luat-o de nevastă. Nina făcea pe vremuri cinema la Milano şi desfrîuri la Roma. Avea o garsonieră în piaţa Spaniei, garsonieră unde se fuma opium pe perne din piele de Cordova, umflate cu aer cald... Pneu, confort şi al şaptelea cer ! Ba, Navagero mi-a spus că Nina Florelli, întorcîndu-se într-o noapte cam cherchelită, cu doi cavaleri pescuiţi dintr-un cuib de pe Via Sistina, le-a declarat deschizînd fereastra şi întinzînd mîinile : „Cum să n-am, porumbeilor, gînduri smintite, cînd contemplu din camera mea obeliscul Treimii şi coloana Concepţiei ?“

— Jimmy, nu eşti corect !

— Nu, Diana. Nu sînt mai corect de cînd cu necuviinţa pe care am făcut-o la uşa Vaticanului, acum trei ani. O conduceam pe Mrs. W. D. Butterworth, mama mea, la Sfinţia Sa... Mi se spuseseră, cu privire la papucii Papei, atîtea trăznăi, încît adusesem în taină o pereche de alţi papuci, cu nădejdea că Sfinţia Sa mă va lăsa să iau, ca amintire, papucii săi istorici, în schimbul alor mei... Rezultatul fu categoric... Cardinalul de gardă mă rugă politicos s-o şterg cu papucii şi cu speranţele. A doua zi *Osservatore Romano* publica un articol virulent asupra necuviinţei yankeilor... Diana, îţi spun, oamenii ăştia n-au simţul practic... Dacă Papa ar fi american, şi-ar vinde papuciii uzaţi colecţionarilor, şi-ar face propaganrdă pentru catolicism cu produsul tranzacţiilor... Sînt profund credincios, Diana... Respect toate religiile... Dar, la dracu, asta nu mă împiedică să fiu în nota vremii şi să pun reclama în slujba Providenţei... Tu eşti scoţiană, tu nu găseşti asta la

highlanzii voştri înapoiaţi. ...La noi, în Massachusetts se anunţă predicile în pagina a optsprezecea a ziarelor, între o reclamă de maşină de ras mecanică şi o marcă de săpun ; credincioşii sînt preveniţi că templul este încălzit, confortabil şi că, la ieşire, vor fi taxiuri...

*

Predica pe munte îşi avea rostul în Galileea, înainte de naşterea lui Edison... Dacă Isus Christos ar veni iar printre noi să predice admirabila sa morală, ar vorbi într-un megafon şi ar semna 3 000 de cărţi poştale pe săptămînă. Mai dă-mi un pai, Diana, ...*Seppolinele* pe care m-ai făcut să le mănînc la prînz, la *Taverna Feniciei,* mi-au făcut o sete groaznică !

De trei luni, Lady Diana-Mary-Dorotheea Wynham locuia în palatul Rezzonico, împreună cu domnul Jimmy Butterworth din Boston (SUA). Nobila scoţiană, fiica ducelui d'Inverness şi văduva Lordului Wynham, ex-ambasadorul Angliei în Rusia, se împărtăşea în acord fizic şi dezacord estetic cu unul dintre cei mai tineri şi mai strălucitori reprezentanţi ai aristocraţiei dolarului. Jimmy, unicul fiu al văduvei Butterworth, moştenitorul averii lui John-Adam Butterworth, împăratul celuloidului, Jimmy recordman al saltului în înălţime la Colegiul din Rottenbrayn şi campion al ignoranţei fără elan la stadionul Ştiinţei şi al Artelor Frumoase, îşi învaţă meseria de gentleman cosmopolit alături de Lady Diana Wynham. Dădea două sute de mii de franci pe lună mîndrei britanice, dacă nu pentru a şti că apa de gheaţă nu se bea cu paiul, cel puţin pentru a distinge coroana unui prinţ de sînge al Sfîntului Imperiu, pentru a se orienta în labirintul Gothei şi a săruta cum se cuvine degetele patricienelor.

Curioasă apropiere !... Aceea care avusese ca strămoşi regi scoţieni îşi vindea ştiinţa într-ale lumii celui care avusese ca bunici nişte emigranţi. Un sfîrşit de rasă, pe care destinul grefase tulpina tînără a unei generaţii noi. Un mentor seducător, îmbrăcat în Place Vendôme şi în Rue Royale călăuzea cei dintîi paşi ai unui Telemaque vînjos, ras, îmbrăcat excentric şi hrănit cu chewing-gumm.

Se cunoscuseră pe lacul Garde, unde în primăvara aceea Lady Diana agăţa vîrful spleen-ului său în ciulinii drumurilor solitare, printre confetele albe ale salcîmilor în floare.

Amintirea aventurii cu prințul Séliman [1] se ștersese puțin cîte puțin. Drama de la Glensloy Castle se estompase în pîclele tomnatice ale Lacului Lomond. Lady Diana nu mai plîngea speranțele-i născute moarte. Își purtase trei ani de zile melancolia prin caravan-seraiurile mediteraneene. A fost văzută rugîndu-se pe Acropole, nu în umbra Pallas Athenei ci la altarul Hazardurilor Fericite care, între două învîrtituri de scrînciob, procură abandonatelor frumoase reconfortul unui amor zvăpăiat sau al unui mare depozit la Bankert Troust. Fusese zărită la Biskra, amfitrită la pîndă sub oceanul palmierilor. Fusese întîlnită la Tunis, rece la auzul pledoariilor negustorilor de covoare învelite în bukara și împănate cu karamaniuri. Schițase o aventură, curmată iute, cu un căpitan de spahii la Marrakesch și amăgise enervarea unei seri furtunoase la Palermo, cu un negustor de perle din Salonic. Dar undele acestea de fantezie amară nu-i satisfăceau sufletu-i desfrînat. Aceea care fusese denumită „Madona din tren" mergea la întîmplare pe șinele indiferente.

Jimmy Butterworth o amuzase la început. Petrecem uneori observînd în grădina zoologică jocul unei tinere foci sau țopăielile unei sarige de curînd capturată. Bipedul voios, prins pe malurile Massachusetts-ului, pentru o fi întemnițat brusc în manierele lumii bune europene, stîrnise amuzamentul Lady-ei Diana cu salturile lui de-a lungul brazdelor etichetei. Asprimea juvenilă a limbajului său, cutezanța inconștientă, orgoliu-i nemăsurat de cetățean american erau pentru scoțiana trufașă cu sînge albastru un subiect de uimiri cotidiene. Într-o seară, vîslind pe lacul Garde, punctat cu stropi de argint, Jimmy dăduse brusc drumul lopeților, se năpustise asupra Lady-ei Diana, cuprinsese umerii ei goi în brațele-i zdravene și declarase cu voioșie :

— Fără glumă, sînteți încîntătoare !... Da, da, da...

Lady-Diana nu protestase deoarece echilibrul luntrei era prea puțin sigur și, în același timp, pentru că elanul colegianului certat cu retorica nu îi displăcuse prea mult. A înlăturat frumușel gura iscoditoare a lui Jimmy și a constatat ironică :

— Băiețelule, ai tot atîta tact cît are un dulău scăpat din lanț !

---

[1] A se vedea romanul *Madona din tren.*

Iar Jimmy îndrugase, luînd stelele ca martore ale sincerității sale :

— Diana ! Diana ! Ești strălucitoare cu profilul tău de Fecioară Sfîntă și cu ochii-ți de femeie fatală. Dacă ai fi arătat vîrful nasului peste zidul colegiului nostru din Rottenbrayn, ne-ai fi făcut să avem visuri nesănătoase timp de o lună... Da... Cît ești de frumoasă !... Ador albastrul ochilor tăi, care îmi reamintesc vitraliul sălii de baie a mamei mele... Dar pulpele... Am zărit o bucățică din carnea ta, între ciorap și dantelă, în după-amiaza asta cînd ai sărit în barcă... *By Golly !* Dacă Romeo ar fi văzut atît, ar fi bătut recordul urcușurilor pe scara de frînghie !

Acestea fuseseră preliminariile legăturii domnului Jimmy Butterworth cu Lady Diana Wynham, în decorul poetic, luminat de lună, al unui lac întunecat. Peste o lună se așezau în palatul Rezzonico din Veneția. Jimmy nu avea cunoștință încă de Serenissima Adriaticii. Ocolul Europei îl dusese la Londra, la Berlin, la Paris și la Roma. Dar, precum spusese în *slangu*-i cel mai pur :

— Înțelegi, scumpa mea, trebuie să fie cineva, o „gîsculiță" ca tine, să guste Veneția. Acum, că te am, trage-i cu gondolele și cu visurile dinaintea cuștii cu leul lui Sant-Marco.

Domnul Jimmy Butterworth, care auzise din America de leul lui San-Marco, credea într-adevăr că e vorba de o fiară vie, importată din Abisinia pe vapoarele Lloydului din Triest. Sports-manii din Statele Unite nu mai consideră Pireul un bărbat, dar li se întîmplă să-l ia pe San Marco drept un îmblînzitor.

Lady Diana ar fi vrut să locuiască în palatul Vendramin-Calergi, ale cărui ziduri au fost sanctificate în ochii melomanilor prin moartea lui Richard Wagner. Dar, în imposibilitate de a închiria sanctuarul acesta în care sceptrul lui Wotan se zdrobise la 1883, ea se intalase la Rezzonico.

Rezzonicii oferiseră în al XVII-lea secol o sută de mii de ducați Republicii pentru a fi admiși în falanga patricienilor. Lady Diana oferi o sută cincizeci de mii de lire domnului Hierschell de Minerbi pentru a închiria magnificul palat. Arcadele romane ale celor șaptesprezece ferestre mari, flancate de coloane corintiene, Fecioara cu zîmbet țeapăn care, sub umbrela de piatră păzește intrarea grădiniței de-a lungul *fondamentului*, curtea interioară pavată cu pietre îmbrăcate în mușchi, scara de marmură udată în apa verzuie a Marelui Ca-

nal, în fața celor cinci degete groase ale *palilor*, așteptînd acostarea gondolelor — totul a încîntat-o pe Lady Diana.

Fu văzută într-o zi de mai mutîndu-se în pallazzo cu generalul Liang-Tsé, cățelul ei, cu șaisprezece lăzi-garderobă, blindate ca niște blockhausuri de torpiloare ; cu treizeci de cutii de pălării, îmbrăcate în pînză albăstrie de Jony ; cu o ladă de sticlării de Murano, plină cu scoici de sticlă, cupe irizate, potire șlefuite ; cu un lexic enorm anglo-latin, o ediție asupra Chinei din *Das Tanzende Ich* de Maria Ley și cu *Dicționarul Cocktailurilor* editat în taină, la Boston, de un amator apostat, exclus din statul major al Armatei Mîntuirii.

Jimmy Butterworth avea drept orice bagaj o valiză mică de cabină, turtită ca un sertar de consolă, valiză care conținea două smokinguri, douăsprezece cămăși, o rachetă de tenis, portretul maică-si, o broșură explicativă asupra bolilor venerice, cupa de argint suflat oferită de colegiul din Rottenbrayn (Mass) și un carnet de cecuri. Aducea, de asemenea, o tînără maimuță pe care o cumpărase în trecere prin Verona, o maimuță botezată de Lady Diana Othello, fiindcă avea un cap de soț gelos.

*

Lady Diana nu-l iubea pe Jimmy în sensul excesiv al cuvîntului. Asemeanea pisicii lenevoase și distrate, ce îngăduie pisoiului înțărcat s-o mai sugă din obișnuință. Lady Diana tolera intimitatea americanului tînăr. Catadixea să primească dezmierdările lui fiindcă nu-i plăceau artificiile în materie de voluptate ; nu se dădea însă, toată, sărutărilor lui nedibace. Trebuia mai mult pentru a capta inima și a biciui simțurile frumoasei scoțiene. Trebuia, ca să-i înfiori trupul, o mînă mai experimentată decît a lui Butterworth junior, abia inițiat în exercițiile simple ale metodei Carpentier. Don Juan nu cînta Polca Vrăbiilor cu un deget pe clavecinul Voluptăților eclectice.

În seara aceasta, deoarece Jimmy ieșise să bea *gin-fizz* la barul *Danieli* cu doi tineri camarazi de colegiu, Lady Diana ordonă lui Beppo, gondolierul său particular, s-o ducă la San Michel. Era ora douăsprezce și jumătate noaptea. Luna plină își strecura argintul printre turlele ascuțite ale camapanilelor și stropea cu reflexe opalescente cetatea Marmurei și a Apelor. Vîntul răcoros al nopții aducea dinspre Lido răsuflarea sărată a Adriaticii. Veneția începea să atipească. Ultimele vaporașe atingeau cu carena lor uzată flancurile pontoanelor pustii iar

domul Santei Maria della Salute sclipea — besactea albastră a nopții fără somn.

Învăluită în blană, Lady Diana se lungi pe pielea de urs întinsă pe fundul gondolei împodobită cu perdele de aur. Căci, împotriva edictelor bătrîne ale Senatului, care restrîngeau pe vremuri fastul bărcilor patricienilor, Lady Diana își zugrăvise gondola cu conabiu și o împodobise cu două himere de bronz care vărsau foc pe nări și care aveau aripile întinse în voia vîntului.

Fumă, cu frumosu-i chip îndreptat spre *fano* înfipt în partea de dinainte a bărcii sale, reproducere minusculă a lanternei gigantice fixate pe prora galerei lui Morasini. Uită de băiețandru-i arhibogat și, dogaresă reîncarnată, gustă, solitară și tristă, otrava delicioasă a Veneției.

Beppo își împingea gondola fără zgomot, ritmînd cu precizie înstrunarea stropilor care cădeau din vîrful vîslei. Lady Diana se înfioră sub răcoarea umedă a bolții din Rialto, ale cărei pietre plîng zi și noapte că le pîngărește fumăraia progresului și căută sub umbrele Pescheriei pustii sufletul rătăcitor al peștilor morți.

Gondola pluti pe lîngă Cà d'Oro, nebunia minunată a bătrînului Contarini, Cà d'Oro a cărei dantelărie de marmură de pe fațadă e stropită de lumina rece a lunii.

Ordonă lui Beppo să întoarcă pentru a admira și mai mult giuvaerul acesta unic, dantela pietrificată de veacuri care-și răsfrînge motivele și capitelurile, împletiturile și arcadele în oglinda mișcătoare a Marelui Canal. Gondola se strecură apoi pe brațul Sfinților Apostoli. La dreapta, zidurile negre cu ochii închiși ai ferestrelor țintuite. La stînga, crîmpeie de piatră poleite de lună, cu ochiul sclipitor al unei lucarne sau cu luminița vie a unei gherete. Beppo se încovoaie sub arcada unui podeț. Pe cheiul îngust trecu și dispăru o femeie cu un șal negru, umbră tăcută înghițită de o ulicioară. Barca atinse două gondole vechi acostate lîngă o scară de lemn, tocită, două gondole jalnice cu prora ruginită, cu sabordurile crăpate; păreau două cochete bătrîne, zbîrcite, veștejite, decăzute, care își reamintesc între patru ochi gloria dispărută din vremurile eroice ale lui Daniel Manin și Tomaseo.

Un motan roșcat, hămesit, zburlit, așezat pe prora unei gondole, contempla, neclintit, reflexele domoale ale apei tulburate. Lady Diana întinse în treacăt mîna ca să-l dezmierde pe gînditorul cu ochii oblici. Animalul își culcă urechile și nu mișcă. Trăia în el sufletul unui plebeu mort misterios într-o

seară de carnaval sau al unui sclav înjunghiat de dragul unei frumoase în ziua unirii simbolice a dogelui cu marea ? Se spune la Veneţia că motanii roşcaţi tăinuiesc dinapoia irisului de smarald flacăra pribeagă a oamenilor care au pierit prin fier.

Gondola conabie lunecă fără zgomot de-a lungul unei grădini plină de mistere, ale cărei frunze păreau că oftează sub adierea uşoară a regretelor şi înaintă cu grijă pe lîngă Mănăstirea Iezuiţilor. Apoi, deodată, un spaţiu liber : laguna deschisă ale cărei ape clipoceau blînd la temelia *Fondamentului Nuove*.

— Cîrmeşte spre San Michel, spuse Lady Diana gondolierului.

Atunci, grăbind vîslitul, Beppo se îndreptă spre insula Cimitirului, al cărui zid de cărămizi trandafirii e împrejmuirea consolatoare. Capela se înalţa printre cîţiva chiparoşi, torţe negre care vegheau la căpătîiul morţilor. Lady Diana era ameţită treptat-treptat de tăcerea lagunei moleşite. O bucura că nu mai aude vorbăria lui Jimmy şi nici clămpăneala argoului transatlantic care sfîşia uneori farmecul unei meditaţii ori strivea zborul unor gînduri nostalgice.

Rezemată pe un cot de blana de urs alb, îndreptată spre zidul rectiliniu, contempla, fără să vadă, mormintele — puzderie... Bănuia, claie peste grămadă, îngropate în insuliţa asta, pe patriciana descompusă în rochia ei de bal şi pe negustorul răposat în redingota de zile mari ; pe fata din popor ce dansa *monferrina* în seara Înălţării şi pe vîslaşul îndesat ce conducea *Bucentaurul* în hărmălaia veselă a cetăţii în sărbătoare ; pe *contessina* graţioasă ale cărei buze surîdeau la farsele lui Goldoni şi pe fantele zvăpăiat, ai cărui ducaţi se topeau în tripourile lui Ridotto... Morţii Veneţiei erau aici, cu zdrenţele aurite ale trecutului său, cu firimiturile gloriei sale, cu parcelele splendorii de altădată.

Lady Diana închise ochii. Promenada lentă de pe marginea cimitirului o înfiora. Atingerea cu neantul o îngheţa. Unde bruşte treceau pe catifeaua pală a pielii sale. Îşi evoca trecutul. Explora în gînd labirintul fericirilor moarte şi pătrunderea în necropola plăcerilor secate. Amanţii îi treceau prin minte ca nişte figuranţi pe-o pînză de fundal. Socotea numărul celor principali în cadenţa vîslei gondolierului. Lordul Wynham, în primul rînd. Bărbatul ! Iniţiatorul neplăcut, înmormîntat acum într-o capelă rece şi neguroasă în comitatul Essex. Al doilea : Lordul Howard de Wallpen. O replică a ca-

valerului ce rîde al lui Franz Hals. Campion de polo și recordmen de istorii picante la desert. Al treilea : ducele de Massignac, secretar la Ambasada Franței. Un Alfred de Vigny cu gabardină și cu prețiozități în vorbă. *French Love*. Nopți dramatice, dialoguri sălbatice. Al patrulea : George Wobbly, comedian burlesc la *Empire*. Contrast. Sărutări aseptice și piruete pe harta Dezmierdării. Al cincilea : domnul Somerset Wiffle, membru al Parlamentului. Un accident de cale ferată. Express și bilet dulce. Al șaselea : Leo Tito, dansatorul de la *Ambasadori*. O răzbunare de femeie pentru a face în ciuda Dorotheei Hobson, partenera lui. Iubiri neliniștite, cu mîna pe colierul de perle. Al șaptelea : un matelot într-o seară de spleen. Al optulea : un boxeur într-o seară de chef. Al nouălea : un necunoscut. Nouă bis : un ofițer englez pentru pedepsirea necunoscutului. Cravașă și kukri de Gurkha pe divan. Al zecelea : căpitanul de spahii într-o vilă maură. Idilă scurtă. Îmbrățișări mincinoase. Mușcături și lucruri răsturnate. Al unsprezecea : domnul Achille Skopelos. Un levantin. Mlădieri de pisică și dulceață de trandafiri. Al doisprezecelea : Jimmy Butterworth.

Lady Diana opri contabilitatea în josul coloanei. Gondolierul întorcea la dreapta spre canalul Maranilor. Va întoarce pagina și ea ? Pagina albă, în capătul căreia, sub reportul „Doisprezece", destinul va scrie un nume nou ?

Lady Diana oftă. Își petrecu blana peste sînii decoltați și murmură :

— Al treisprezecelea... Al treisprezecelea !

Nu era superstițioasă. Dar, fără să vrea, coincidența o tulbura. Dorea ca acest al Treisprezecelea să-i eclipseze pe toți ceilalți și să încununeze superb romanul amorurilor ei. Anticipa Marea Aventură a vieții cu amantul predestinat. Gusta de pe-acum bucuriile și suferințele pe care pasiunea aceasta devorantă le va azvîrli în inima sa. Legănă îndelung, în voia gondolei, simfonia tumultuoasă a speranțelor tainice. Apoi, deodată, se smulse din reverie cu o tresărire bruscă. Aprinse o altă țigară, ca să-și călăuzească mai sigur gîndul și se mustră cu energie că alunecase într-un romantism demodat. Farmecul Veneției a îmbătat-o. Ca să reacționeze, evocă spiritul unui umorist vienez ce-i spusese într-o zi, supînd cu ea la shoener :

„În Veneția gondolele nu plutesc pe apă, ci pe saliva amanților care perorează pe canalurile ei de două mii de ani !".

Barca o luă pe lîngă grădina publică și reintră în bazinul San-Marco. Cheiul Esclavonilor era pustiu. Luminile străpungeau ici-colo zidurile caselor scunde. Alte lumini, la stînga, scînteiau pe suprafața apei, licurici care jalonează canalurile Lido-ului. Piazetta, cu puzderie de lumini și zidul trandafiriu, imens și clar, al Palatului Dogilor, amintiră Lady-ei Diana că Jimmy era încă la *Danieli* cu camarazii săi de colegiu. Nici nu-i trecu prin minte să îl caute.

— La Rezzonico, spuse gondolierului.

Era ora unu și jumătate noaptea cînd gondola se strecură printre stîlpii cafenii și acostă la scara principală. Lady Diana sări pe treapta de marmură, înverzită de mușchi marin, și-l concedie pe Beppo. Se duse în camera sa fără s-o întrebe pe cameristă dacă domnul Jimmy s-a înapoiat.

Bău un pahar cu apă rece și, pe birou, în cupa de onyx unde găsea în fiecare dimineață *New-York Herald*-ul și *Daily-Mail*-ul, observă ediția de zi a *Gazettei di Venezia*. Deoarece ziarele engleze soseau cu douăzeci și patru de ore întîrziere, avu curiozitatea să arunce o privire asupra ultimelor știri din gazeta italiană. Un titlu pe două coloane îi atrase atenția deodată :

ASASINAREA LORDULUI STANLEY.
INSURECȚIE LA CAIRO

Chestiunile coloniale ale țării sale nu o pasionau. Dar îl cunoscuse pe Lordul Stanley, pe vremuri, cînd soțul ei defunct o ducea la recepțiile diplomatice de la Curtea din Saint-James. Asasinarea înaltului comisar al guvernului britanic era o știre gravă. Citi cu interes depeșa agenției Stefani, concepută astfel :

„Cairo, 20 iunie. — *Un egiptean fanatic, al cărui nume nu se cunoaște, a înjunghiat azi-dimineață pe Lordul Stanley, la ceremonia inaugurării statuii Lordului Kitchener. Ucigașul a fost arestat. Crima aceasta politică pare a fi primul semnal al unei acțiuni puse la cale de anumiți naționaliști egipteni, căci s-a aflat din sursă sigură că mijloacele de comunicație cu Khartoum sînt tăiate și că garnizoana engleză de acolo este asediată de mii de insurgenți.*“

Lady Diana puse ziarul jos. Se gîndi cîteva clipe la victima patriotului egiptean. Apoi, pentru că destinele Egiptului nu prezentau vreo atracție deosebită, se dezbrăcă. Vru să-și

guste ultima țigară, înainte de a se culca. Îmbrăcată într-o pijama albă de mătase, cu scaiul scoțian brodat sub sînul stîng, cu picioarele în papuci de brocart argintiu, se sprijini în cot de una din ferestre. Nimic nu mai însuflețea Canalul cel Mare. Luna dispăruse. Întunericul năpădise piața San-Samuel, dinaintea palatului. Lady Diana fu iarăși frămîntată de bilanțul pasiunilor sale și de numărul Treisprezece. Putea să bănuiască oare că hazardul, care se joacă de-a baba-oarba cu marile întîmplări ale vieții noastre, va lega printr-un fir invizibil drama din Cairo cu dorințele ei de amantă nepotolită ?

II.

Emma, camerista genoveză a Lady-ei Diana, își trezi stăpîna la orele opt. Emma era mai mult o damă de companie decît cameristă. Se bucura de toată încrederea Lady-ei Diana care, deseori, o ținea la curent cu tainele-i mărunte și cu marile-i planuri. Ducea gustarea pe o tavă de sticlă verzuie, cu solemnitatea unui paracliser ce umblă cu moaștele unei sfinte. Avea pe tavă ceai într-un ceainic de faianță veritabilă de Faenza, marmeladă de portocale adusă din Dundee și pișcoturi fine. Avea, de asemenea, o scrisoare, netimbrată, cu blazonul unei patriciene. Emma vesti :

— Milady, un gondolier mi-a dat scrisoarea aceasta din partea contesei Orseolo.

Diana o cunoștea din vedere pe această matroană, care locuia în palatul vecin. Citi misiva cu jumătate de glas :

„Lady Diana, nu-mi veți lua în nume de rău, sînt sigură, exprimîndu-vă foarte viile doleanțe ale pisicii mele siameze Bettina, premiată întîi acum un an la expoziția din Turino. Venind aseară acasă, am surprins maimuța domnului Butterworth lîngă ea, într-o atitudine ce nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor sale necurate. Maimuțoiul acesta impetuos încerca să perpetueze seminția strămoșilor săi cu nefericita mea pisicuță. Am avut mult de furcă pînă ce să-l alung și să previn astfel o catastrofă jalnică... V-aș fi, deci, foarte îndatorată, Lady Wynham, dacă ați îndruma în viitor înflăcărarea excesivă a animalului în alte direcții și vă rog să credeți în sentimentele mele întristate dar distinse.

Dolfina Orseolo".

Lady Diana găsi nostimă întîmplarea. Dar, pentru că avea poftă să-i caute pricină lui Jimmy, o întrebă pe Emma :

— Domnul Butterworth s-a înapoiat ?

— Da, Milady, la trei dimineața... Domnii dorm încă...

— Cum, ce tot spui ? Domnii ?

— Da, Milady. Domnul Butterworth a venit azi-noapte cu doi americani tineri, prieteni ai domniei sale. Unul s-a culcat în pat, altul pe chaise-longue, iar domnul a dormit pe vreo cincisprezece perne îngrămădite una lîngă alta, luate din budoarul dumneavoastră.

— Cum ? Cum ?

— Le-am servit chiar și o gustare : *porridge*, ouă cu *bacon*, *eperlani* fripți, pîine de secară, clătite cu sirop, gem, ceai și coniac.

Lady Diana se ridicase în pat, exasperată :

— Trimite-mi-l pe domnul Butterworth imediat.

Cînd fu singură, zgîlții cu îndîrjire pernele și murmură în franțuzește :

— Acest „gigollo" devine insuportabil !

Domnul Jimmy Butterworth apăru : părul în dezordine, halatul portocaliu de campion al boxului în antrenament. Exclamă :

— Hello, Diana ! Ce face mititica ?

Privirea Lady-ei Diana îi țintui avîntul lîngă pat.

— Am aflat, dragă, că ai venit la mine în casă cu doi necunoscuți !

— Firește... Bob Mitchell și Fredy Whichmott... Camarazii mei din Rottenbrayn...

— Nu cumva crezi că palatul meu este o pensiune de familie ?

— Vai, Diana, dar e loc îndeajuns aici pentru un trib.

— Așta e un motiv ca să-mi impui prezența băiețandrilor pe care eu nu-i cunosc ? Nu, dragul meu, va mai trece mult pînă să cunoști legile bunei creșteri, iar purtările tale încep să mă scoată din fire... Citește, pe de altă parte, scrisoarea pe care am primit-o. Contesa Orseolo, vecina mea, se plînge de necuviințele maimuțoiului tău... Admirabil...

Jimmy citi misiva patricienei nemulțumite. Izbucni într-un rîs nebun și declară :

— Bettina dezonorată sau amorurile lui Othello ! Straşnică glumă pentru suplimentul comic al ziarelor din Hearst, Diana. Mărturisește că întîmplarea te-a amuzat. Ia gîndeș-

te-te, Othello, cu mosorul de mic funcționar încălzit, necăjind pisicuța bătrînei Orseolo. Aș fi dat douăzeci de dolari să asist la idilă!

— Deocamdată matroana e supărată, iar maimuțoiul tău mă face de rîs.

— Nu-i nimic, Diana. Matroana o să vină și așa la serata pe care ai s-o dai aici în noaptea Mîntuitorului.

— Serată?

— Dragă Diana, dă-mi voie să-ți vorbesc. Am aflat că se sărbătorește la Veneția, întotdeauna în ziua de 18 iulie, sfîrșitul unei ciume groaznice care a pustiit Veneția în nu mai știu ce an. În noaptea asta lumea petrece, iar orașul se întoarce cu susu-n jos. Atunci, mi-a venit o idee, stînd de vorbă cu camarazii mei și cu cîțiva venețieni de neam care, aseară, dădeau pe gît băuturi tari în sănătatea ta, la barul *Danieli*... Am hotărît să te consacrăm dogaresă.

— Dogaresă?

— Da, minunată idee, nu? Erau acolo cei mai mari reprezentanți ai tineretului lagunei. Barbarigo, care a avut printre strămoși doi dogi și care lucrează la morile Stucky ca să-și cîștige viața, contele Erizzo, fostul erou al aviației italiene, care a doborît numeroși austrieci în timpul războiului... Frumosul Foscarini... Știi, tipul cu profil întunecat de senator roman, care ți-a azvîrlit săptămîna trecută un trandafir, cînd gondola ta trecea pe sub podul Paiului. Și-apoi alții, pe care abia îi cunosc, prieteni care fac larmă în holul hotelului... Comandorul Lorentetti, Gr. Uff. Tradeletto și colonelul Ceresole... Pistoale de primul rang, iubita mea. Nu, nu, lasă-mă să vorbesc, Diana. Toți ăștia te cunosc și te admiră. Povestea ta cu prințul Séliman și tragedia din castelul tău scoțian i-a pasionat pe venețieni. Te consideră ca pe cea mai frumoasă floare a serelor calde ale Gothei și ca pe eșationul cel mai rar din galeria nobilelor internaționale. Au aplaudat propunerea mea și te socotesc vrednică a fi consacrată ca dogaresă. E epatant, Diana! Firește că suport eu cheltuielile ceremoniei. O serbare nemaipomenită aici. Petrecerea în saloanele tale și o sută douăzeci de gondole pe Canalul cel Mare. După focul de artificii al *Giudeccăi* te vor încorona. *A propòs*, să telegrafiezi îndată la Paris pentru a ți se trimite o mantie de purpură și hermină. Trebuie să reconstitui Gloria Veneției după plafonul lui Veronese, care mi-a sucit mușchii gîtului tot admirîndu-i Palatul Ducal. Înțelegi, *darling*? Decanul seratei, un ghiuj bătrîn, plin de de-

coraţii, încărcat de onoruri şi de zbîrcituri, te va consacra, în timp ce tu ai să alegi un doge după placul inimii, ca în jocurile de societate. *Naturliche* că n-ai să mă încoronezi pe mine. Eu nu intru în joc. Eu fac parte din Consiliul de Zece... De Zece Mii de dolari pe care îi voi da pentru limonadă, lampioane, supeu !

Lady Diana îl ascultase pe Jimmy, totodată surprinsă şi dezarmată. Cum să se supere pe băiatul ăsta prost crescut care amesteca, într-o uluitoare *olla podrida*, gafele şi atenţiile, incorectitudinile şi gesturile frumoase ? Îl lăsă pe Jimmy s-o îmbrăţişeze cu înflăcărare şi exclamă, înveselită :

— Nebun ce eşti, dragul meu Jimmy ! Eu, dogaresă ? Nici nu-mi trece prin gînd !

— Nici mie. Whichmott mi-a sugerat ideea spunîndu-mi că i s-a părut că găseşte o asemănare între tine şi sfînta Caterina din Palatul Ducal, a cărei căsătorie mistică a fost celebrată în faţa dogelui Francesco Donato. De aici pînă la a te alege dogaresă nu mai era decît un *ginfizz* de băut. Vom începe prin a întocmi o listă provizorie de invitaţi ; ai să vezi că va fi foarte amuzant. Vom amesteca persoanele de neam cu cele de rînd, pe patricienii autentici din secolul al XIII-lea cu S.V.C.A. din al XX-lea.

— S.V.C.A. ?

Barbarigo mi-a explicat sensul acestei abrevieri : *Societatea Veneţiană a Conţilor Ageamii*. Vom lua, de asemenea, şi crema de la *Excelsior Palace* pentru ca elita din Lido să nu fie uitată. Va trebui s-o invităm şi pe mrs. Askomore. Am zărit-o seara cu Trimbutt, liderul laburist cu lordul Montagu Batsman. Un lider laburist la Veneţia, lăfăindu-se într-o gondolă în sănătatea şomerilor din Manchester. E formidabil !

Lady Diana îşi arătă surpriza :

— Cum ? Vipera de la Saint-James aici ?

— Da ! În carne şi-n venin. Am vorbit cu ea chiar. Mi-a criticat, potrivit obiceiului său, americancele pe care le găseşte proaste, egoiste şi prost crescute. Ca să mă răzbun, i-am spus o anecdotă. Mă prind că n-o ştii. „O doamnă vizita fregata istorică pe care o comandase Nelson la Trafalgar ; ofiţerul îi arătă o placă mare de aramă, ţintuită pe punte şi-i explică : „Aici, doamnă, a căzut Nelson în timpul bătăliei navale". Atunci doamna răspunse simplu : „Nu mă mir, comandante. Era cît pe-aci să mă poticnesc şi eu trecînd adineauri pe lîngă ea". Mrs. Askmore catadicsi să găsească întîmplarea hazlie şi exclamă : „Era o americană, firește". „Nu, doamnă,

replicai eu cu un zîmbet. Doamna în cauză este mrs. B., cea mai bună prietenă a dumneavoastră".

Jimmy ronțăi un pișcot de pe tava de sticlă verde și întrebă :

— Acum, Diana, pe cine ai să alegi doge ?

Diana schiță un gest nehotărît, care-i dezvălui brațul gol.

— Vom vedea.

— Știu că ai în momentul acesta trei cavaleri agățați la carul tău și care n-ar vrea decît să mă dea jos de pe tron.

— Lasă-i să tragă la oiște, Jimmy !

— Ai să-l alegi pe Henry da Mantignac, pe sir Reginald Duckling sau pe Erich M. Krauss ? Francezul va avea mai multe șanse decît diplomatul englez ? Industriașul prusac îi va eclipsa pe aliații de altădată ?

— Nu știu. I-am invitat pentru diseară, la masă, la *Montin.* Între fructe și gorgonzola voi lua, poate, o hotărîre. În orice caz, Jimmy, îți dau liber diseară. Distrează-te cu prietenii tăi. În vremea asta eu voi face la masă puțină analiză de suflete și voi compara reacțiile celor trei curtezani ai mei, sub picăturile acidulate ale provocărilor mele.

*

Montin este restaurantul cel mai celebru din parohia San Travaro. Poloboacele din grădina sa adăpostesc boema venețiană care gustă *zuppa di verdura,* asezonată cu parabole transcendentale și cu trăncăneli inevitabile, cu proclamații neo-futuriste și cu controverse iredeniste. În seara asta, Lady Diana prezida un mic dineu la care asistau un francez, un englez și un german.

Domnul de Mantignac era un pretendent rece, stăpîn pe sine, zgîrcit în elanuri și-n gesturi. Se înscria fals împotriva teoriei universal admise a parizianului expansiv, flecar, muieratic. Sir Reginald Duckling, curtezan entuziast, avea răspunsuri prompte, mușcătoare. Herr Dr. Erich Kraus, amorez tenebros și gentlemen hanovrez, tăinuia, în spatele albastrului candid al ochilor săi limpezi, o voință de fier. Mantignac, rentier cultivat, vizita Veneția ca artist și ca diletant. Duckling, atașat la Foreign Office, practica la Lido *over arm stroke* între două misiuni diplomatice. Kraus, industriaș milionar, ghiftuit cu devize străine, vindea italienilor mașini.

După banalitățile de rigoare, care se armonizau cu miezul limfatic al pepenilor verzi și cu firele decolorate ale macaroanelor, Lady Diana se întoarse spre Duckling și reflectă :

— Ce oribil lucru asasinarea Lordului Stanley la Cairo, nu-i așa, Sir Reginald. Bărbatul meu mi-l prezentase la Buckingham-Palace. Fusese numit lord guvernator al Egiptului și părea cît se poate de fericit. Era scris ca pămîntul Faraonilor să-i aducă nenorocirea.

— Într-adevăr, neplăcută afacere insurecția asta, Lady Diana. Situația se agravează, pare-se. O depeșă din Londra anunță că flota Mediteranei pleacă spre Alexandria.

Erich Kraus îl privi pe Duckling cu un zîmbet ironic :

— Tu ai vrut-o, Georges Dandin !

Și, mîndru de erudiția-i molierească, prusianul adăugă :

— Cheia Mării Roșii se va colora cu sînge în curînd. Eh, stăpînirea drumului Indiilor merită ciolanele unui grenadier englez, așa cum ar fi spus defunctul nostru cancelar de fier. Numai că bunii voștri aliați francezi își rîd în pumni... Haha !

— Pardon ! Pardon ! protestă Mantignac. Egiptul al egiptenilor ar fi, Algeria a arabilor și sfîrșitul Africii noastre de Nord. Interesele noastre sînt egale.

Lady Diana gustă rubinul topit al chianti-ului său și exclamă convinsă :

— Toate acestea vor fi aranjate de Societatea Națiunilor.

Atunci, toți trei fanții, brusc de acord, se înveseliră peste măsură. Kraus rîse batjocoritor :

— A, da, jucăria născocită de un profesor de istorie dat în mintea copiilor... E nostimă invenția !

— Totuși, scopul este nobil. Dragostea pentru pace este un lucru frumos, care va triumfa cu timpul.

— Desigur, scumpă Lady Diana. Dar o Societate a Națiunilor fără sancțiuni este ca un oraș fără polițiști. *Faustrechtul* dreptul pumnului, va aranja timp de veacuri legăturile dintre popoare. Restul nu-i decît fantasmagorie. S-a văzut vreodată o mulțime accesibilă rațiunii ? Au fost cîndva călăuzite masele cu conceptele logicii ? Lupta pentru viață, și așa crudă între particulari, devine feroce între națiuni. Poftele sînt multiplicate. Or, o Societate a Națiunilor care face apel la bunele sentimente ale popoarelor și le amenință cu sancțiuni platonice este un copil de patru ani, care îngaimă cîntecele în mijlocul unei haite de lupi flămînzi.

— Erich, mă îngrozești !

— Ba nu, dragă prietenă. Dacă n-ai fi fără voie victima utopiștilor, a pacifiștilor behăitori și a atîtor lampagii care se

plimbă pe digul Umanității măturată de furtuni, ai vedea în față adevărul. Din păcate abulici pretenționși, ieșiți din Universitate sau retori șireți scăpați din școala primară declară cu solemnitate pacea în lume și împrăștie asupra electorilor lor o mană de cuvinte goale, de fraze plăcute și de anticipări paradisiace. Iresponsabili sau cabotini.

— Așadar, după insurecția egipteană, prevezi alte conflicte ?

Germanul își înălță pieptul și continuă :

— Conflicte ? Dar le și aveți între aliații de ieri !

Mantignac și Duckling se priviră. Francezul declară cu un zîmbet :

— Nu văd decît unul posibil : cucerirea inimii Lady-ei Wynham.

— Nu ! Nu ! reluă cu gravitate Erich Kraus. Debitorul nu-l are niciodată la stomac pe creditor. Americanii care sînt ghiftuiți de aur european, unchiul Sam, adevăratul biruitor al războiului, a cărui uriașă factură i-o plătim toți, unchiul Sam, Skylock reînviat, va fi nevoit într-o zi să-și deschidă iar lăzile pentru bătălia pe Pacific. Atunci va veni rîndul nostru, al jupuiților, al rîioșilor bătrînei Europe, foști tributari ai visteriei din Washington, să ne îmbogățim pe spinarea contribuabilului transatlantic. Le vom vinde foarte scump obuze sau *beef*, în timp ce ei se vor sfădi cu galbenii și vor vedea cît costă comprimarea expansiunii Niponilor scoși din răbdări.

— Implacabilă viziune a viitorului, Herr Doktor ! glăsui Mantignac. S-ar părea că anticipările astea apocaliptice îți prilejuiesc o satisfacție personală.

Prusacul își umflă și mai mult pieptul atletic și continuă :

— Personală nu, domnule. Dar Prusia nu-i țara în care să se poată domestici himerele. Toți oamenii de Stat prusaci au fost *Realpolitiker*. Înțelegeți sensul precis al acestui cuvînt. Pe șesurile noastre sterpe, de la Vistula la Elba, pe pămîntul nostru neospitalier, am învățat cum să luptăm corp la corp cu Realitatea. Dumneavoastră, latinii, savurați plăcerea de a trăi sub un cer îngăduitor și vă întoarceți imediat privirile cînd Destinul îngrămădește norii la orizont. Noi, prusacii, sîntem fiii spirituali ai lui Hegel.

Domnul de Mantignac moțăi din cap.

— Ce să vă răspund, Herr Doktor ? Cum să mă răzvrătesc împotriva logicii vorbelor dumneavoastră ? Poate că dumneavoastră sînteți fiii lui Hegel ; dar noi sîntem, cu siguranță, ai lui Samson. Dalila ne-a făcut să zgîlțîim templul pentru

a-i strivi pe Filistini, şi-am primit lovituri în cap. Din păcate, Dalila are dinţi lungi şi accent englezesc. Dacă anglo-saxonii n-ar fi lipsiţi de orice imaginaţie şi de orice ştiinţă psihologică, n-ar semăna vrăjmăşia în rîndurile unei naţiuni care va fi fost tot atît victima aliaţilor cît şi a inamicilor săi. Nu trimiţi un încasator să bată la uşa unui mausoleu care cuprinde rămăşiţele unui milion şi jumătate de oameni, mai ales cînd morţii aceştia au murit în timp ce viitorii lor creditori se îmbogăţeau făcîndu-i să plătească scump armele pe care le mînuiau şi muniţiile pe care le ardeau.

— Nu te răzvrăti, Mantignac ! bombăni Duckling. Peste zece ani voi n-o să mai puteţi mîna pe nici o marcă de la germani, iar noi nu vom mai încasa un franc din tezaurul fracez. Cu planul Dawes şi cu acordul asupra datoriilor se va face hîrtie de împachetat.

Lady Diana îşi puse mîna pe braţul lui Duckling :

— Dar dumneata, Reggie, al cui fiu spiritual eşti ?

— Al lui Mercur, scumpă prietenă. Adică al zeului Comerţului.

— Şi-al hoţilor ?

— Dacă doriţi, Diana, deoarece comerţul este pentru furt, ceea ce e muşchiul pentru schelet. O naţiune de negustori poate să aibă alt ideal decît acela de a îngenunchia la altarul Bursei ?

Mantignac încuviinţă :

— Sir Reginald are dreptate. Şi fiindcă schimbăm adevăruri tari, îţi voi reaminti că, pentru compatrioţii săi, aurul are mai multă valoare decît sîngele. Au dovedit aceasta între 1914—1918.

Lady Diana îşi arcui sprîncenele deasupra ochilor frumoşi, miraţi :

— Cum adică ?

— Războiul cel mare n-ar fi durat nici un an dacă Regatul Unit nu aproviziona, indirect, duşmanul prin canalul neutrilor. Dar trebuia ales ! Comerţ paralizat şi ostilităţi scurte. Sau : trafic înfloritor şi război lung. V-aţi gîndit vreodată la aceasta, Lady Diana ? V-aţi gîndit vreodată că Domnul Brown, industriaş englez, cîştiga milioane vînzînd bumbac olandezilor şi suedezilor, care îl trimiteau mai departe germanilor, atunci cînd Brown-fiul, soldat pe front, era ucis de adevăraţii clienţi ai tatălui ? Ce dilemă *corneiliană* pentru un *businessman* !: Cinci sute la sută beneficii nete, sau pielea fiului meu ?

Sir Reginald Ducking izbucni într-o hotărîre cinică :

— Tocmai ce v-am spus adineauri, Lady Diana. Compatrioții noștri n-au șovăit. Și-au răpus copiii pe treptele Bursei. Afacerile sînt afaceri.

— Cinismul dumitale îmi îngheață spatele, Reginald.

— De ce ați vrea ca realitatea să fie consolatoare ? întrebă Mantignac. Optimismul e diabetul spiritelor credule care fac zahăr din urîțeniile omenești. Ceea ce este exasperant este fățărnicia cumplită a fărîturilor civilizate. Pentru a se înșela singure, afectează specularea noblețîi și măreția de suflet a popoarelor, ascunzînd sub o mantie de altruism lăcomia care-i călăuzește. O să-i vedeți pe englezi operînd în Egipt. Gloanțele vor ploua asupra fellahilor. Li se va arăta lor ce înseamnă a vrea să fie fericiți, fără învoirea *Colonial Office*-ului. Naționaliștii din Cairo vor apela la toată lumea care o să verse lacrimi de crocodil. Iar aurul Sovietelor îi va încuraja pe feciorii lui Ptolomeu să se lovească de oala de fier.

Comentariile domnului de Mantignac fură întrerupte de apropierea unui fachir, care punea pe fiecare masă un prospect în trei limbi, lăudînd ascuțimea viziunii sale supranaturale.

— Chemați-l sugeră Lady Diana. Îi ador pe prezicători fiindcă nu e un bob de adevăr în prezicerile lor. Și-apoi, oricine a întîlnit în viață o țigancă sau o somnambulă care i-a spus lucruri uimitoare ?

Fachirul o salutase pe Lady Diana. Avea nume hindus : Hananîti. Dar Sir Reginald Ducking îl bănui mai degrabă născut prin locurile Jaffei.

— Citești în palmă ? întrebă Lady Diana.

Ghicitorul cu veșmînt cenușiu schiță o strîmbătură discretă.

— Nu, doamnă... Mîna nu-i sigură. Vreți să-mi încredințați un obiect de care nu vă despărțiți niciodată ?

Lady Diana îi dădu verigheta. Hananîti o strînse în palmele-i crispate și încremeni încordat. Murmură apoi, la spatele Lady-ei Diana :

— Vă văd printre dune de nisip, la piciorul piramidelor.

— Și-apoi ?

— Atît.

Mantignac reflectă sarcastic :

— Precum văd, nu zărești multe lucruri pe fondul astral.

— Am văzut-o lămurit pe doamna printre tarbuși, cu piramidele și cu sfinxul în zare. Mai mult nu pot să spun.

— Dați-i zece lire. Mai mult nu merită.

Fachirul se îndepărtă. Lady Diana se aplecă spre Sir Reginald și observă :

— Curios, totuși ! Înainte de venirea tipului, am vorbit între noi despre insurecția din Egipt, iar aseară m-am gîndit la bietul Lord Stanley.

— Coincidență !

— De bună seamă ! Cu atît mai mult cu cît n-am nici un motiv logic pînă acum de a mă plimba pe malurile Nilului.

Masa se terminase. Lady Diana și cavalerii săi devotați ieșiră din restaurant și ajunseră pe jos la canalul Giudecca, unde Beppo îi aștepta în gondola cu himere. Germanul se așeză la stînga, francezul la picioarele Lady-ei Diana.

— Dragii mei, mai glumi ea, avem dreptul să flecărim despre prezicerile voastre așa de întunecate asupra viitorului omenirii. Vă voi pune o întrebare netă : dacă am să-l încoronez, pe unul dintre voi, doge la serbarea pe care-o voi da în noaptea Mîntuitorului la mine, ceilalți doi au să fie geloși ?

— Oh, exclamă Mantignac, abordăm careul ipotenuzei geometriei galante. Gelozia a făcut să curgă mai multă cerneală, scumpă prietenă.

— Fără a mai socoti lacrimile ! murmură Duckling.

— Și palmele ! adăugă Kraus. Deoarece gelozia e complimentul direct al amorului, așa cum tunetul e complimentul fulgerului, omul înțelept își însurubează pe inimă un paratrăznet.

— Gelozia e omagiul adus de gelos celei pe care-o iubește, afirmă Duckling.

Iar Lady Diana replică :

— Să mă ferească domnul de un omagiu care seamănă cu un buchet de urzici. Totuși, dragă Reggie, te cred îndeajuns de altruist ca să nu-ți pară rău de fericirea altora.

— Așa se zice ! În realitate, fericirea altora e ca mirosul unei fripturi bune : ți-e cu neputință să-l suporți după ce ai mîncat.

Lady Diana își muie vîrful degetului în apa neagră.

— Pentru mine, reluă ea, a fi gelos e a manifesta instinctul proprietății. Unii nu admit ca alții să pună ipoteci pe trupul pe care-l posedă...

— Ca proprietate-nudă !

— Așteptam replica aceasta de la dumneata, Mantignac ! Dar exagerezi comparînd amorul cu o ipotenuză.

— Ați prefera să-l asimilez bisectoarei unui unghi obtuz ?

Întrebarea lui Mantignac avea să rămînă fără răspuns. Beppo, în loc să ocolească punctul Vămii, o luase prin canalul

della Salute, de-a lungul căruia se întinde clădirea impozantă a bisericii Santa-Maria. Gondola stătea gata-gata să intre în Canalul cel Mare, cînd o barcă-automobil trecu zvîrlind în lături doi snopi de spumă. Barca era condusă de un bărbat cu fetru bej, cu un impermeabil kaki, cu mănuși crem. Elegantul cîrmaci zărise la timp gondola ca s-o evite, dar prea tîrziu ca să n-o stropească cu învîrtiturile elicei. Atunci, ținînd cu mîna stîngă cîrma, scoțîndu-și cu dreapta, repede, pălăria, se întoarse spre Lady Diana și exclamă în italienește :

— Doamnă, toate scuzele mele !

Apoi, pupa albă a bărcii fu înghițită de întuneric, iar cei din gondolă se aleseră cu cîțiva stropi pe mantale și cu cîteva zgîrieturi.

Beppo mormăise o înjurătură. Sir Reginald strigă :

— Ce imbecil ! Putea să spintece gondola.

Kraus adăugă :

— Ar trebui interzise motoarele de 80 de cai. Veneția nu-i făcută ca să-i brăzdezi canalele cu o viteză de 22 de noduri și să se macine temelia palatelor cu plescăitul repetat al apelor frămîntate !

Dar Mantignac o studia pe Lady Diana. Ea nu părea supărată deloc de incidentul acesta neprevăzut. Cu ochii îndreptați spre portul San-Marco, făcea sforțări să vadă încă barca dispărută, meteor alb pe canalul întunecos.

— Vă gîndiți la pilotul zorit din barca-fantomă ? o întrebă Mantignac în șoaptă.

Ghicise evident ceva în mintea Lady-ei Diana, căci ea schiță un gest de enervare și, adresîndu-se gondolierului, spuse :

— Beppo, ce barcă e aceea ? Ai putut s-o recunoști ?

— O, da, *Signora*... O cunosc din vedere. O cheamă *Beatrice* și acostează undeva, lîngă Clubul Nautic.

— A cui e ?

— Nu știu, Signora.

— Atunci du-ne repede la *palazzo*.

Gondola acostă. Lady Diana sări, brusc, pe trepte și zise :

— Scumpi prieteni, scuzați-mă. Nu mă simt tocmai bine. Intru în casă. Beppo vă va conduce unde o să doriți. La revedere.

Nu așteptă cuvintele de rămas-bun ale adoratorilor. Străbătu iute curtea interioară a palatului, cu plantații de camelii, urcă în camera sa și sună camerista. Emma apăru.

— Domnul Butterworth a venit ?

— Da, Milady. Domnul Butterworth îl rade pe Othello.

Lady Diana se îndreaptă degrabă spre bibliotecă şi-l găsi într-adevăr pe Jimmy care, cu-o maşină de ras şi cu un pămătuf, îl ţinea pe Othello captiv între genunchi.

— Oh, Diana, făcu el cu voioşie, te-ai şi înapoiat ? Soseşti la timp ! Ajută-mă să-l ţin pe blestematul ăsta ca să-i fac o mutră de june-prim scăpat de la Drury Lane.

Scoasă din fire, Lady Diana luă pămătuful şi săpunul ca să le arunce pe fereastră. Exclamă :

— Dragul meu, nu-mi pasă de maimuţoiul tău ! Hotărît lucru, ai fler cît un *setter* împăiat. Ascultă. Minutele, secundele sînt preţioase. Cunoşti o barcă-automobil cu numele *Beatrice ?*

— Nu.

— Sări atunci în barca mea şi pleacă în căutarea bărcii albe care poartă, la proră, un pavilion mic, triunghiular, cu-o stea. Vreau să ştiu numele celui ce-o conducea astă seară, la unsprezece şi jumătate, cînd era cît pe-aci să ne scufunde în colţul canalului della Salute. Ai înţeles, Jimmy ?

— Îi cauţi pricină idiotului acela ?

— Da.

— Încrede-te în mine. Dacă-l găsesc, am să-i boxez fălcile cît ai clipi din ochi.

— Ba nu, să te astîmperi. Eu voi fi aceea care-i voi arăta ce înseamnă politeţea. Tot ce doresc să ştiu este numele şi adresa persoanei. Explorează portul. Du-te pîn-la Lido, dacă-i nevoie. S-ar putea să-şi fi lăsat barca la pontonul *Excelsiorului.* În sfîrşit, să nu te întorci pînă nu-ţi vei fi îndeplinit misiunea. Jimmy, contez pe tine.

Jimmy avea defecte. Dar nu i se putea reproşa că nu e un amant serviabil. Îl azvîrli în cuşcă pe Othello, ale cărui fălci erau încă umede de clăbuci de săpun, îşi luă pardesiul şi coborî scara principală cu viteză de campion olimpic. Desfăcu în doi timpi frînghiile *Tritonului* şi refuză concursul mecanicului care se oferea să-l conducă.

— Dacă domnul merge la Lido, să fie cu luare-aminte pe canalul Orfanello. Pe dreapta e laguna moartă. Ţineţi-vă după felinarele stîlpilor.

— Nu duce grijă. Am benzină îndeajuns ?

— Da, domnule... Domnul merge departe ?

— La Triest, dacă e nevoie. Dă-i drumul.

Motorul hurui. Elicea aşternu pe apa neagră o dîră de clăbuci albi. *Tritonul* se năpusti cu direcţia spre pontonul Academiei.

Între timp, sus, în camera neluminată, sprijinită de fereastră, Lady Diana îl privea pe Jimmy depărtîndu-se. Barca și cîrmaciul nu porneau să cucerească Graalul, ci luau urma unui om al cărui profil de condotier Lady Diana îl întrezărise, urma unui om a cărui voce caldă trezise, în noapte, în subconștientul ei, ecoul fatidic al unei speranțe nemărturisite.

III.

Lady Diana se întinsese pe patul cu coloane răsucite, un pat încolăcit ca un patruped ce se rostogolește pe spate în spasmul voluptății. Pătura albăstrie, de pluș, cu broderii de argint, era intactă. Lady Diana nu se dezbrăcase. Ferestrele erau deschise în noaptea limpede ce aspira, discretă, umbrele din odaie. Distingeai siluetele principale ale tabloului din Palma-bătrînul, pe consola aurie și bibelourile țărcuite ca niște scoici în acvariul vitrinei Louis XIV.

Era ora patru dimineața. Jimmy nu se întorsese încă. Lady Diana își înfrîngea nerăbdarea încercînd să aţipească. Dar somnul nu se apropia de trupu-i zgîlțîit de tresăriri, nici de mintea-i în care gîndurile se învălmășeau ca fecioarele lui Wotan în seara bătăliilor decisive. Lady Diana căuta să pună stăpînire pe sine. Dar în zadar.

De ce zbuciumul ăsta ? De ce febra neîntemeiată ? Necunoscutul zărit de ea nu era mai mult decît un venețian zorit, sau un turist în treacăt, sau un om ca mulți alții. Și totuși... Se încrucișase de mai multe ori, în cursul vieții sale aventuroase, cu tineri frumoși, cu făpturi care aprind dorințe fugare în sufletul femeilor sensibile la virilitatea lor. Nu catadicsise niciodată să le acorde altceva decît pomana unei înfiorări secrete sau să închine seducției lor ofranda unei chemări tăcute. De ce, în seara asta, aștepta cu neliniște întoarcerea misionarului îndatoritor ?

Zorile agățau de campanilele din preajmă eșarfa vălului lor străveziu. Apa calmă a Marelui Canal trimitea spre cer paloarea-i de bolnav, iar globul Doganei se pregătea să răsfrîngă pe obrajii de aur primele raze. Deodată zumzetul depărtat al unui motor o smulse pe Lady Diana din așternut. Se aplecă pe fereastră. La cotitura Sfîntului Toma, în dreptul palatului Balbi, *Tritonul* aluneca pe apa liniștită. Cu capul gol, Jimmy era la cîrmă. Lady Diana îi făcu semn. El flutură fularul. Curînd, pașii săi zoriți răsunară pe culoar. Intră în cameră.

— Ei, ce-ai făcut ?

— Oh, dragă, mi-s mîinile înghețate. E frig pe apă, știi. Dă-mi un păhărel de brandy.

— Bietul Jimmy... Uite, bea.

Jimmy dădu pe gît paharul, își frecă palmele și exclamă pe jumătate serios, pe jumătate comic :

— Eeh, m-ai făcut să văd stele verzi cu *Beatrice* asta. Altădată am să plătesc un detectiv care să spioneze în locul meu, pe lagună.

— Așadar, știi ?

— Un moment, Diana, lasă-mă s-o iau de la capăt. Îmi spuseseși — nu-i așa ? — că barca fantomă pornise spre San-Marco. Ascultă. Opresc în dreptul portului ; scrutez yachturile acostate la Clubul Nautic ; dau tîrcoale în jurul pontonului de la *Danieli*. Nici o urmă de *Beatrice*. Mă duc la portarul hotelului. Habar nu are. Îl ascult pe barman. Îmi spune : „A, da, barca aceea care face zgomot ? Mi se pare că e a unui nobil spaniol ce stă la Lido". Sar iarăși în *Triton* și-o iau spre Lido. Pentru că însă nu sînt tocmai familiarizat cu canalurile, greșesc drumul și mă împotmolesc în fața insulițel San Servolo. Se potrivea. Era un nebun în ospiciu, care miorlăia ca o fată bătrînă la dentist și-mi trimitea în noapte văicăreala lui halucinantă. Trece o barcă de la *Excelsior Palace*. Fac semn pilotului. El mă remorchează și mă scoate din baltă. O sută de lire bacșiș ; pornesc singur și ajung la *Palace*. De *Beatrice* nici urmă. Întreb în dreapta și în stînga. Paznicul îmi spune : „A, da... Barca-motor cu steaua neagră ? A fost aci aseară. Mi se pare că e a unui negustor angrosist din Triest". Urc, pentru orice eventualitate, la *Excelsior*, inspectez terasa, barul și dancingul și mă înapoiez pe ponton. Nici pomeneală de nobil — negustor. Servitorul hotelului se afla în dreptul pontonului ; îmi zice : „A, da, barca aceea care gonește ca o torpilă ? Mi s-a spus că e a unui egiptean bogat, ce ocupă provizoriu palatul Civran". N-aveam altceva de făcut decît s-o cîrmesc spre Veneția și să caut palatul Civran, pe Canalul cel Mare, ca să descopăr adevărata identitate a nobilului-negustorului-egipteanului. Era prea tîrziu pentru a trezi din somn pe cei ce stăteau în palat. Din fericire, era acolo o recepție intimă. Șase-șapte persoane vorbeau la etajul întîi, în galeria de piatră. Oamenii mă văd dînd tîrcoale sub ferestrele lor. Erau bine dispuși. Unul îmi strigă vesel : „Ați pierdut ceva în canal, domnule ? Poftiți o lumînare !". Fac investigații pentru a patra oară. *„Beatrice ?* Nu cunoaștem așa ceva. Dar dacă vreți să beți un cocktail cu noi, nu vă fie rușine". Deodată, cineva se apleacă și exclamă :

„Dumneata, Butterworth ?". „Da, eu". Îl recunosc pe Barbarigo. Mă întreabă rizînd : „Dar ce faci singur cuc în barcă la ora asta ? Dacă o cauţi pe Desdemona, ea petrece cu Jago !". Îl rog pe Barbarigo să coboare. Vine la mine. Îl întreb din nou. El îmi spune : „O barcă cu o stea neagră în faţă ? Îmi pare că am văzut-o. Dar nu, dragul meu, ea nu poate să fie nici a unui negustor, nici a unui nobil spaniol, nici a unui egiptean. Am văzut-o deseori acostată la încrucişarea canalului San Luca cu canalul Fuseri. Ai multe şanse s-o găseşti între Manin şi cartierul San-Fantino. Doar dacă proprietarul ei n-o fi umblînd razna. Acolo o să capeţi precizări asupra identităţii sale." Îi mulţumesc lui Barbarigo. El mă strigă : „La drept vorbind nu-s curios, dar aş vrea mult să ştiu pentru ce explorezi Veneţia la două noaptea, în căutarea unei bărci necunoscute". „Proprietarul ei m-a stropit astă-seară. Vreau să-l învăţ buna creştere, aplicîndu-i un pumn în bărbie". „Oh, americanii !". Motorul meu duduie, virez şi caut să mă orientez. Trec de palatele Dandolo şi Loredan. Canalul San-Luca nu mai este departe. Uite-l. Un culoar negru, pavat cu gondole. Străpung una şi îmboldesc alta. Dau buzna într-o luntre plină cu coşuri de pătlăgele şi castraveţi. Trec pe sub două podeţuri, în Campo Manin şi-o iau de-a lungul zidurilor congregaţiei Caritătii. Canalul e, într-adevăr, sinistru pe întuneric. Un decor de crimă, vrednic de timpurile cînd condotierii aceia... ştii.... cum le zice ?... Au un nume de polcă... A, da, Carmagnola !... De timpurile cînd Carmagnola îşi păstra capra şi varza între Republică şi ducatul Milanului. Deodată, fii atentă, Diana : dau cu ochii de *Beatrice*. Stătea lîngă scara unei case cu două etaje, care avea două ferestre pătrate de fier şi-o uşă scundă la capătul treptelor. Bine-nţeles nici o lumină. Sar atunci în Beatrice şi-o inspectez, nădăjduind să găsesc undeva numele proprietarului. Scormonesc la întîmplare lucrurile. Rezultatul : poftim !

Jimmy se întrerupse şi întinse spre pătura albastră produsul vînătoarei : o mănuşă ; un număr din Secole şi o cutie neagră de chibrituri. Lady Diana privi cu interes obiectele. Oftă :

— Dar cum vrei să ghicesc numele cuiva după ele ?

— Să imităm raţionamentul deductiv al poliţiştilor. Omul fumează. E un italian şi-şi cumpără mănuşi din Londra. Stai ! Cuvintele însemnate pe marginea ziarului : *Mercoledi, 5 ore,* Miercuri, orele 5. Vezi bine, deci, că-i un italian.

— Asta nu-ți dă nici numele, nici adresa lui. O fi stînd în casa aceea cu aer de închisoare.

— Dă-mi voie să urmez. Nu ți-am povestit partea cea mai curioasă, Diana. Pe cînd șterpeleam amintirile astea din barca cea misterioasă, un fel de ferestruică se deschide sub acoperiș și un cap de ivește. Îmi zic : „E subreta ; admirabil. C-un bacșiș bun o să fiu lămurit...". O strig în cea mai bună italienească a mea : *„Scusi, Signorina"*. O voce groasă îmi răspunde : „Ce cauți în barcă ?". Întunericul mă înșelase, era un bărbat. Îi zic : „Proprietarul e aici ?". „Nu, dar de ce ?" „Aș vrea să-l întreb de marca motorului. A cui e barca ?". „Nu te privește ! Șterge-o !". *„Tante grazie* — Foarte mulțumesc. *Thank you, old top !"*. Și după dialogul acesta grăbit, ochiul de geam se închide. Personajul dispăru ca un cuc de pendulă. Avusesem timp să-l privesc atent. Diana, închipuiește-ți, era un preot. Dacă nu un preot, în orice caz un ecleziastic cu o sutană neagră. Ciudat, nu-i așa ? Ce-o fi căutînd, la trei din noapte, elegantul tău yachtsman în casa unui preot ? O femeie frumoasă m-ar fi mirat mai puțin decît viziunea neașteptată a acestui Bartholo arțăgos. Am văzut jucîndu-se *Bărbierul din Sevilla* la New-York. Tutorele copilei avea un bot la fel, lung și osos și un cap de catîr costeliv. Pe de altă parte, fiindcă nu țineam să fac scandal la ora aceea, trec pe bordul *Tritonului* și mă pun la pîndă pe după colțul canalului Fuseri. Tocmai era acolo o gondolă hodorogită. Timpul se scurge. Aud sunînd ora patru în Turnul San Fantino. Nu era prea romantică veghea în gondola aceea împuțită. Contemplînd casa, vînătă în penumbră, cu fațada năruită pe alocuri și cu cei doi ochi negri ai ferestrelor zăbrelite, vedeam parcă figura unei copile pipernicite, pline de pecingine și de coșuri. Deodată, ușița se deschide. Gura copilei scuipă o umbră care coboară scara, ajunge pe chei și dispare într-o ulicioară. Cred la început că e vorba de necunoscutul tău. Dar mă liniștesc. *Beatrice* se afla tot la locul ei. În sfîrșit, sătul de a tot veghea zadarnic, m-am urcat iarăși în Triton, am ajuns la Canalul cel Mare și m-am îndreptat spre Rezzonico. Iată, Diana, cum mi-am pierdut timpul.

Jimmy se joacă mașinal cu cutia de chibrituri și glumi :

— Ia spune-mi, Diana, nu cumva ești îndrăgostită de tipul acela ?

— Eu ? Îndrăgostită ? Nu zău, Jimmy, faci niște glume...

— Fiindcă n-ar fi frumos să mă pui să te ajut în căutarea unui rival de-al meu...

Lady Diana dădu din umeri. Cu acea extraordinară facultate de a minți, care este semnul de legătură al internaționalei feminine, luă un aer zîmbitor, ofensat și replică :

— Un rival ? Dar cum te poți teme de cineva, Jimmy, tu, care ai totul pentru a plăcea : tinerețe, frumusețe, avere ?

Jimmy se ridică, se bălăbăni pe lîngă pat și protestă fără multă convingere :

— Nu mă persifla, draga mea ! Exagerezi !

— Nu te persiflez, dragule, spun adevărul.

Atunci el fu încredințat pe deplin și, copleșit de orgoliu, se înălță potrivindu-și mașinal nodul cravatei.

— Hai, du-te și te odihnește, Jimmy, încheie Diana. Ești obosit. O să mai vorbim mîine.

Jimmy o sărută și ieși. Lady Diana își aprinse lampa de la căpătîi. Mai puțin ca oricînd o păștea somnul. Cele trei obiecte ale *Beatricei* se aflau pe pat, lîngă ea. Nicicînd vreun pelerin în extaz n-a contemplat cu mai multă ardoare odorul sfîntului. Dezmierda cu înflăcărarea unui cucernic în rugăciune dezmierda din ochi mănușa goală, înveliș pieritor al unei mîini pe care-o bănuia. Nu cuteza nici măcar să mai lupte împotriva dominației unui necunoscut care, în timpul nopții, împletise în preajma sa rețeaua pînzei sale invizibile. Privirile-i mergeau de la un obiect la altul. Căutau să străpungă enigma acestui suflet prin cuvintele scrise cu creion pe titlul ziarului ; să evoce voința aceea care era desigur tare, judecînd după precizia literelor ; să anticipeze reacțiile eului acela, imperios, desigur, dacă timbrul clar al vocii nu înșela.

Blondul zorilor însorite năpădea acum în cameră, așternînd reflexe pe marginea vazelor și dîre de lumină pe gîtul sticlăriilor irizate. Sirena îndepărtată a unui vaporaș anunța deșteptarea orașului : Lady Diana era încă indiferentă la chemările dimineții. Nu era singură în cameră. Gîndu-i se întreținea cu un interlocutor ireal ce răspundea întrebărilor pe care ea nu le formula. Și fantoma plăcută se materializase pentru ea sub aspectul baroc al unei mănuși, al unui ziar și al unei cutiuțe.

*

* *

În fiecare zi, la șase și jumătate, contesa Moltomini se deprinsese să-și strîngă cunoștințele la *Florian*. În timp ce vinurile răsăreau pe masa înconjurată de scaune de fier, umbra Noilor Procurații se întindea în piața San-Marco, iar porum-

beii, sătui de-a tot fi fotografiați alături de o sută de mii de cretini care îi ghiftuiesc cu grăunțe, se duceau la cuiburile lor, de sub cornișele de piatră. Dispăreau în grupuri unduioase, gunguritoare, ca niște frunze în vînt. Între timp, sub galerii, turiști nenumărați se îngrămădeau dinaintea vitrinelor și se extaziau în fața pieilor colorate, a micilor lei de alabastru și a gondolelor-călimări aurite cu mercur.

În seara aceea, contesa Moltomini trona, cu Lady Diana în dreapta și cu marchiza d'Etrevan în stînga. Comandorul Lorenzetti gusta o înghețată, iar Gr. Uff. Tradeletto sorbea un vermut cu sifon. Vorbeau despre ultimul roman al lui Michel Georges-Michel : *La sărbătoarea Veneției.*

— Nostimă evocare a cetății Dogilor, glăsui Tradeletto. Scriitorul francez a notat, cu arta unui îndrăgostit al lagunei, aspectele numeroase și felurite ale orașului nostru. Cînd iubești Veneția, cînd ai în trup farmecul și frumusețea ei, n-o înșeli nici măcar cu un condei.

Marchiza d'Etrevan aprobă :

— M. G. M. s-a achitat foarte bine de datoria sa estetică. Noi, toți cei care venim aici, sîntem îndatorați acestei Veneții cu inimă generoasă, care ne oferă, fără precupețire, drugii de aur ai frumuseții sale și lumina radioasă care ne purifică. Citiți-l pe André Suarès. N-a compus el în *Voyage du Condottiere* un imn splendid în cinstea Cetății fără rival ?

Contesa Moltomini se înclină cu un zîmbet :

— Mulțumesc, în numele strămoșului meu, care a luptat pentru gloria Veneției.

— Deocamdată, draga mea, ea devine colonie germană. Turiștii germani cotropesc hotelurile. La *Pilsen,* chelnerii mi-au oferit un scaun, ieri, spunîndu-mi : *Bitte schon, gnaedige Frau !* Nu se mai vorbește limba lui Guido da Verone la dumneavoastră, ci aceea a domnului Max Reinhardt. Venim de pe lacuri. Pretutindeni pe drumuri ne-am încrucișat cu automobile pe care era litera „D" revelatoare. La Viila d'Este, pe lacul Como, nu-s decît saxoni sau westfalieni. Ce năvală, domnilor !

Comandorul Lorenzetti remarcă :

— Așadar, marchiză, nu mai e parfumul insulelor Boromee, ci al Borborygmelor ?

Moltomina exclamă :

— Haide, haide, *carissimo !* Nu vorbi de rău despre inamicii noștri de ieri. A venit ora împăcărilor pe pămînt. Pace turiștilor cu gînduri bune !

Şi, întorcîndu-se spre Lady Diana, o întrebă :

— De ce nu sînteţi văzută mai des la *Lido*, Lady Wynham ? Nu vă place ?

— Ba da. Îmi place plaja de nisip de pe malul mării, pe care încolţesc ierburi şi cabine de baie. Şi-apoi regimul Regelui Pausole, care predomină la *Excelsior*, nu-mi displace. De la pijama la rochie de seară, sau de la pantaloni de baie la smoking fără tranziţie — iată soluţia problemei îmbrăcămintii.

— Eram aseară la serbarea de binefacere, declară Tradeletto. S-a petrecut aici o întîmplare nostimă. Închipuiţi-vă că după amiază, obişnuiţii faimosului hotel observaseră pe o pernă de catifea o frumoasă pereche de mănuşi albe, de căprioară, destinate unei mînuţe gingaşe. Sub mănuşi erau aceste cuvinte scrise englezeşte : „Persoana care posedă aceste mănuşi va fi fericită să dea o sărutare astă seară, la unsprezece, oricui va fi cumpărat dinainte un bilet. Întîlnirea în faţa orchestrei. Preţul biletului : zece lire. Sumele voi fi vărsate operelor de binefacere ale oraşului Veneţiei".

Natural, numeroşi amatori ispitiţi de misterul anunţului se prezentară cu cele zece lire. În timpul seratei se făcură tot felul de ipoteze. Ale cui erau mănuşile ? Ale englezoaicei încîntătoare cu mîinile graţioase sau ale yankeei plăpînde cu degetele aşa de fine ?

Care nu fu stupefacţia posesorilor de bilete cînd, la unsprezece fix, văzurăm venind la orchestră un dolofan cu ochelari, care strigă cu pronunţat accent napolitan : „Eu sînt proprietarul mănuşilor. Am cumpărat perechea aceasta, azi dimineaţă, dintr-o prăvălie de galanterie. Haide, cine-i la rînd să îl sărut". Şi cum amatorii, dezamăgiţi, protestau rîzînd, mistificatorul încheie fluturînd mănuşile : „Hai, consolaţi-vă... Aţi făcut filantropie fără recompensă. O să mergeţi de-a dreptul în rai".

Lady Diana oferi ţigări tuturor, apoi cu un ton indiferent se adresă contesei Moltomini :

— A propòs, nu cunoaşteţi o barcă-automobil, care se numeşte *Beatrice* şi care goneşte cu viteză pe Canalul cel Mare ? Aseară gondola mea era cît pe-aci să se scufunde din vina pilotului grăbit.

— *Beatrice* ?... Dumneata o cunoşti, Lorenzetti ?

— Nu, scumpă prietenă.

— Dar dumneata, Tradeletto ?

— Nici eu.

Lady Diana păru că glumește.

— Așadar, nimeni din Veneția nu cunoaște vasul ăsta fantomă ? E Olandezul care zboară fără supape, cu turbocompresor !

— Barca nu aparține vreunul membru cunoscut de tagma noastră. Este, desigur, vorba de un străin în treacăt.

— Un străin care citește *Secolo* și care s-a scuzat într-o excelentă italiană ?

— Mă mir...

— Și care frecventează o casă ce pare o închisoare la San Fantino ?

Comandorul Lorezetti declară categoric :

— Scumpă Lady Wynham, dați-mi patruzeci și opt de ore și mă însărcinez să aflu numele acestui personaj misterios.

— Îți voi fi foarte îndatorată, scumpe *commendatore !*

Lady Diana se despărți de contesa Moltomini și ajunse pe jos la *Rezzonico,* mergînd pe *Calle larga 22 Marzo.* La șapte seara, străduța aceasta istorică este plină de călători care se grăbesc să cumpere cărți poștale ilustrate înainte de închiderea magazinelor. Lady Diana auzi, trecînd pe lîngă prăvălia unui acordeur, un gramofon care nazaliza ultimul succes al Pavilionului la Viena ; aruncă o privire indiferentă spre stalactitele de fir crem din Grota Dantelelor ținută de o urmașă a lui Jesurum și nu catadicsi să admire la vitrina unei *antichita* un Carpaccio garantat, între o pianină din lemn de trandafir cu claviatura știrbită și relicvele unui *quatrocento* îndoielnic. Ajunse în sfîrșit în spatele lui San Samuele și refuză oferta unui gondolier. Beppo o zărise și traversa canalul ca s-o aducă la palat.

Sări, fără un cuvînt, în gondola sa. Se gîndise pe drum la ultimele cuvinte ale Moltominei. Era posibil oare ca proprietarul *Beatricei* să fie cu totul necunoscut de cea mai bună societate venețiană ? Și ca slugile hotelurilor, așa de bine informate de obicei, să ignore identitatea italianului ? Era o enigmă care-o enerva ca o jignire personală. Îi era ciudă pe omul acela. Îi era ciudă, de parcă el ar fi găsit o plăcere răutăcioasă ținîndu-i curiozitatea în încordare și ascunzîndu-se ca să-i ațîțe și mai mult dorința de a-l cunoaște. Și-ar fi chinuit cu plăcere carnea ca să înfrîngă obsesia irezistibilă și și-ar fi pedepsit inima ca să-i arate o superbă indiferență. Dar pornirile acestea nu țineau mult. De aproape douăzeci și patru de ore gîndul ei nu avea alt obiect decît lămurirea misterului.

Dimineața își cercetase servitorii. La prînz, telefonase secretarului de la Clubul Nautic. La șase venise dinadins la masa contesei Moltomini cu nădejdea secretă că va găsi în sfîrșit rezolvarea unei ecuații ai cărei termeni se compuneau dintr-un țipnit de apă, dintr-un salut cu o pălărie elegantă și din trei cuvinte de scuză zvîrlite cu glas vibrant.

Gondola cu himere roti în dreptul palatului. Lady Diana se smulse din rețeaua gîndurilor ca să privească debarcaderul palatului. Deodată, un zvîcnet o ridică de pe bancă.

Zărise o barcă albă acostată lîngă stîlpul pontonului. Era *Beatrice* cu stea neagră la cîrmă. Forma-i plină se legăna molatică între stîlpii cu blazonul Lady-ei Diana, de care părea a-și bate joc. Un mecanic citea, așezat dinapoia motorului. Inima Lady-ei Diana începu să bată violent. Deodată glasul lui Jimmy, la etajul întîi, o făcu să ridice capul :

— *Say*... Diana... E-aici. De-un ceas și jumătate te așteptăm ! Bem lichioruri ca să ne treacă vremea !

Capul lui Jimmy dispăru. Lady Diana ardea de nerăbdare să urce mai curînd scara. Își înfrînse totuși pornirea și, cu pas molatic, străbătu curtea interioară. Jimmy îi ieșise în întîmpinare. Se încrucișară la cotitura rampei de marmură.

— Nu zău, exclamă el cu entuziasm pueril, este aici. A venit la cinci și jumătate ca să-ți prezinte scuze. Un tip extraordinar, draga mea !

— L-ai primit tu ?

— Da. Ne-am prezentat fără prea multe mofturi. Îl chemă... ia stai... Angelo Ruzzini. Da. Chiar așa. Contele Ruzzini. Noblețe papală sau coroană de tinichea, habar n-am. Dar este un gentlemen. I-am arătat toată dugheana noastră. Saloanele, galeria, camera ta, a mea.

— Jimmy !

— Ei, ce e ? A văzut, desigur, și alte camere de femei frumoase la vîrsta lui. A admirat chiar pînza lui Palma-bătrînul și orhideele tale și pe generalul Liang-Tsé, care nu l-a mușcat și pe Othello, care a făcut pipi pe brațul lui, și portretul mamei, și cupa mea de argint din Rottenbrayn. Îți spun, Diana, că ne-am împrietenit de parcă am fi făcut împreună, zece ani de zile, sport.

— Du-te de-i spune că vin peste o clipă.

Lady Diana dispăru. Folosi cu sprinteneală fardurile de obraz și intră în bibliotecă.

Vizitatorul se ridică. Jimmy declară foarte protocolar :

— Scumpă Lady Wynham, dă-mi voie să-ți prezint pe prietenul meu, contele Angelo Ruzzini.

— Încîntată, domnule, zise Lady Diana, întinzînd brațul.

Ruzzini îi sărută mîna și se exprimă în engleză. Vorbea engleza admirabil, deși cu un ușor accent italian.

— Lady Wynham, am întîrziat cu douăzeci și una de ore pentru a vă prezenta scuzele mele în privința micului incident de ieri. Vă rog să mă credeți că n-aș fi așteptat nici zece clipe dacă o misiune urgentă nu m-ar fi obligat să-mi urmez drumul la bordul bărcii care nu știe de obstacole.

— Și care stîrnește groaza printre gondolieri pe Canalul cel Mare ! glumi Lady Diana.

— Oh, Lady Wynham, eu nu sînt dintre aceia care au timp de hoinărit în Veneția. Sînt ultimul supraviețuitor al unui neam care a dispărut aici : un venețian grăbit.

— Veți avea, totuși, vreme să fumați cu mine o țigară ?

Contele Ruzzini se așează nu departe de Lady Diana, cu un gest de protestare galantă. În picioare, la masă, Jimmy prepară noi cocktailuri.

În timp ce el se adresa lui Ruzzini, întrebîndu-l dacă preferă un *manhattan* sau un *corpse reviver*, Lady Diana își studia musafirul.

Recunoscuse de la primele cuvinte sunetul agreabil al vocii lui timbrate. Vocea unui seducător. Căci Angelo Ruzzini nu era dintre bărbații pe care o femeie, blazată chiar, să-i primească indiferentă. Avea mlădierea felinei în structura sa atletică. Tînăr încă. Abia patruzeci de ani. Tenul bronzat, al unui mediteranean trăit îndelung în bătaia soarelui Africii. Ochii negri, privirea imperioasă de bărbat care n-a cunoscut de prea multe ori frica. Îi ghiceai mușchii sub costumul bej, elegant. Îi ghiceai și voința ascunsă în spatele cutei de la gura care, cînd zîmbea, dezvăluia dantura foarte albă de mîncător de oameni. Era îmbrăcat corect, fără exces de eleganță. Blazonul Ruzzinilor îi împodobea degetul mic și-o perlă roză strălucea la cravată. Tîmplele-i încărunțite așterneau puțină blajinătate pe masca de cuceritor, o mască de neuitat în care voința își imprimase gheara, în care ironia știa să încrețească uneori strîngerea pleoapelor străjuite de gene foarte negre.

— Deoarece am făcut cunoștință într-un chip așa de puțin convențional, reluă Lady Diana, aprinzînd o chedivă în capătul țigaretei blonde de bagă, vă voi întreba, domnule, cum

m-ați descoperit în palatul acesta în care locuiesc de abia două luni.

— Serios, nu văd nimic rău în a vă spune adevărul adevărat. L-am recunoscut azi-dimineață pe gondolierul dumneavoastră Beppo. I-am vorbit. Mi-a destăinuit cine sînteți. Și astfel am știut că voi avea să exprim Lady-ei Diana Wynham regretele mele pentru că era cît pe-aci să-i scufund gondola.

— Așadar, Beppo a vorbit ? L-ați cumpărat ?

— Nu, Beppo mi-a făcut acest mic serviciu pentru că ne-am cunoscut pe vremuri.

— Ce coincidență ! A fost în serviciul dumneavoastră ?

— În serviciul meu nu e tocmai exact. A slujit sub ordinele mele în Legiunea străină.

Lady Diana întrerupse mișcarea mîinii ei frumoase, ce scutura țigara într-o scrumieră. Îl privi pe Ruzzini cu luare-aminte.

Jimmy oprise și el clătinatul băuturii pe care o prepara. Strigă :

— Legiunea străină ? Interesant.

— Am servit, într-adevăr, sub drapelul francez cu treisprezece ani în urmă. O pornire a minții, Lady Diana. Sau, dacă preferați, o pornire a inimii. Gestul unui îndrăgostit deznădăjduit, care caută în primejdie uitarea unei mari mîhniri.

Jimmy era tot numai urechi. Prezența unui soldat din faimoasa Legiune, corp de trupă uluitor, ale cărui isprăvi le citise în colegiu, îl intriga în cel mai mare grad.

— Ruzzini, exclamă el, ia povestește-ne !

Lady Diana protestă :

— Jimmy !

Și, întorcîndu-se spre Ruzzini, adaugă :

— Vă rog să nu i-o luați în nume de rău cerbului acesta scăpat din Massachusetts, domnule.

Dar Jimmy protestă :

— Oh, Diana, lasă ceremonia ! Ruzzini și eu sîntem prieteni buni. Dacă s-a înrolat la francezi, ar putea să ne-arate motivul. Nostim, nu ?

Venețianul nu catadicsi să-i răspundă. Se adresă Lady-ei Diana și, zîmbind, continuă :

— Să nu trageți cumva concluzia că aveți în fața dumneavoastră un dezertor sau vreun criminal evadat. Am avut în compania mea un prelat italian, un prinț rus autentic și un strănepot al sultanului. Toate blazoanele în bivuac. Dar

asta e poveste veche. Locuiesc temporar în Veneția, orașul meu natal și, dacă veți binevoi, Lady Wynham, să vă fac onorurile vreunui colțișor al cetății Dogilor neexplorat încă de dumneavoastră, uzați și abuzați de mine ; voi fi prea fericit să vă fac să uitați că, într-o seară de iunie, fără să vreau, am botezat Grația dumneavoastră cu apa Canalului cel Mare.

Ruzzini se sculase. Își luă rămas bun de la Lady Diana și, escortat de Jimmy, se urcă în barca sa. Peste cinci minute, tînărul american revenea în bibliotecă, unde o găsi pe Lady Diana pierdută în gînduri, în fotoliul enorm de piele cafenie.

— A, tu ești ? zise ea enervată. Hotărît lucru, ești imposibil în societate, dragă. Împingi indiscreția pînă la ultimele margini ale sistemului planetar.

— Haide, Diana, nu te mai grozăvi că nu te interesează mărunțișurile omenești. Mă prind că ai fi ținut să știi de dragul căror ochi frumoși de femeie a intrat băiatul ăsta, un gentlemen desigur, în Legiune.

— Firește.

— Aha !

— Dar ăsta nu era un motiv ca să-l întrebi de-a dreptul !

— Mărturisește că nu se prezintă rău deloc prietenul Ruzzini.

— E un bărbat frumos. Și-un caracter.

— Ia stai. E acolo, în raft, un fel de *Who's who* al Societății venețiene. Vom vedea îndată dacă tipul e un aventurier care și-a însușit un titlu sau dacă e un patrician adevărat. Să vedem. R... R... Raspi... Renier... Rusolo... Aha, Ruzzini. Ascultă, Diana :

„Familia Ruzzini, venită din Constantinopol, s-a stabilit în Veneția prin anul 1125. Carlo Ruzzini fu ales doge în 1732. Ultimul reprezentant al acestei ilustre familii este N. H. Angelo Ruzzini".

Ei, ce-ți spuneam ? Gentlemenul cu haine cenușii, care mi-a bătut cocktailurile și te-a stropit cu apă sărată e descendentul autentic al unui doge din al XVIII-lea veac. Dragă Diana, cred că după acestea nu mai ai nici un motiv să-i faci mutră acră. Nu mă dau în lături să-ți declar că el îmi este foarte simpatic și că, dacă n-ai nimic împotrivă, îl voi pofti la masă în cursul săptămînii.

IV.

Gondola cu himere luneca, în noaptea caldă și liniștită, pe placa de sticlă a lagunei încremenite. Mișcările ușoare ale vîslelor lui Beppo abia încreţeau oglinda întunecoasă în care se reflecta scînteierea stelelor. Un cearcăn plana asupra Veneţiei și a luminilor ei, ca o aureolă de miosotis și aur pe capul unei Madone de Fra Angelico. Pămîntul, încremenit deodată, părea intrat în perioada odihnei și-a liniștii eterne și se părea că lumea nu va mai cunoaște de-acum încolo frămîntarea stearpă a unei omeniri grăbite să trăiască. Lumini fixe sclipeau ici-colo, flori incandescente care jalonau aleile parcului nautic. Nici o adiere nu venea dinspre Lido sau dinspre munţii Euganieni. Atmosfera dormea, de asemenea, cuprinsă de letargia elementelor atipite.

Lady Diana, ușor îmbrăcată cu un *crêpe-de-Chine* opalin, își rezema trupul mlădios de blana de urs. Ruzzini, așezat turcește pe pardoseala vasului, fuma în tăcere. Studia chipul vecinei sale, chip luminat de lanterna gondolei. Admira umerii ei goi, besactea de carne pală, de pe care se prelingeau stropii înșiraţi ai colierului.

— Ruzzini, spuse ea cu glas tărăgănat, eşti un om misterios. Ne-am întîlnit de patru ori din ziua cînd ai avut gîndul politicos de a veni să mă vezi. Ai binevoit să pierzi cu mine cîteva ore din timpul dumitale, pe care îl ghicesc preţios, și să mă iniţiezi în frumuseţile tainice ale acestui oraș, pe care nu-l poţi cunoaște niciodată îndeajuns. Și totuși, am impresia că stau de vorbă cu o mască. A trecut vremea carnavalului, dragul meu ! Masca nu mai e de rigoare. Eu îţi vorbesc fățiș, în timp ce dumneata îmi răspunzi de după o mască de catifea cu broderii de reticenţe. Nu mă consideri demnă de mai multă încredere ?

Fumul ţigării lui Ruzzini se învălătuci ușor în noapte. Lady Diana văzu dinţii lui albi dezvăluind un zîmbet tăcut, ce însemna o mărturie, în cazul cînd nu tăinuia o sfidare.

— E drept, Lady Diana. Merit mustrările.

Tăcu o clipă și adăugă :

— Dar nu mă așteptam la ele. Modesta mea persoană e, la urma urmei, vrednică să capteze atenţia dumneavoastră ?

— Fără ironie, te rog. Noaptea e prea calmă, iar lumea pare prea moleșită în seara asta ca să mai apelăm la gimnastica obositoare a preciziilor logicii. Nu sîntem înconjuraţi de snobi care trebuie distraţi și nici de matroane care trebuie

înspăimîntate. Nu ne aflăm în atmosfera ieftină a saloanelor, unde paradoxul este plivit și unde cuvîntul de spirit se altoiește pe o profesiune de credință burzuluită. Să fim simpli ca noaptea care ne înconjoară. Să ne dezvăluim sufletele sub dominoul negru al umbrelor complice. Crezusem că ne leagă o simplitate adevărată. M-am înșelat ?

— Nu poate exista simplitate între două făpturi ca noi, Lady Diana. Dragoste sau ură. Neutralitatea armată nu-i nici măcar permisă. În momentul acesta ne ascuțim pumnalele sau ne pregătim sărutările viitoare.

Formula lui Ruzzini îi plăcu Lady-ei Diana. Ea rîse cu poftă și exclamă :

— Fie ! De la ocheade la împunsături nu e de trecut decît un canal. Te aștept. Dar aș prefera să știu dacă este nevoie să-mi păstrez pulberea uscată sau să-mi pregătesc spada în cazul cînd adversarul ar înălța capul deasupra parapetului.

— Periculos ! Misterul e o platoșă. Vă voi mărturisi totuși isprava unui străbun de-al meu, Alviser Ruzzini, căpitan sub Bertoldo d'Este, străbun care, la asediul Ardosului, atrase asupra sa loviturile otomanilor, dîndu-și jos casca.

— În definitiv, *caro mio*, nu știu despre dumneata nimic altceva decît că ai luptat cu gondolierul meu împotriva maurilor. Ce ești dumneata : camerist secret al papei, negustor de sticlărie, stîlp de tripouri sau poet neînțeles ? Nu știe nimeni.

— A, da. Cei patru ani ai mei în Legiune.

Patricianul își coborî pe jumătate genele lungi peste ochii săi negri și păru că se complace în viziunea lăuntrică a trecutului tulbure.

Oftă :

— Eh, tinerețe, tinerețe, cîte greșeli se fac sub egida ta ! Mă pot destăinui acum, scumpă Lady Diana. Faptele datează de mai bine de cincizeci de ani. Au fost prescrise. Și apoi, uraganul războiului cel mare a măturat șuvițele de păr, florile uscate și bilețele din caseta iubirilor defuncte.

Ruzzini tăcu. Apoi, brusc, începu :

— O femeie m-a dus, odată, în biroul de recrutare al Legiunii. Fortul Saint-Jean din Marsilia, Sidi-Bel-Abbis din Algeria, Taza din Maroc, iată primele patru etape ale unei inimi rănite de un evantai.

— Dumneata, Ruzzini, așa de vulnerabil ?

— Eram pe vremuri. Astăzi, port zăbala cu care experiența îi instruiește pe oamenii maturi. Dar cum aș fi putut să re-

zist seducției femeii aceleia ? O poloneză ce răspundea la declarațiile mele așezîndu-se înaintea pianului și îmblînzind prin muzică dragostea mea fierbinte. O denumisem Maria Orfeu. Ocupa un castel pierdut în Carpați, la frontiera Galiției, un castel dintre acelea cum nu mai vezi decît în edițiile ilustrate ale marilor romantici din al XIX-lea veac. Un burg ruinat aproape, pierdut într-un ocean de brazi, în haosul unei văi înconjurată de stînci sfîșiate parcă de colții unui cataclism. N-am trăit niciodată ore mai impresionante decît în serile petrecute la Bliznika, unde fusesem invitat la marile vînători de lupi. Închipuiți-vă un tînăr latin, neastîmpărat, cuprins de romantism ; Manfred în cizme de vînătoare ; Laura cercetînd pe ceasu-i brățară ora demonismului byronian și visînd cu umbra sa „tot ce poftești, în afară de realitate", *anything but reality !* Poloneza aceasta, pe care o voi denumi Linda, ca să pun o etichetă fiarei împăiate acum în muzeul vieții mele galante, Linda se juca cu pasiunea mea, cu mici lovituri de gheară. Cînd o sileam să cedeze dragostei mele, mă ducea în sala de muzică, imensă catedrală cu geamuri ogivale, unde pianul cu coadă părea o bancă mică, uitată într-un colț, și-mi cînta nocturne, balade, valsuri de Chopin. Romantismul halucinant al acestui muzician făcea să-mi geamă inima ca un motan ce suferă electricitatea furtunii iminente. Vă jur că sufeream fizic cînd Linda aceasta crudă turna peste dorința mea aprinsă valul melodiilor grele de morbidețe. Iar cînd îi ceream milă, ea se îndrepta spre mine, cu brațele-i lungi pe clavirul tăcut, îmi oferea buzele și se ferea apoi, murmurînd : „Mîine, dragul meu, mîine, odorul meu !". Iar a doua zi reîncepea supliciul : mă tortura, neînduplecată și blîndă, depărtată și provocatoare, călău fermecător, aureolat de un blond închis. Într-o seară, pe cînd o imploram înlăcrimat, cu accentul unei sincerități care ar fi mișcat-o pînă și pe Lilith, ea îmi spuse în taină : „Ai răbdare încă douăzeci și patru de ore, odorul meu. Oaspeții mei vor pleca mîine. Tu ai să rămîi și-ai să primești răsplata pe care dragostea ta o merită". Vă puteți închipui bucuria mea ! A doua zi, văzui cu plăcere intensă cum tovarășii mei de vînătoare pleacă. Mă lăsară cu zîmbete șirete și cu strîngeri de mînă pline de subînțelesuri. Dar eu eram prea fericit ca să iau aminte sau să mă formalizez. Cinai între patru ochi cu Linda. „Nu mănînci, mă mustră ea cochetă. Faci rău, întunecatul meu amant ! Ar trebui să capeți puteri pentru a savura mai bine fericirea ce te așteaptă".

Seara fu cît un veac. Linda era mai seducătoare din ceas în ceas. Dinaintea focului de lemne din sala pustie îmi luă deodată capul și îmi sărută cu aprindere buzele. O sărutare ameţitoare, ce mă făcea să mă clatin ca un om beat. Peste o oră, mă ducea în camera ei și cunoscui una dintre acele fericiri pe care nu le guști de două ori de-a lungul unei vieţi. Timp de cincisprezece zile trăii ore neuitate lîngă frumoasa Linda. Într-o dimineaţă, trăsura aduse la castel o verișoară a ei, fiica unui profesor din Varșovia. Fui îndatoritor cu Ludmila. Îndatoritor numai. Eram prea absorbit de fericirea mea pentru a mă gîndi să cochetez cît de puţin cu ea. Dar nu știu ce demon o ispiti pe Ludmila. Plăcerea perversă de a-și necăji verișoara sau dorinţa răutăcioasă de a surpa dragostea noastră ? Oricum, observai în curînd că Ludmila se amuza să-mi arunce ocheade. Într-o seară, înainte de masă, avu chiar cutezanţa să se arunce în braţele mele și să afecteze voluptatea, în chip de glumă. Din nefericire, Linda o surprinse în această poziţie. Îmi aruncă o privire cumplită, deși eu protestai, iar Ludmila o încredinţă că fusese o copilărie. Linda păru că acceptă explicaţiile noastre, dar stinghereala plană asupra mesei. Pe la unsprezece, cînd Ludmila se despărţi de noi, îi spusei Lindei : „Draga mea, nădăjduiesc că nu ești supărată pe verișoara ta din cauza copilăriei sale. Nici eu nu mă așteptam la manifestarea asta năvalnică din partea unei femei tinere, așa de corecte". Linda mă privi. O scînteie neliniștită licărea în ochii ei. Îmi răspunse : „Cred. Te voi pedepsi însă pentru că te-ai jucat în chip așa de nechibzuit cu fata. Urmează-mă în camera mea și nu mă mai întreba nimic". Camera ei era o încăpere vastă, cu tavanul vechi sprijinit de doi stîlpi de piatră. Linda aprinse lampa și se îndreptă spre mine, enigmatică. Glumii : „Așadar, ce pedeapsă ai să-mi aplici, răutate, pentru o vină care nici nu există ?". Ușor, dar poruncitor, ea mă împinse spre unul dintre stîlpi și-mi zise : „Te voi lega de coloana asta de granit". Surpriza se reflectă pe chipul meu. Linda își apropie gura de a mea și murmură : „Nu ţi-e frică, nu-i așa ? N-ai să te împotrivești capriciului amantei tale ? Vreau să te înţepenesc aici, pentru ca dorinţa ta să se aprindă înainte de a accepta să te primesc în așternutul meu. Haide, lasă-te, amant necredincios". Luă niște frînghii groase dintr-un cufăr și, cu o vigoare nebănuită, mă legă de stîlp, de la gît pînă la glezne. O să-mi spuneţi că lucrul acesta era în sine comic și chiar burlesc. Punerea aceasta în scenă, evocatoare a rugului torturii

și a patosului cam pueril al lui Fenimore Cooper, ar fi trebuit să mă înveselească. Nu mă înveseli, pentru că eram un îndrăgostit nebun și pentru că mă frămînta o presimțire. Linda îmi adresă un zîmbet grațios și dispăru. Așteptai cinci minute, zece minute, un sfert de oră în camera pustie cu pereți de piatră, cu mobile negre și grele de stejar. Un singur detaliu îndulcea severitatea decorului. Un pat larg, foarte scund, acoperit cu blănuri mohorîte, cu cearceafuri desfăcute, împodobite cu broderii minunate, luminat de răsfrîngerile albastre ale unei lămpi mici, înzorzonată ca o păpușă din secolul al XVIII-lea. Ușa se deschise, deodată. Linda reapăru, cu un capod înflorat. Îmi adresă un zîmbet adorabil. Apoi, în pragul ușii deschise, zării umbra unui bărbat, răsărind puțin cîte puțin, șovăitoare. Linda îl îndemnă în limba poloneză. El intră. Stupefacția mea fu așa de mare, încît inima mi se opri timp de două secunde pentru a bate apoi în ritm dezordonat. Eram incapabil să strig ceva. Mă uitam la om. Un tăietor de lemne ? Vreun flăcău din pădure ? Linda îi vorbi în șoaptă și mă arătă cu degetul. Bruta mă contemplă rînjind. Mușchii mi se încordară cu deznădejde, vrînd să rup frînghiile. Eram însă legat prea zdravăn. Fui deci nevoit să rămîn, neputincios, la stîlp și să văd. Lady Diana, mai mult nu-i nevoie să spun.

Ruzzini își aruncă țigara ce sfîrîi în apa neagră. O privi pe Lady Diana, care-l asculta nemișcată, cu capul în mîinile petrecute pe după ceafă, cu părul scurt, încadrat de brațele-i frumoase dezvelite. Ruzzini rîse încet, în silă : chemarea unei păsări ironice în noapte.

— Eram tînăr, Lady Diana. Am suferit grozav. Căci chinul meu ținu o mare parte din noapte. Pe la patru dimineața, Linda porunci omului să mă dezlege. El se apropie. Dar ea a citit desigur fulgerul morții în ochii mei și a înțeles că-i voi strînge de gît complicele, căci îl concedie îndată și îmi desfăcu ea însăși legăturile declarînd cu o voce răgușită : „Îți spusesem că te voi pedepsi pentru că m-ai înșelat cu Ludmila".

— Ce-ai făcut atunci ? exclamă Lady Diana cu încordare.

— Am făcut ceea ce un îndrăgostit disperat putea să facă. Zvîrlii disprețul meu în fața femeii, tratînd-o cu singurul cuvînt pe care-l merita ; protestai afirmîndu-mi nevinovăția și alergai în cameră la mine să-mi fac valiza. Peste un sfert de oră părăseam castelul în toiul nopții, mă duceam jos la gara care se afla la cinci kilometri și luam primul tren pentru Lemberg. Un om în toată mintea s-ar fi dus la Berlin

sau Viena, să uite grozăvia în alte braţe. Eu, amant năucit, zdrobit, sătul de viaţă, căutai uitarea înrolîndu-mă sub epoletul verde al ostaşilor Legiunii.

Lady Diana închise ochii. Apoi, după o pauză, întrebă :

— Dar acum ce-ai face ?

— Acum i-aş spune Lindei : „Draga mea, ai idei demne de Caterina cea Mare".

— Nu, dragul meu, n-ai spune asta dacă ai iubi încă.

— E drept. Dar voi spune, totuşi, fiindcă n-am să mai iubesc.

Gestul de prietenoasă ameninţare al scoţienei îl făcu pe veneţian să zîmbească ; el adăugă :

— Ştiu ce-o să-mi obiectaţi. Să nu spun : hop. Ei bine, scumpă prietenă, cînd pretind că n-am să mai iubesc, înţeleg prin aceasta că nu voi mai cădea pradă unei patimi nimicitoare. Doresc, desigur, încă, multe femei. Poate voi mai iubi, frumos, cu moderaţie, cu tact. Dar anotimpul fulgerărilor, al bătăilor de inimă, al şederilor prin ploaie şi al scrisorilor pe care le uzi cu lacrimi s-a sfîrşit pentru mine. Fericirea mea se mulţumeşte cu o aventură scurtă şi prefer ciripitului unei coţofene domesticite chemarea discretă a unei păsări călătoare.

— Aşadar, purtarea incalificabilă a unei singure femei te-a vindecat de Femeie ?

— Nu, nu vindecat. M-a lecuit numai de dragoste.

— Şi de la înrolarea dumitale în Legiune ? Bănuiesc că în Africa ai suferit o transformare şi că, după ce ai pus armele jos, ai fi putut găsi pe cineva care să te facă să uiţi greşelile castelanei din Carpaţi.

— Am găsit, într-adevăr, o altă femeie, pe care era cît pe ce s-o iubesc pătimaş ; din fericire, soarta a îndepărtat mîna care se pregătea să ducă otrava la buzele mele.

— Ia povesteşte-mi.

— Era o pariziană măritată cu un englez. Jucasem golf cu bărbatul ei la Vichy. Mă prezentase soţiei sale, o fiinţă superbă, de-o eleganţă care atingea marginile adevăratei arte. N-am văzut niciodată o astfel de ştiinţă a coloritului, un astfel de gust pentru linie, un astfel de instinct pentru ţinută. Făcui curte asiduă femeii acesteia, care se cobora să răspundă pornirii mele. Se oferi să-şi împartă viaţa cu mine. Acceptai, bucuros. Un detectiv pus de bărbat ne surprinse la Biarritz. A doua zi complicea mea dispărea. Aflai mai tîrziu că ea pusese totul la cale pentru a obţine divorţul şi a se despărţi

de englez pentru ca să se mărite cu un american mult mai bogat, care-i oferise un *roof garden* new-yorkez, inima și milioanele. N-am mai dat ochii cu parizianca aceea eclectică. Era cît pe-aci să-mi pierd capul după ea. Ea a desăvîrșit cura începută de poloneză.

Confidențele patricianului o interesau pe Lady Diana.

Păru că rîde și, cu același ton prefăcut pe care îl adopta ca să istorisească micile-i întîmplări din trecut, spuse :

— Totuși, Ruzzini, dumneata ești frumos. Ba da ! ba da ! Ți s-a spus aceasta de o sută de ori și sînt sigură că o mie și una de femei te-au privit cu tainica dorință de a te cunoaște mai îndeaproape.

— Nu știu nimic. Poate că nu le-am iubit pe-acelea care mi-ar fi asigurat fericirea pe lume. Ceea ce dovedește o dată mai mult că dragostea este un carusel de copii, în care verigile sînt prinse la întîmplare. Acum atîrnă de veriga aceasta o inimă de aur, acum un suflet rău.

— Care este adevărata înțelepciune ?

— Să privești caruselul cum se învîrtește.

— Dar dacă vîrsta nu te lasă în rînd cu spectatorii ?

— Să te joci cu verigile fără să-ți pese de cel care atîrnă sub ele.

O barcă-automobil trecu departe, iar ondulările elicei clătinară ușor gondola, rechemînd-o pe Lady Diana la realitățile prezentului. Își cercetă din nou vecinul :

— Acum ce faci ?

— Trăiesc fericit pentru că Eros m-a scos din joc...

— Vreau să spun : care este principala dumitale îndeletnicire în viață ?

— Nu am nici una.

— Ruzzini ! Nu te cred. Dumneata simbolizezi în ochii mei tipul omului de acțiune. Dumneata lenești ? În ruptul capului ! Voința emană din dumneata ca undele dintr-un post TFF. Ar trebui să fie cineva lipsit de orice sensibilitate ca să nu resimtă de la distanță efluviul energiei dumitale. Așadar, nu-mi înșira că hoinărești pe țărmul Adriaticii și că visezi la lună între două campanile. De altminteri, nu mi-ai spus deunăzi că ești un venețian grăbit ?

— Și munca din diligență e grăbită.

Lady Diana schiță o mișcare de enervare :

— Nu, dragă, nu ! Să nu mă crezi o rîndunică de hotel, care crede că tot ce zboară se și mănîncă. Am învățat să-i

cunosc pe oameni. Și pînă la noi ordine, te consider un realizator, nu nu manechin evadat din Bîlciul Vanităților.

— Părerea aceasta mă flatează, Lady Diana. Dar ea nu-i meritată în întregime. Cine se poate lăuda că este un realizator adevărat! Lumea nu-i oare încrucișarea veleităților pierdute? Voința noastră nu este ca glontele care pornește din pușcă? Viteza lui inițială descrește treptat-treptat și traiectoria se sfîrșește în pulbere. Așa se termină și planurile oamenilor.

— Îndeplineai totuși o misiune urgentă în seara cînd era cît pe-aci să-mi răstorni gondola. Un *rendez-vous* galant?

— Nu mă cunoașteți acum îndeajuns ca să fiți sigură că un atare motiv nu m-ar fi oprit să întorc barca și să cer scuze pentru imprudența mea?

— Pricep. Nu vrei să mă lămurești asupra activității dumitale. Ai întredeschis pentru mine cartea trecutului sentimental, dar nu mă socotești demnă de a fi inițiată în misiunile dumitale urgente. Iartă-mi indiscreția săvîrșită fără să vreau. Nu se va repeta.

Lady Diana se îndreptă spre Beppo și ordonă brusc:

— Ne întoarcem!

Gondolierul coti prora bărcii spre insulița San Giorgo Maggiore, care-și ridica turnul ascuțit printre stele puzderie. Lady Diana privea luminile îndepărtate ale țărmului Esclavonilor. Părea că ignoră complet prezența lui Ruzzini, care o privea în tăcere printre pleoapele strînse.

— Lady Diana, declară el deodată, sînt cazuri în care orice om vrednic de acest nume nu are dreptul să destăinuie taina faptelor sale. Eu mă găsesc în acest moment într-o astfel de situație, încît cea mai mică indiscreție ar avea urmări dezastruoase. Veți înțelege, deci, rezerva pe care mi-o impun și de la care nu m-aș abate nici chiar în fața mamei.

— Nici măcar în fața femeii a cărei iubire ar fi așa de mare încît mai degrabă ar muri decît să te trădeze?

— Nici.

Lady Diana rîse sarcastic.

— Ia spune-mi, Ruzzini, nu complotezi cumva contra Fasciei?

— Am sprijinit-o întotdeauna.

— Păcat. Nu mi-ar fi displăcut să mă fi plimbat într-o seară, pe lagună, cu un conspirator adevărat. Viața e așa de monotonă astăzi și lipsită de pitoresc.

— Ce eroare ! Niciciînd Europa n-a cunoscut o perioadă mai tulburată și mai prielnică aventurilor. Telegraful, drumul de fier și sufragiul universal nu au ucis romanticul. El gonește pe străzi, pe *rues*, pe *streets*, pe *Strassen*. Te pîndește la colțul unui vagon, al unui *steamer* sau al unui 40 H.P., pe trotuarul unei mari capitale sau în fumoarul unui mare hotel. Ce copilărie să-l înzestrezi neapărat cu o mască, o capă, un trombon ! El se ascunde în inimi, Lady Diana. În aprinderea războiului de bursă romanticul e înăuntru. Îi frămîntă pe exaltați și pe smintiți. Altădată avea ca obiect amorurile unei regine, evadarea unui bastard sau triumful unei secte. Astăzi, inspiră pe amatorul de alcooluri prohibite sau pe micii studenți evrei care vor să zdruncine societatea. Romanul unui miliardar din al XX-lea veac este mai bogat în peripeții decît viața unui pirat din vremea Dandolilor. În zilele noastre, viața nu-i monotonă decît pentru sufletele mediocre.

— Ai o retorică convingătoare, Ruzzini.

— Exprim corect ceea ce simt. Verbul la mine, contrariu multora dintre compatrioți, nu este decît urmarea actului. Lucrez întîi. Vorbesc apoi.

— Cu excepția cazurilor cînd te ferești de o prietenă indiscretă. Vai, te necăjesc, *carissimo* !

— Viața dumneavoastră, Lady Diana, nu este ea o dovadă flagrantă că am dreptate ? Viața dumneavoastră, care este o broderie de aventuri și de evenimente dramatice pe canavaua fatalității ?

— Ce știi ?

— Nu mare lucru, dar puținul pe care l-am aflat asupra trecutului dumneavoastră îmi dovedește că suproamenescul nu vă uimește și că ați spune din inimă ca Goethe : „Trebuie să faci de multe ori prostii ca să prelungești viața !". Dumneavoastră ați avut cutezanța de a trăi. Mă înțelegeți ? Ați străbătut „maica noastră jilavă, pămîntul", cum îi spun rușii, și ați învățat să trăiți din plin. Dumneavoastră și eu am gustat, rînd pe rînd, amărăciunea decepțiilor și farmecul zilelor bine întrebuințate.

„Wer nie sein Brod mit Traenen ass..."

„Cel care nu și-a mîncat niciodată pîinea cu lacrimi, nu e vrednic să atingă rochia dumneavoastră și nici să strîngă mîna mea care a ucis".

Dar văd că gondola dumneavoastră ne-a adus în dreptul palatului. Mă voi despărți de dumneavoastră, Lady Diana și

vă voi spune adio, căci plec mîine dimineață spre Milano și Roma.

— Ruzzini, ai să fii înapoi la serbarea pe care-o dau în noaptea Mîntuitorului ? M-aș bucura nespus de mult să iei parte și dumneata.

— A, da. Domnul Jimmy Butterworth mi-a spus că tînărul Veneției dorește să vă încunune ca dogaresă.

— O simplă figură de stil.

— Protestez. Acum cinci veacuri, ați fi meritat să luați loc în Palatul Ducal și să primiți pe tronul dumneavoastră procesiunea celor douăsprezece patriciene încoronate cu aur, în amintirea răpirii ibovnicelor Sfîntului Petru *în castello* de către corsarii din Istria.

— Așadar, vii sîmbătă la opt ?

— Pînă atunci mă voi fi înapoiat, desigur, și n-am să lipsesc de la glorificarea Dianei Anadyomene ieșită, cu toate seducțiile ei, din apele calme ale lacului Lomond.

Ruzzini opri gondola în dreptul canalului San Vidal, se despărți de Lady Diana și dispăru deasupra grilajelor îmbrăcate în verdeață ale palatului Franchetti. După cîteva clipe, intra în *palazzo* și ea, mulțumită, preocupată. Plimbarea nocturnă cu Ruzzini îi lăsase o impresie dulce-amară, care îi plăcea inteligenței ei, dar care-i hărțuia sensibilitatea. Se petrecea în ea o luptă între corp și spirit. Era prea fină și prea inteligentă ca să desprindă limpede cauza unei neliniști, pe care cuvintele patricianului o-nveninaseră.

Era bucuroasă de însușirea cu care era înzestrată de a vedea lucrurile clar, de a-i înțelege pe oameni. Suferea însă din pricina prea văditei și prea calculatei ei neîncrederi. Știa bine că el o amuzase așa cum amuzi un copil cu istorii drăguțe. Îi dăruise firimiturile vieții lui amoroase. Îmblînzitorul dă panterei un cocoloș, ca să-i treacă de urît în cușcă. El îi arătase o părticică din inima sa, fără a catadicsi să-și dezvăluie adevăratul cuget. Era în purtarea lui ceva care o înciuda, o umilea, o îndîrjea. Ea, așa de mîndră de obicei, care de trei ani vedea cu nepăsare cum bărbații îi dau ocol, era ofensată că un om arăta atîta încăpățînare în a-i satisface curiozitatea și că nu manifestă mai multă plăcere față de interesul pe care i-l purta ea. O mira încă un amănunt. Ruzzini nu făcuse nici cea mai mică aluzie la Jimmy. Prezența tînărului american pe lîngă Lady Diana îl interesa așa de puțin încît nu binevoia să facă o aluzie, discretă chiar ? Culmea indiferenței

ori suprema abilitate a unui diplomat versat în fineţele carierei sentimentale ?

Era ora douăsprezece fără un sfert cînd intră în galeria etajului întîi. Se miră că aude hohote de rîs în budoar. Deschise uşa şi-l găsi pe Jimmy care juca poker cu Henri de Mantignac, cu Sir Reginald Ducking şi Erich Kraus. Jimmy trîntise un careu de dame şi înşfăca, gălăgios, cîteva sute de lire. Jucătorii se sculară, învăluiţi într-un fum albăstriu.

— Ce cafenea ! strigă Lady Diana. Nu vă e ruşine să-mi cotropiţi astfel sanctuarul ?

— E vina lui Jimmy, replică Ducking. Noi voiam să jucăm în bibliotecă. El a preferat aici.

Jimmy o strînse pe Lady Diana în braţele cu impetuozitatea unui cerb tînăr şi exclamă :

— Iartă-mă, draga mea. Am vrut să fac plăcere celor trei curtezani ai tăi, aducîndu-i într-o încăpere îmbibată de parfumul tău.

Lady Diana strînse mîinile tuturor şi privi cu neglijenţă masa de joc. În faţa lui Jimmy era un teanc.

— Diana, spuse el, cu siguranţă că în seara asta m-ai înşelat. Am un noroc porcesc.

Ea dădu din umeri cu dispreţ :

— Vai, ce vulgaritate !

— Domnilor, vă iau martori. În timp ce eu mînuiesc cărţile, doamna se leagănă în gondolă cu cel mai frumos armăsar al Veneţiei. Veţi recunoaşte că trebuie să fie cineva înzestrat cu un liberalism solid ca să tolereze o astfel de abatere.

Lady Diana se apropiase de Jimmy. Îl ameninţă furioasă :

— Un cuvînt mai mult pe tonul acesta şi dispar mîine.

Jimmy făcu o strîmbătură de clown ce plînge şi scînci :

— Nu ! nu ! Nu pleacă ! Eu plînge mult. Dumneata, dame foarte crude cu micuţul Jimmy.

Mantignac interveni :

— Lady Diana, vedeţi bine că prietenul nostru glumeşte !

Dar ea nu avea chef de glume :

— Nătărăul ăsta întrece orice margini !

— În sfîrşit, n-am dreptate ? miorlăi cu încăpăţînare yankeul. Îi dau Dianei permisiunea să se plimbe seara şi ea profită pentru a se duce să viseze sub stele cu Ruzzini. Dragii mei, haide, protestaţi şi voi. Dacă nu punem piciorul în prag, Diana o să ne dea de-a dura pe toţi, pentru a cînta *Funiculi-Funicula* cu patricianul gîndurilor ei şi pentru...

Jimmy nu-şi sfîrşi apostrofarea. Palma Lady-ei Diana îl întrerupse, însoţită de hohotele lui Mantignac, Duckling şi Kraus.

— Haide, scumpă prietenă, zise Mantignac împăciuitor, nu te mai supăra. Jimmy e hazliu şi se amuză scoţîndu-te din fire.

— Permisiune seara ? Nu vă închipuiţi doar că aş fi aşteptat permisiunea acestui maimuţoi ca să fac ce vreau şi să mă duc unde poftesc... Negustorul ăsta tînăr de celuloid abuzează prea mult de îngăduinţa pe care i-o arăt.

La auzul numelui de Ruzzini, Erich Kraus îşi ridicase capul tuns chilug. Părea preocupat mai mult de numele acesta veneţian decît de răfuiala Dianei cu Jimmy. Spuse deodată :

— Îl cunoşti pe contele Ruzzini, scumpă prietenă ?

Lady Diana uită deodată vina tînărului Cressus şi se întoarse spre Kraus :

— Da, îl cunosc. Dar dumneata ?

— Şi eu. Oh, foarte puţin. Ne-am văzut într-o zi la Berlin.

— La Berlin ? Ia spune-mi.

— Ha ! ha ! rîse Jimmy. Vedeţi că se interesează prea mult de Don Juanul ăsta ?

Duckling îi impuse tăcere :

— N-ai cuvîntul, Jimmy. Lasă-l pe Kraus să vorbească.

— Vă voi spune exact în ce împrejurări a ajuns la urechile mele numele acestui italian. În 1919, făceam parte din consiliul tehnic şi economic ataşat pe lîngă *Waffko ;* în alţi termeni : comisia germană de armistiţiu. Într-o zi, primii vizita lui Selim Bey, un turc cu care fusesem în raporturi de afaceri în timpul războiului şi care veni să-mi propună să uzez de influenţa mea ca să cumpere unele mărfuri asupra cărora nu pot insista. Plata urma să se facă în dolari, iar tranzacţia ar fi avut loc sub numele şi pe răspunderea contelui Ruzzini. Îl întrebai pe turc pentru cine lucra contele Ruzzini şi care era destinaţia reală a mărfurilor. El îmi răspunse că Ruzzini, nobil veneţian, fusese în timpul războiului unul dintre conducătorii contraspionajului italian la Roma, că opera în numele unei republici sud-americane şi că un vas brazilian va lua în primire, la Hamburg, materialul. Transmisei propunerea celor în drept, căci aveam mult mai mult interes să vindem mărfurile decît să le abandonăm în mîna ofiţerilor Antantei. Credeam că va fi rezolvată curînd, cînd fui înştiinţat, la cîtva timp după aceea, de către serviciul nos-

tru de informații din Wilhelmstrasse, că afacerea Selim Bey — Ruzzini nu mai era posibilă. Un agent englez descoperise afacerea și dăduse de veste War Office-ului. Ceva mai tîrziu, avui prilejul să-l întîlnesc pe contele Ruzzini în holul hotelului *Esplanade*, unde se afla cu Selim-Bey și cu un fost ahiotant al emirului Fayçal. Schimbarăm cîteva cuvinte. Prietenul meu turc îmi declară, fără să manifeste, de altminteri, cea mai mărunță ciudă : „Englezii au pus bețe în roate micului nostru tîrg, Herr Doktor. Regret și-ți cer scuze că te-ai deranjat inutil". Și fiindcă eu protestam, contele Ruzzini încheie : „Ceare a face, domnule. Englezii au cîștigat partida. Au s-o piardă a doua oară". Și-atît.

Lady Diana îl ascultase pe Kraus cu cel mai pronunțat interes.

Întrebă :

— Ce concluzie tragi din toate acestea, Erich ?

— O, nimic. Sau, dacă vrei să vorbesc cu toată sinceritatea, aș spune că se pot trage două concluzii : primo — contele Ruzzini nu avea cîtuși de puțin intenția să transmită materialul unei republici sud-americane...

— De ce ?

— Pentru că, în acest caz, ambasada britanică n-ar fi intervenit, desigur.

— Și cealaltă concluzie ?

— Contele Ruzzini nu-i are pe englezi la inimă. Dacă i-ați fi auzit accentul cînd mă asigura că a doua oară ei vor pierde partida, n-ați mai fi avut nici o îndoială în această privință.

Jucătorii de pocker se uitau la Diana. Jimmy rupse tăcerea cel dintîi :

— Vezi, Diana, te compromiți cu un anglofob, care se îndeletnicește cu lucruri deochiate. Rău asta ! Pf ! Pf ! Albionul perfid ! Foarte rău !

— Ah ! mă plictisești !

Sir Reginald Duckling ironiză la rîndu-i :

— Acum îmi explic pentru ce patricianul era cît pe-aci să scufunde gondola în acea seară. Ochise doi supuși ai Majestății Sale Britanice : pe Diana și pe mine !

Dar Lady Diana se ridicase brusc :

— Sînteți exasperanți cu glumele voastre stupide. Noapte bună !

Își petrecu mantila peste umerii goi, ca o pasăre ce-și strînge aripile și trînti cu putere ușa budoarului.

V.

Jimmy şi Sir Reginald Duckling făceau, în fiecare dimineaţă plajă la Lido, pe nisip. Întinşi, aproape goi pe plaja *Excelsiorului*, exibau nouă la sută din anatomia lor cu impudoarea calmă a anglo-saxonilor. La prînz, se înapoiau pe bordul *Tritonului*. Jimmy îl lăsa pe Sir Reginald la *Danieli*, iar el venea la Rezzonico.

În ziua următoare nopţii cînd Lady Diana i-a lăsat pe pockeriştii buimaci dinaintea cărţilor răvăşite, Sir Reginald îi spuse lui Jimmy :

— Du-mă la gară. Aş vrea să reţin un loc la Simplon-Express pentru o vieneză încîntătoare, prietenă a mea, care pleacă mîine.

Barca o luă în susul S-ului pe care îl schiţează Canalul cel Mare, şarpe tatuat pe trupul Veneţiei şi stopă dinaintea podului de fier.

Jimmy şi Sir Reginald săriră pe peron. Deodată, Jimmy dădu cu cotul vecinului său şi murmură :

— Ia uite colo... pe treptele gării. Ruzzini pleacă însoţit de o femeie.

Sir Reginald fluieră şi replică sardonic :

— Slăbiciunea Dianei n-o să se plictisească la drum.

— Du-te de-ţi opreşte locul ; eu o să-l supraveghez pe patrician.

Jimmy îl urmă pe Ruzzini de la distanţă şi-l observă cu luare-aminte. Femeia care-l întovărăşea era îmbrăcată sobru. Era în vîrstă de vreo douăzeci de ani ; subţirică şi brună, avea un profil pur de camee. Semăna cu-o Madonă. Îi lipsea doar pruncul pe genunchi şi Sfintul Gheorghe cu suliţa, la dreapta, ca s-o confunzi cu admirabila creatură, numai duioşie şi blîndeţe, ieşită din paleta lui Giorgionne. Mergea lîngă Ruzzini cu perfectă graţie şi sprinteneală şi-l ţinea, familiar, de braţ. Trenul din Milano stătea gata să plece. Ruzzini îşi îmbrăţişă tovarăşa, sări în compartiment şi se plecă să-i mai spună ceva. Convoiul se urni. Femeia flutură batista şi rămase pe gînduri, pe peron.

Jimmy însă văzuse îndeajuns. Se întîlni cu Sir Reginald şi se întoarse la Rezzonico. Era nerăbdător să-i comunice Dianei descoperirea.

— Diana, eu sînt ! spuse el, bătînd la uşa camerei. E unu fără un sfert. Te-ai sculat ?

Un glas depărtat răspunse :

— Dă-mi pace !

— Ascultă, Diana, vreau să-ţi vorbesc. Deschide.

Aceeaşi voce plictisită repetă :

— Nu înţelegi ? Dă-mi pace !

Jimmy se încăpăţînă. Strigă la uşă :

— Eh, la naiba, dar deschide odată ! Vin de la gară şi l-am văzut pe Ruzzini.

Atunci, paşi grăbiţi, înăbuşiţi de pîsla papucilor se-apropiară. Diana deschise. Îmbrăcată sumar, ţinea în mîna dreaptă o periuţă şi în stînga un borcănaş.

— Ce tot îndrugi ? L-ai văzut la gară pe Ruzzini ?

— Mai întîi, scumpa mea, îmbrăţişează-mă... altfel nu-ţi spun nimic.

Ea aşternu o sărutare grăbită pe chipul lui Jimmy, aşa cum factorul zorit aplică ştampila pe-un plic timbrat şi exclamă nerăbdătoare :

— Ei şi ?

— Ei, îţi repet că l-am văzut pe frumosul tău Ruzzini la prînz, la gară.

— Dragul meu, nu-mi spui nimic senzaţional. Mi-a spus aseară că pleacă al Milano.

— Ţi-a spus şi c-o să fie urmat de-o brună nostimă ?

— Ce ?

— O brună foarte nostimă. Un profil dintre-acelea, draga mea, pe care să-l sorbi cu un sirop.

Lady Diana se aşezase în faţa toaletei. Îşi înnegrea cu temei genele lungi ce umbreau azurul ochilor ei. Nu manifestă nici o surpriză, nici un interes exagerat.

— Bine, dar ce-i senzaţional în asta ? O să se facă gaură-n cer că domnul ăsta e însoţit la gară de o femeie brună ?

Jimmy era întrucîtva dezamăgit, ca un povestitor a cărui istorie n-a prins. Ezită. Dar, deodată, Lady Diana se întoarse şi, cu periuţa în aer, întrebă repede :

— Era aşa de frumoasă femeia aceea ?

Atunci Jimmy se însenină :

— Frumoasă ? *By jingo* ! Să-i bage în păcat pe toţi presbiterienii voştri scoţieni ! De altfel, părea foarte intimă cu Ruzzini. Braţ la braţ pe peron. Paul şi Virginia ! Cînd s-a dat semnalul, frumosul Angelo şi-a îmbrăţişat frumoasa signorină, cu patimă şi trenul ajunsese la Mestre cînd ea tot mai flutura batista pe peron.

De data asta, Jimmy triumfa. Lady Diana se prefăcea că-şi vede înainte de toaletă, dar mîna-i tremura vizibil, iar periuţa atingea pleoapele, în loc să dezmierde genele învolte. Pentru că ea tăcea, Jimmy căută, cu generozitate, s-o consoleze :

— Ascultă, *darling*, să nu-ţi închipui că flirtul te-a aşteptat pe tine ca să joace rolul lui Adam cu Eva pe marginea lagunei. Ceea ce am aflat astăzi dovedeşte pur şi simplu că descendentul dogilor preferă brunele. Fiecare cu gustul lui, nu-i aşa ?

— Nu-mi închipui nimic, Jimmy. Decît că mă amuză să-l văd pe cel care afişează mult dispreţ pentru dragoste şi care se pretinde vaccinat împotriva atingerilor dragostei, îmbrăţişîndu-şi în public dulcineea. Nostim, atîta tot.

Lady Diana oftă şi murmură :

— Oh, bărbaţii !

— Draga mea, nu-i vorbi pe bărbaţi de rău. Fără noi ce-aţi face ? Broderie.

— Nu. Lucruri mari.

— Mulţumesc. O femeie care visează lucruri mari e ca un copil ce umblă cu o puşcă. Dă loc la accidente.

— Prietene, te scutesc de consideraţii. La vîrsta ta n-ai dreptul să judeci femeile. Te uiţi la ele fără să cauţi să le înţelegi. Pleacă. Mă îmbrac. O să dejunez singură. Tu vei putea face la fel cu Erich Kraus, care mă aşteaptă în salon.

Jimmy protestă, strîmbîndu-se :

— Cu Kraus ? Oh ! Neamţul mă plictiseşte. Orgoliul lui naţional mă scoate din sărite.

— *Deutschland über alles... America first...* Vă potriviţi de minune. O să puteţi privi de sus lumea întreagă, între pepene şi cafea !

La orele trei, Jimmy, Kraus, Duckling şi Mantignac sorbeau răcoritoare sub peristilul palatului. Stîlpii se legăneau pe satinul lichid al Marelui Canal. Gondolierii din portul vecin jucau cărţi pe treptele constelate cu muşchi de apă. Un porumbel fugit din *piazzeta* dădea nehotărît tîrcoale, în preajma turlei lui San Samuelo înainte de a se aşeza pe degetul arătător al Sfîntului Duh.

La întrebarea lui Jimmy, Emma răspunsese că Milady a plecat cu *Tritonul* și că n-o să revină pînă diseară. Atunci, Jimmy declară musafirilor săi :

— Ascultați, așa nu mai merge. Sîntem tuspatru interesați de fericirea Dianei și n-ar trebui s-o lăsăm să se hazardeze într-o aventură cu un tip îndoielnic. Eu, prietenul ei, și voi trei, flirturi acreditate, am face bine să ne sfătuim. Cîtă vreme n-a fost vorba decît de o toană, m-am pretat capriciilor ei, dar toate au un capăt. Dacă o mai lăsăm cu gentilomul acela misterios o să-și piardă penele dacă nu și niscai bijuterii de preț.

— Kraus, dumneata care îl cunoști, ce crezi ?

— N-aș vrea să rostesc o judecată pripită asupra unui om pe care l-am văzut trei minute. Totuși, *a priori*, prsonajul îmi pare capabil de orice.

— Un Ruzzini ? Un Ruzzini, al cărui străbunic a domnit asupra Veneției ? protestă Mantignac.

— Poate fi de neam foarte bun și, totodată, un aventurier în regulă.

— Ce-a făcut în război ?

— Era eminența cenușie a contraspionajului italian. Lucra sub ordinele șefului oficial. În realitate, el era trăgătorul de sfori.

— Totuși, intervenția unui agent englez l-a înfundat la Berlin. Faptul mi s-a părut cu atît mai curios, cu cît aliații nu se mîncau încă între ei la 1919.

— Dar dacă comanda aceea de arme va fi fost destinată inamicilor Angliei ? Asta n-ar da o explicație ?

— Irlanda ?

— Nu știu. Londra are pe glob și alți adversari în afară de Dublin.

— Dar de ce Ruzzini, care în timpul războiului lucra de acord cu aliații ar fi pactizat sau traficat, după încheierea păcii, cu dușmanii Angliei ?

— Dragă Duckling, asta e taina lui. Argint sau sentiment : iată chestiunea. Procedezi ca el cînd ții să cîștigi milioane sau cînd vrei să-ți satisfaci o răzbunare personală.

Jimmy ascultase argumentarea germanului și a englezului. Exclamă enervat :

— Oricît ați spune, eu tot n-am s-o pot convinge pe Diana că s-a angajat cu individul într-o aventură periculoasă. Or, nu cu informații vagi o vom edifica. Ne trebuie fapte. Unde să le găsim ?

Sir Reginald răspunse :

— Vreți să fac eu o mică vizită șefului Siguranței ? Am fost în legături cu el pentru o chestiune oficială. Nici vorbă c-o să mă informeze exact asupra omului ce ne interesează.

Cei patru cavaleri ai Lady-ei Diana se ridicară. Căzură la înțelegere ca Sir Reginald să se ducă la Municipiu și să-și regăsească prietenii la Quadri.

*

* *

La orele cinci, Jimmy, Henri de Mantignac și Kraus, așezați într-un salonaș roccoco, la *Quadri*, îl strigară pe Sir Reginald, care-i căuta sub arcade. Turiștii sorbeau cafea, frunzărind ghiduri. Orchestra cînta, fără entuziasm, o melodie învechită de Donizetti.

— Ei, ce-ai făcut ? exclamă Jimmy.

— Ies din biroul cavalerului Spalla. Omul ăsta încîntător s-a mirat la început de vizita mea și m-a întrebat, rîzînd. dacă nu cumva mi s-a furat ceasul la hotel sau dacă n-am fost chelfănit la vînătoare de plăceri în districtul San Angelo. L-am informat că obiectul vizitei mele era puțin mai grav și că doream numai cîteva lămuriri confidențiale asupra contelui Ruzzini.

— Și-atunci ?

— Atunci, cavalerul Spalla a fost foarte evaziv în răspunsuri. Mi-a garantat onorabilitatea patricianului dar, în afară de această declarație de principiu, nu mi-a spus nimic deosebit. Mi-a declarat textual : „Ruzzinii au părăsit Veneția de ani de zile, așa că s-au înstrăinat aproape de societatea venețiană. Contele Anglo Ruzzini a fost, îmi pare, însurat acum vreo zece ani cu o florentină foarte frumoasă, dar o despărțire prin bună înțelegere a pus capăt vieții lor conjugale. În orice caz, reședința lui e mai mult la Roma, unde are un birou de afaceri. Este un călător pasionat, care nu stă niciodată multă vreme în Italia.

— Dar casa lugubră din San Luca ? zise Jimmy. Ți-a dat prin gînd să...

— Așteaptă. Dezamăgit că aflu așa de puțin asupra tipului nostru, l-am întrebat pe calaverul Spalla : „Cum se explică însă că barca-automobil a contelui Ruzzini face așa de lungi popasuri, noaptea, în dreptul unei case vechi, cu ferestre zăbrelite în dreapta, pe canalul San Luca, după al doilea pod al lui Campo Manin ?“. Cavalerul Spalla a început să rîdă și

a replicat : „Nu se poate ! Mă mir. Contele Ruzzini ar trebui să aibă, în cazul acesta, preferință pentru amoruri ieftine. Căci casa în chestiune este trecută pe listele noastre ca fiind tare deochiată ; este a unei oarecare signore Saccardi, care închiriază cîteva camere mobilate amatorilor de senzații. Îi tolerăm traficul cîtă vreme el nu jignește morala publică. Țin să vă mai înștiințez că nu la ea ar trebui să trimiteți în pensiune o fată cumsecade.". Iată esențialul celor aflate, încheie Sir Reginald. Puțin !

Cei patru complotiști comentară cazul și se despărțiră. Jimmy și Sir Reginald făcură cîțiva pași spre faimosul orologiu care, de la 1499, indica timpul procuratorilor și care acum arăta ora prînzului porumbeilor din împrejurimi. Jimmy se opri deodată la colțul *Merceriei* și-i spuse lui Sir Reginald :

— E un mijloc foarte simplu de a ne documenta asupra îndeletnicilor lui Ruzzini.

— Care ?

— Să mergem diseară la signora Saccardi. Străini în căutare de plăceri, n-o să trezim nici o bănuială. Ruzzini se află la Milano. N-o să ne deranjeze nimeni în timpul anchetei. Vrei să vii cu mine ?

— Cu plăcere. Dar ce-o să-i spui Dianei ?

— Nimic, fiindcă n-o să ne ducem la masă, la *palazzo* ; asta va pune capăt oricăror explicații. Sînt sigur că nu ne vom întoarce cu mîna goală și că mîine voi putea să-mi edific prietena asupra bizarelor cercuri pe care le frecventează cavalerul ei neprihănit.

Ca să-și treacă vremea, Jimmy și Sir Reginald străbătură pe jos orașul pentru a se duce să ia masa la *Vida*. Dădea în amurg. Amurgul se furișa prin dîrele de lumină ieșite din dughenele cu tavan scund. Apa canalelor, punctată cu insecte se înnegrea. *Merceria* era plină de oameni grăbiți, care întindeau pasul spre cinematografele mici din cartier, unde îi așteptau nelipsiții cow-boy, care gonesc într-una pe ecranele vechiului continent. Reginald, căruia îi plăceau drumurile tăcute, pe care nădăjduia zadarnic să găsească urma unui pantof de senator sau obiectul uitat al unei marchize în drum spre *Fenicia*, hoinări cu Jimmy prin labirintul ulicioarelor încrucișate. Ieșeau dintr-o fundătură ca să ocolească un canal și treceau pe sub o boltă neagră ca să dea într-un *campo* cu cerul violet deasupra. Respirau, rînd pe rînd, mirosul acru al unei pieți pavată cu pătlăgele roșii, cu corcodușe și pătlăgele vinete și duhoarea îmbîcsită a unui *bric-à-brac*, corabie a lui Noe

plină de praf, de lemn putregăit, de brocarturi uzate, de oglinzi șterse, de păpuși veștejite. Apoi, deodată, se poticneau de zidul înnegrit al unei biserici cu fronton înzorzonat, cu statui pătate de găinaț de păsări. Ocoleau casa Domnului și-i înghițea o ulcioară ce dădea într-o curte vărgată de rufe întinse; coteau spre stînga, străbăteau *Merceria*, își făceau loc prin mulțimea aceloraşi drumeți, porneau pe o galerie, se dădeau înapoi din fața unui pod mic, arcuit ca un piept de găină, reveneau în *Merceria* și se pomeneau lîngă monumentul lui Goldoni, prăjină pentru porumbeii amatori ai *comediei dell'arte*.

— Hai repede la podul Rialto! strigă Jimmy. Nici o pisică nu și-ar mai găsi mîțele în oraşl ăsta infernal.

Străbătură stinghiile podului acela surprinzător, cu locuințe, unde cîțiva venețieni privilegiați mănîncă, dorm și se reproduc, de cinci sute de ani. Se pomeniră pe țărmul celălalt al Marelui Canal și ajunseră în sfîrșit la restaurantul *Vida*, pus sub patronajul lui San Giacomo dall'Orio. La orele zece, socotiră momentul potrivit pentru desfătări vicioase și ajunseră la casa din San Luca. Jimmy se opri pe podul Campo Manin și o arătă lui Sir Reginald.

— Uite-o. Să nu te miri c-o regăsesc. Două ore de pază, fără să dau cu ochii de Ruzzini...

— Unde-i intrarea? Pe canal sau pe țărm?

— Hai să vedem și partea cealaltă a clădirii.

Porniră pe ulicioara întunecată. Jimmy îi descifră numele cu glas tare:

— *Calle degli Assassini!*... Aha, promite!

Sir Reginald se oprise cu multă curiozitate.

— A, asta-i ulicioara Asasinilor, despre care se vorbește în vechile cronici venețiene. Se pare că senioria, înainte de a pune capăt crimelor săvîrșite în acest cartier, interzisese la 1128 portul bărbilor false „à la grecque", fiindcă moda asta permitea răufăcătorilor să nu fie recunoscuți și să mînuiască pumnalul fără vreun risc.

— Noi sîntem raşi. Ordonanțele senatorilor n-au să ne poată face vreun reproș, glumi Jimmy. Haide să ne orientăm. Casa este, desigur, pe stînga, în fundătura asta.

Se opriră în dreptul unei uși verzi, pe care văzură săpate în aramă cuvintele acestea:

Signora Saccardi
Affita Cammere

Sunară. O bătrînică îmbrăcată într-o rochie cenușie, cu un șorț alb, deschise ușa. Culoarul era tapetat cu hîrtie și

luminat de un bec, corolă luminoasă a unei mari flori galbene, de foiță.

— *Buona sera*, spuse Jimmy în italieneasca sa. *E la Signora Saccardi a casa?*

Bătrînica îi introduse într-un salon, a cărui banalitate nu avea nimic specific, în afară de o litografie a regelui Humbert sub un geam pătrat și de cîteva numere vechi din *Gazzetino illustrato*, pe o măsuță de lemn lustruit. Curînd, ușa se deschise și signora Saccardi apăru. O femeie de vreo patruzeci și cinci de ani, cu părul negru și cu chip măsliniu, fardat ușor. Purta o rochie închisă, decoltată în colțuri și, pe unghiul ascuțit de carne palidă, o cruce de aur, atîrnată de un lanț minuscul. Spuse cu un zîmbet bun-venit străinilor și, pentru că ei se exprimau anevoie în italiană, ea le vorbi englezește cu o ușurință surprinzătoare.

— Sînteți în treacăt prin Veneția, domnilor? Se vede. Și, după minunile lui San-Marco, ați vrea să vă documentați asupra celorlalte frumuseți ale țării. Nu?

Jimmy afectă sfiala și mărturisi:

— Oh, signora, omul nu poate admira numai pe Tintoreto și mormintele Dogilor. Ni s-a spus că dumneavoastră vă luați sarcina de a oferi distracții de soi turiștilor care se plictisesc.

— Și cine v-a spus asta?

— Portarul de la hotel Helveția.

Recomandarea fu suficientă pentru doamna Saccardi.

— Foarte bine, domnilor, foarte bine. Poftiți, vă rog.

Își duse musafirii într-o încăpere de la primul etaj, care ținea loc de budoar și de cameră de culcare, cu sofa acoperită cu un cașmir într-un alcov făcut din mătase brumată.

— Cumnata mea, Andrea, spuse ea, vă va ține tovărășie. *Asti spumante* sau șampanie rece?

— Șampanie. Și de cea mai bună!

Ea dispăru. Jimmy se plecă spre sir Reginald și murmură:

— Ascultă. Ocupă-te de ea. În timpul ăsta, eu voi căuta să-i dezleg limba cumnată-si. Dacă Ruzzini este un obișnuit al casei, ea va începe să vorbească după două-trei sticle *de dry*.

Andrea apăru cu pahare și cu o sticlă pe tavă. Zîmbi bărbaților, scoase dopul, potrivi gramofonul, bătu din palme și se așeză între amîndoi, mulțumită că a creat voioșie în camera lugubră. Cumnata doamnei Saccardi era o boloneză cu chipul fraged, cu părul creț ca blana unei oi. Două verigi de aur, atîrnate de urechile-i mici, îi dădeau un aer de sclavă

de operă-comică, de curînd importată din tîrgurile Asiei Mici. Ochii ei cafenii zîmbeau între fruntea bombată și pometii trandafirii, ochii candizi de călugăriță bine hrănită și nu de fată de noapte, consacrată distracției călătorilor cu spleen.

După citeva glume anodine, conversația deveni, cu ajutorul primei sticle, mai familiară. Sir Reginald spuse :

— Doamna Saccardi te-a prezentat ca pe cumnata ei. O mistificare nevinovată, nu-i așa, doamna Andrea ?

Tînăra sclavă schiță o strîmbătură de reproș, ca și cum faptul că era pusă la îndoială rudenia ei cu doamna Saccardi ar fi fost o jignire. Protestă :

— Ba nu ! Elena și cu mine ne-am căsătorit cu doi frați. Bărbatul meu a murit pe Isonzo. Al ei a emigrat în Statele-Unite și n-a mai dat nici un semn. Era aproape fără mijloace. Eu, cu pensia de văduvă de război, abia aveam cu ce să plătesc coaforul și să joc o tombola venețiană ; ea, cu zestrea ei neînsemnată, cîteva fîșii de pămînt, pe Brenta. A închiriat casa asta, din care subînchiriază la ocazii două-trei camere, iar eu țin de urît locatarilor care se tem de singurătate după apusul soarelui.

— Sistemul Taylor.

— Cum ? întrebă Andrea.

— Știința repartiției și a organizării muncii. Elena atrage și Andrea reține.

Jimmy comandă a doua sticlă de șampanie. Gheața era spartă. Văduva războinicului de pe Isonza îl luase pe Jimmy de gît și se lăsa în voia plăcerii de a bea. Semi-văduva emigrantului, care se așezase lîngă Sir Reginald, păstra mai multă rezervă în atitudine. Dar vedea cu plăcere cum curge șampania de o sută de lire, excepție serviciul. În timp ce-și trecea în revistă colecția de discuri cu Sir Reginald, Jimmy o întrebă în treacăt pe Andrea :

— Și toate camerele voastre sînt închiriate în momentul acesta ?

— Nu, dragul meu. Numai două. Cealaltă e a ta, dacă dorești.

— De cine sînt ocupate ?

Andrea nu fu darnică în detalii :

— Oh, tipi pe care abia-i cunosc. Stau aici cu săptămîna. Nu mă sinchisesc de ei. Cumnata îi ține fiindcă plătesc bine.

Jimmy socoti c-ar fi mai nimerit s-o descoasă pe Andrea fără prezența doamnei Saccardi. Manifestă dorința de a bea

mai departe, între patru ochi cu Andrea. Aceasta schimbă cîteva cuvinte în argou venețian cu cumnată-sa, care-i dădu o cheie. Boloneza cu cercei de aur îl trase pe Jimmy într-un culoar ce mirosea a tămîie, naftalină și usturoi. Deschise o ușă și aprinse lumina. Camera nu era mai luxoasă decît celelalte, dar cuprindea un pat scund și un crucifix împodobit cu două crengi de cimșir, încrucișate. Un văl atîrna pe un colț, pe o fecioară de lemn, pictată în roz și în bleu-pal și care părea că imploră divinitatea cu brațu-i frînt.

Jimmy domoli sîcîielile Andreei.

— Locatarii care ocupă camerele sînt străini sau italieni ? întrebă el.

— Îți spun că n-am habar.

— Haide, Andrea nu se poate... N-ai să mă faci să cred că nu știi cine sînt ei și nici de unde vin.

Boloneza se așezaze pe genunchii lui Jimmy. Amețită ușor fredona o arie pe care-o ritma cu paharul golit. Glumi :

— Ei nu, că tare ești curios ! Ce te privește dacă locatarii noștri sînt chinezi sau foști alegători de-ai lui Nitti ?

— De ce nu vrei să-mi spui ?

Andrea linse cu vîrful limbii fundul paharului și exclamă :

— Uite, fiindcă vrei să știi tot, să-ți spun : Elena m-a oprit să vorbesc despre ei cu cineva. Acum ești lămurit ?

— Ascultă. Nu faci cine știe ce indiscreție spunîndu-mi din ce țară sînt ei.

— Oh, ce încăpățînat ! Ei bine, fiindcă ești drăguț și botișorul tău îmi place, o să-ți răspund : unul e spaniol și altul oriental.

— Oriental ? Prea puțin.

— Parcă eu știu ? Vorbește italiana ca mine. Poate e turc, levantin, sirian, egiptean. În sfîrșit, nu-i catolic. Cumnată-mea îi pusese fecioara asta de lemn și crucifixul în cameră. I-a spus să le ia pentru că nu-i plac mofturile. Cu siguranță că e păgîn.

Jimmy socoti deodată c-a găsit mijlocul să afle mai mult. Se prefăcu că-și bate joc :

— Ce fleacuri ! Andrea, crezi că sînt un naiv care înghite orice brașoave ? Povestea ta cu un chiriaș spaniol și altul oriental este un clenci ca să-i bagi la idei pe turiști.

— Cum ? Crezi că mint ?

— Ai imaginație, atîta tot.

— *Madona !*

Andrea era scoasă din fire de scepticismul celui cu care stătea de vorbă. Se sculase și, cu încăpățînarea femeii îmbătate, se răzvrătea. Deodată, își scutură cîrlonții negri și declară :

— Dacă te-aș face să-i vezi fără ca ei să bage de seamă ai fi încredințat ?

— Firește. Dar sînt pe pace în privința asta... Ha ! Ha !

— Ia stai puțin. Îmi făgăduiești că nu faci zgomot ? Elena s-ar putea supăra la culme dacă ar ști.

— Îți promit !

— Atunci, vino cu mine.

Andrea îl trase pe Jimmy pe culoarul întunecat. Coborîră două trepte și cotiră la stînga. În penumbră, se furișa o dîră de lumină de deasupra unei uși de sticlă. Andrea șopti la urechea lui Jimmy :

— Vezi camera asta luminată ? Ei bine, aici sînt ei. Au și o vizită. Stau aici de la orele nouă și toți vorbesc. Dacă vrei să-ți dai seama că nu sînt mincinoasă, urcă-te ușor pe lada asta de lîngă zid și privește pe gemulețul de sus.

Jimmy se cocoță fără zgomot pe ladă și întinse cu prudență capul în dreptul geamului. Zări trei persoane în jurul unei mese, trei persoane care vorbeau sub lumina cronică a unui bec lăsat în jos. În fața lor erau desfășurate multe hîrtii. Hîrtii și o hartă. Jimmy se uita atent la fiecare chip. Unul era al orientalului pomenit de Andrea. Nu încăpea îndoială asupra originii lui. Dar descoperirea celorlalți doi, un bărbat și o femeie, fu o reală surpriză pentru Jimmy. Recunoscu într-unul pe omul cu cap de catîr, pe Bartholo cel îmbufnat, care-l poftise s-o șteargă din barca lui Ruzzini. În cealaltă persoană o recunoscu pe bruna aceea nostimă, pe fecioara care trimisese un semn de despărțire așa de cald patricianului ce pornea spre Milano.

VI.

Noaptea Mîntuitorului. Orele unsprezece. Toată Veneția mișună pe lagună. Ciorchine de oameni, îngrămădiți în gondole, pavoazate cu lampioane, lunecă pe apă, îmbîcsind canalele, luînd cu asalt țărușii. Prorele sînt îndreptate spre Giudecca, unde cupola austeră a bisericii Redenttore, pol magnetic al serbării, se va ilumina în curînd cu focuri de artificii. Bărcile țișnesc din Canalul Mare, de sub podul de vase întocmit special pentru sărbătoarea aceasta din fiecare an. Familii

întregi, așezate în jurul unei mese înguste, cîntă refrenuri populare, în sufrageriile plutitoare. Lanternele sclipesc, viermi lucitori, multicolori, la pupele gătite cu frunziș. Lumea strigă. Se interpelează. Petrece. Țîrîitul mandolinei răspunde miorlăitului armonicii. Orăcăitul unui ocarine scandează acordurile unei chitare. Veneției vor rătăci pînă în zori pe lagună, cu sticla de chianti în mînă. Cînd soarele va miji, procesiunea de bărci nenumărate se va îndrepta spre Lido și cheflii neobosiți vor vedea soarele ieșind din Adriatica, asemenea unei păsări incandescente ce-și ia zborul în strigătele bucuroase ale noctambulilor cu ochii încercuiți.

În seara aceea, Rezzonico era gata pentru serbarea costumată a Lady-ei Diana. În timp ce plebea va să mișune pe lagună, *crema* va dansa în saloanele palatului. Jimmy se trudea de opt zile să dea încoronării dogaresei fastul cuvenit. Ghirlande luminoase subliniau arhitectura locuinței istorice, operă a lui Massari, iar candelabrele care ardeau în vîrful a cinci prăjini, răsfrîngîndu-se ca niște șerpi de foc în apa Canalului cel Mare, proiectau dîre de lumini sub arcadele romane ale ferestrelor. Niciînd nu tronase o atare atmosferă în palat, din ziua de 5 iulie 1758, cînd Jean-Baptist Rezzonico, patrician, fu ales doge sub numele de Clement al XIII-lea.

La zece seara, după ce se înțelese cu *maître d'hotel*, Jimmy se retrase în cameră ca să se deghizeze. Alesese costumul lui Rodolphe din *Viața de boem*. Pe cînd îmbrăca pantalonii cenușii, sprinten ca un sportsman obișnuit mai mult să alerge decît să peroreze în cafenelele Cartierului Latin, el medita la urmările fericite pe care inițiativa sa le avusese. Căci, chiar a doua zi după vizita din casa doamnei Soccardi, a edificat-o pe Diana: „Înțelegi, *darling*, este inadmisibil să te mai compromiți lîngă aventurierul acesta. El este în legătură cu un călugăr tuns, cu un negustor de covoare din Smirna și cu o femeie prea frumoasă pentru a fi cinstită, care ia parte la sfaturile lor într-o locuință deochiată. Nu-ți îndrug istorii cu briganzi. I-am văzut cu ochii mei, datorită bolonezei aceleia. Aveau aerul să pună la cale nu știu ce afacere suspectă la doamna Saccardi, complicea lor. Nu cred, prin **urmare, că este** necesar să-ți spun mai mult ca să-l lași baltă, de-aici încolo, pe Ruzzini. Îl socotisem un gentleman. Ne-am înșelat. Atîta tot". Iar Lady Diana aprobase: „Am încredere în tine Jimmy. Dacă-i așa, aș face rău să stărui. Să nu mai vorbim".

Jimmy nu mai pomenise de numele patricianului. Iar Lady Diana părea că a șters din gîndurile sale pînă și amintirea flirtului trecător.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Emma, care îl invita în cabinetul de toaletă, unde Lady Diana se pregătea pentru serbare. Își înnodă cravata de student sub bărbia de boxeur *middleweight* și o urmă pe Emma. Cabinetul Lady-ei Diana părea un atelier de croitorie. Un talmeș-balmeș de rochii, de rufăraie, de coafuri variate într-o încăpere scundă cu pereții din stuc verde șters, cu arabescuri și ciubucuri gălbui. În candelabre, Lady Diana pusese becuri de o sută de lumînări.

— Jimmy, întrebă ea ascunsă în oglinda cu trei părți ca o vînătoreasă la pîndă într-un ascunziș de sticlă, la cît socotești tu numărul celor care vor veni ?

— Ai lansat trei sute de invitații. Vor fi șase sute.

— O !

— Hei, o serbare ca a ta la Rezzonico este o glumă ? Cartoanele tale vor face pui, s-o crezi ! Nu în toate zilele se încununează la Veneția o dogaresă.

— În glumă.

— Nu-i nimic. Prietenul meu, contele Forzi, prim-redactor la *Gazzetta di Venezia*, m-a informat că marile ziare din Milano, Turin și Roma au să publice știri asupra seratei. Draga mea ai să uluiești aristocrația italiană. Și știi ce nedumerește mai mult societatea Veneției ?

— Nu.

— Pe cine ai să alegi ca doge ?

Lady Diana rîse ușor, în timp ce Emma îi prindea rochia. Jimmy aruncă o privire pe deasupra oglinzii : ;

— Ascultă, draga mea, ai putea să-mi destăinuiești acum pe cine vei alege ?

— Nu.

— În sfîrșit, va fi cu siguranță unul dintre cei trei anabaptiști : Mantignac, Duckling sau Kraus, nu-i așa ?

— Nu știu nimic, deoarece mi-am pus întrebarea dacă o să fie pe placul venețienilor să aleg un străin.

— Evident. Eu nu mă gîndisem la așa ceva. Dar dacă preferi un italian, ai posibilitatea să alegi un Barbarigo, Erizzo, Foscarini, Lorenzetti, Tradeletto, fără a-i mai socoti pe alți patricieni care au să vină : Zenobio, Ferretti, Pesaro și prințul d'Asperi. De ce, la urma urmei, n-ai oferi unuia dintre ei, în noaptea asta, jumătate din coroana de carton ?

— Jimmy, nu duce grija asta. O să știu să mă hotărăsc la timp. Cum ți se pare costumul ?

— O minune. Oh, ce frumoasă ești ! Permite-i dogelui *in partibus* să te îmbrățișeze în sănătatea Sfîntului Marc, patronul serbării tale.

— Nu ! Nu ! Jimmy, îmi strici coafura. Pleacă. Stai : îți reamintesc că rolul tău în seara asta trebuie să fie șters. Tu nu ești Lordul Wynham, prietenul meu, nu uita. Pe cît se poate, fără gafe și fără boroboațe.

— Fii pe pace, dragă.

— Ai să rămîi în culise, cum se cuvine.

— Da ! Da ! Luminez, însă rămîn în umbră. S-a înțeles. Diana, ești într-adevăr de pictat. Veronese se va răsuci în groapă în seara asta. *Bie baby !*

Și, Jimmy Rodolphe, boem din Massachusetts, făcu stînga împrejur, fluierînd o veche arie de Philippe Souza.

Abia închise ușa și aerul nepăsător de pe chipul Lady-ei Diana dispăru. O întrebă cu însuflețire pe Emma :

— A venit Beppo ?

— Nu încă, Milady.

Diana schiță un gest de nerăbdare și-și mușcă buza. În momentul acela, se auzi o bătaie discretă la ușa ce dădea în budoar. Emma întredeschise și anunță :

— Milady... Beppo.

— Să intre.

Gondolierul apăru. Lady Diana îl întrebă :

— Ce vești ?

— Doamnă, am fost la domiciliul particular al domnului conte.

— E departe de-aici ?

— Nu prea. Stă lîngă palatul Valmarna, pe canalul Sfinților Apostoli.

— Te-ai informat cu băgare de seamă dacă s-a întors ?

— Da, doamnă. Am aflat că nu venise încă, dar că era așteptat cu trenul de 10,40.

— Asta e tot ?

— Da, doamnă.

— Bine. Rămîi de veghe cu mecanicul *Tritonului* pentru cazul în care voi avea nevoie de tine astă-seară.

Gondolierul ieși. Neastîmpărul Lady-ei Diana creștea vizibil. Emma, care nu avea nici o simpatie pentru Jimmy, își îngădui să spună :

— Să nu fie Milady neliniștită ! Dacă domnul conte sosește la 10,40, desigur vine la serbare.

— Crezi ?

— De vreme ce v-a făgăduit !

— Mi-a trimis un cuvînt din Roma, spunîndu-mi că va face tot posibilul să se întoarcă în această seară. Dar nimic nu e mai problematic. Emma, coafura asta mă strînge prea mult la ceafă, iar perlele sînt așezate prost. Ar fi trebuit să-i spun lui Beppo să stea în fața casei și să aștepte pînă cînd l-o vedea pe Ruzzini că se întoarce...

— Milady vrea să-l chem pe Beppo ?

— Nu. Nu-i nimic. Cît e ceasul ? Zece și douăzeci ? Primii invitați au să vină la unsprezece. Tocmai bine ca să-mi termin toaleta.

Emma se zori. Deodată Lady Diana se întoarse, cu riscul de a înțepa degetele cameristei :

— Dar dacă amanta lui l-o împiedica să vină ?

— Ea nu l-a împiedicat niciodată pînă acum. El a cinat aici ; a ieșit de trei ori cu Milady. Femeia asta pare a fi cantitate neglijabilă.

— Mă tem de o femeie frumoasă care îngăduie amantului să dea tîrcoale altei femei. Căci e frumoasă. Jimmy a comparat-o cu nu știu ce pictură a lui Giorgione. Toate astea îmi par foarte ciudate. Ah, dacă aș fi pe deplin liberă și-aș putea face o anchetă serioasă asupra vieții lui particulare, nu m-aș mai zbate în ițele enigmei ! Nu puteam totuși admite că, după ce a răspuns demersurilor mele, el a avut îngîmfarea de a spune : „Lady Wynham se interesează așa de mult de mine încît pune agenți ca să mă cunoască mai bine !“ Nu, nu !

— În orice caz, dacă are o prietenă, ea nu poate fi o femeie tocmai respectabilă, judecînd după casele pe care le frecventează. Așa că Milady are șanse. Triumfă cineva ușor asupra ființelor de acest soi.

— După cîte mi-a spus Beppo deunăzi, ea stă în același apartament cu el. Oh, dar prefer să nu mă mai gîndesc, Emma...

— Milady să fie liniștită. Am credința că totul va merge bine.

Lady Diana oftă și se aplecă să ia de pe măsuța încărcată cu tot soiul de lucruri, un pămătuf.

Gondolele nu mai circulau pe Canalul cel Mare, în dreptul palatului Rezzonico, spintecînd cu vîrful întinderea de apă

Veneția își recăpăta în noaptea asta splendoarea neîntrecută a fasturilor de altădată, cînd *Bucentaurul* plutea pe mare, cu trompetele îndreptate spre cer, cu stindardele în vînt. Bărcile, în flotile strînse, aduceau în noaptea de iulie pîlcuri de travestiți. Sub luminile palatului, satinurile și catifelele străluceau. Perlele de la turbane, broderiile bonetelor, pietrăriile căciulițelor scînteiau — caleidoscop de reflexe, de străluciri și de răsfrîngeri. Una cîte una, gondolele acostau la ponton și, în jocurile de umbre și lumini ale candelabrelor legănate de adierea caldă, vedeai dispărînd sub vestibulul învăpăiat al palatului cohorta împestrițată a marchizelor și a dominourilor, a briganzilor, a baiaderelor, a sultanelor, a nereidelor.

Scara principală a palatului era, sub constelațiile de becuri, o procesiune pitorească de travestiuri care se opreau s-o salute pe Lady Diana, dogaresă din al XVIII-lea veac, roz și aur, fantomă splendidă, reîncarnată a secolului lui Casanova. Proveditorii *alle pompe* ar fi lăsat deoparte varga în fața grației perfecte a admirabilei scoțiene și în fața patricienelor cu care s-a mîndrit Orașul cel fără de pereche, patriciene prin sînge albastru sau prin darul naturii, de la Margherita Emiliani la Tullia din Aragon și de la regina din Cipru la păcătoasele nobile care, drept orice ispășire, năzuiau să vină din desfrîul lor în mănăstirile din Murano.

Contesa Moltomini sosi urmată de garda ei. Cleopatră, îmbrăcată de un mare croitor din Milano, înconjurată de mari preoți mînjiți cu ocru, evadați de pe basoreliefuri de templu. Lorenzetti și Tradeletto recoltară urale în portul lor de canibali din Noile Hebride, căpetenia cu cingătoare de colți și cu pieptul acoperit de o rețea de oase. Gr. Uff. Campione fu aclamat în ținuta cardinalului de Richelieu, învăluit într-o purpură splendidă. Foscarini, împărat al Bizanțului, intră alături de o Theodoră *made în USA*, care mirosea a alcool de la cinsprezece pași și care țopăia ca o campioană de golf. Veni apoi rîndul celor trei curtezani, care sărutară cu pioșenie mîna dogaresei ; Henry de Mantignac, mușchetar al regelui ; Sir Reginald, Falstaff căptușit cu vată hidrofilă și Erich Kraus în zale, cavaler sălbatic medieval.

Toate ferestrele cu geamuri octogonale erau deschise, împrăștiind pe Canalul cel Mare șopotul musafirilor, punctat cu rîsete și muzica jazz-urilor întretăiată de răgușeli baroce. Căci Jimmy așezase ambele orchestre de-o parte și de alta a celor două statui ale Vittoriei ce jalonează galeria imensă a palatului. Iar ritmurile acestea ultra-moderne, sincopele de

clarinet ce scandează bubuitul tobei și glasul burlesc al saxofonului cu tinguiri aproape omenești, erau singura notă falsă a simfoniei venețiene.

Patru sute de persoane se și îmbulzeau în saloanele palatului, cînd Nina Florelli și comandorul apărură teatral : Solomon, fiul lui David și Balkis, regină de Saba, chivot însuflețit sub o rețea de pietre îngrămădite. Atunci, fiindcă ora mesei se apropia și deoarece Lady Diana urma să fie în curînd consacrată, ea ieși printr-o ușă lăturalnică și se duse în budoar. Încordată, o sună pe Emma.

— N-a venit încă, îi spuse ea. Cît este ceasul ?

— Douăsprezece fără zece, Milady.

— Du-te de-l caută pe Beppo. Repede !

Gondolierul sosi. Lady Diana îi ordonă :

— Sări imediat în *Triton*. Ia-o pe Canalul Sfinților Apostoli și caută să afli dacă domnul conte s-a întors și dacă are de gînd să vină. Fă, în sfîrșit, cum e mai bine, și adu-mi repede răspunsul. *Presto ! Prestissimo !*

Gondolierul dispăru. Lady Diana spuse Emmei :

— Nu poate zăbovi mai mult de un sfert de oră. Deîndată ce sosește, dă-mi de știre prin Edward. Sînt nerăbdătoare să știu. Nelămurirea asta este de nesuferit.

Reintră în saloane și se străduí să zîmbească, plină de îndoieli. Tăcerea lui Ruzzini o tortura. Scrisoarea amabilă, așa de scurtă, prin care el nu-și lua categoric obligația de a veni, nu o mulțumea. Între două dansuri, Jimmy o întrebă în șoaptă :

— Ei, Diana, ți-ai ales dogele ?

— Da.

— Pe care ?

— Ai să vezi.

Trecu un sfert de oră. Lady Diana aștepta zadarnic reîntoarcerea gondolierului. Peste cinci minute se va servi masa. Ce-i de făcut ? Lady Diana gîndi că n-o să fie încoronată decît la desert. Într-o oră, evenimentele se vor precipita.

Porunci *maître-d'hotel*-ului să nu dea semnalul decît peste zece minute și se pregătea să îndure glumele unui grup voios, cînd Edward intră, adresîndu-i un semn discret. Ea se eschivă și se duse în budoar, unde o aștepta Beppo.

— Ei ? zise ea cu inima încleștată.

— Contele s-a întors de la Milano la 10,40, așa cum îi spusesem doamnei.

— Aha !

— Dar a plecat îndată. Şi-a lăsat bagajele în apartament.

Uşurarea Dianei fusese scurtă. Exclamă :

— Cum a plecat ? În costum ?

— Nu, doamnă, în ţinuta obişnuită. S-a urcat la bordul *Beatricei*.

— Încotro ?

— Servitoarea n-a putut să-mi spună.

Decepţia Dianei era aşa de mare încît, brusc, se gîndi să nu se mai arate în saloane. Gloata de travestiuri, voioşia artificială, convorbirile, dansurile, jazzul, îi păreau odioase. Să zîmbească tuturor ; să glumească în silă ; să asculte fără plăcere madrigalurile stupide ale musafirilor cosmopoliţi, era mai presus de puterile ei. Nu se va mai duce în acel Turn al lui Babel. Căzu istovită într-un fotoliu. Atunci, Emma, o consolă :

— Milady, nu vă pierdeţi firea ! Se prea poate ca domnul conte să fi avut ceva urgent de aranjat înainte de a sosi aici. El ştie bine că o serbare ca aceasta, Noaptea Mîntuitorului, ţine pînă la ziuă.

Vorbele Emmei nu erau lipsite de temei. Lady Diana oftă. Şovăi cîteva clipe. Nu plăcerea o atrăgea spre serbare, ci mai degrabă un suprem îmbold al voinţei sale zdruncinate. Nu se mai recunoştea. Ea, *Madona din tren* de altădată, ea care trăgea după plac sforile paiaţelor pornite s-o cucerească, tocmai ea să renunţe în aşa hal la autocontrolul eului său ? Să geamă în budoar ca o adolescentă dezamăgită în seara primului bal ? Era ceva stricat în mecanismul voinţei sale. Trebuia să reacţioneze cît mai curînd, să întindă din nou resortul principal, să întoarcă rotiţele personalităţii sale puternice. Îşi înfipse înfuriată mîinile în fotoliu şi se sculă :

— Ai dreptate, Emma. Dacă e să vină, va veni ; dacă nu, atîta pagubă !

Va lua, prin urmare, masa cu măştile. Va asculta, fără plictiseală. *Ach*-ul şi *so*-ul nemţilor, *Gee*-ul americanilor, *Hein*-ul francezilor, *da*-ul şi *niet*-ul ruşilor, *prego*-ul italienilor, rîsul ascuţit al latinilor, rîsul gros al germanilor, rîsul sacadat al yankeilor şi rîsul în surdină al slavilor. Rondul nocturn o chema jos, printre financiarii travestiţi în piraţi, printre diplomaţi în Robert Macaire, printre îmbogăţiţi de război şi satrapi asiatici şi printre trîntori în fanţi cuceritori. Flecăreala lor o va face să uite de mîhnirea sa sentimentală.

Se ridică, se pudră, vaporiză parfum pe omătul perucii albe și coborî.

Masa începea. Măsuțele fără număr erau ocupate. Masa de onoare sclipea sub candelabru, foc de artificii și sticlării multicolore, pline cu flori ofilite de efluviile calde ale nopții. Prințul d'Aspoli, travestit în Mare Inchizitor, înconjurat de Foscari și Barbarigo, apăru cu un lung pergament pe care era pusă pecetea Consiliului de Zece. Foscari ținea coroana iar Barbarigo o scoică marină, irizată și sidefată simbol al unirii mistice a Lady-ei Wynham cu Adriatica. O proiecție albastră pudră cu lumină chipul Lady-ei Diana, pe tronul său înălțat, cu trepte acoperite cu irișsi negri și cu trandafiri albi ; prințul, fantomă de satin roșu, stătea în picioare în fața ei, cu cei doi aghiotanți alături, cu genunchiul plecat, cu brațul întins. Aspoli citi atunci formula umoristică a consacrării, în trei limbi, întrerupt de strigătele voioase de bravo și vivat. Urletele tinerilor americani, orchestrați de Jimmy, dominau harababura. Hîrîiră ca la colegiul din Rottenbrayn și fluierară cu vigoare de muncitori înflăcărați. Jazzul trosni imnuri naționale, pe ritmuri de foxtrot și shimmy. Forfoteală în jurul meselor. Colombinele și Carmenele, Arlechinii și Mignonii, urcați pe scaune, reluară contactul cu parchetul. Dar înainte de a li se aduce bulionul, Marele Inchizitor se ridică pe o masă și tună :

— Doamnelor ! Domnilor ! Am consacrat ca dogaresa cea mai frumoasă dintre frumoase pe fermecătoarea Lady Wynham, ambasadoarea grației scoțiene pe țărmurile Adriaticii. Nu mai așteptăm decît un lucru de la bunul său plac : să desemneze un doge, care va împărtăși în noaptea aceasta, în sunetul muzicilor și al cîntecelor, sceptrul atotputinței sale ! Broaștele fabulistului cereau un rege. Oaspeții dogaresei cer un doge.

Toată lumea urlă :

— Un doge ! Un doge ! Da ! Da ! Ura ! Hoch !

Atunci, ușor palidă, Lady Diana se ridică și răspunse :

— Dragii mei, voi înfăptui dorința voastră, la desert. Voi da perlei lagunei un urmaș vrednic de maeștrii Palatului Ducal ! La desert ! La desert acum !

Voia să mai cîștige timp. Unii protestară. Alții aprobară. Dar lacheii apărură cu tăvi și-i puseră pe convivi de acord. Supeul începu.

Între prințul d'Aspoli și frumosul Foscari, Lady Diana abia gusta. Nutrea, fără să vrea, speranța c-o să-l vadă din-

tr-un moment într-altul pe cel așteptat și că-l va impune pe tron, spre surpriza întregii societăți. Surpriza aceasta, care va stîrni senzație, era în armonie cu firea sa. Aceea care, pe vremuri, la un matineu dat în scop de binefacere la *Garrick*, în Londra, dansase aproape goală ritmuri păgîne, pentru a burzului noblețea, va găsi o plăcere ciudată să-și afișeze cu zgomot preferințele.

Dar va veni Ruzzini ?

Se uită pe furiș la ceasul împăratului Bizanțului din stînga și văzu că era unu fără un sfert. Gîtul i se strînse și mai mult și fu incapabilă să mai pună gura pe mîncare. Desertul era de neînlăturat. Fiecare minut scurs o apropia de o decepție. Căci nu mai cuteza să creadă că Ruzzini va veni la serbare. Și totuși... Nu era cu putință totul din partea omului acela misterios ?

Cînd se servi înghețata, avu curajul să se ridice și să-și vestească oaspeții că nu s-a pronunțat încă și că, pentru a prelungi efectul surprizei, dogele nu va fi ales decît la orele două. Alte proteste. Glume. Comentariile se pierdură în focul conversațiilor particulare. Doi reporteri îi șoptiră la ureche reproșuri amicale. Va pricinui întîrzierea știrilor la gazetele respective. Ea rămase neînduplecată și nu acceptă să se supună exigențelor informației.

Orchestrele izbucniră imediat, înecînd hărmălaia în avalanșa unui *one step* apocaliptic. Lumea se ridică de la masă pentru a dansa din nou. Înconjurată de Jimmy și de tinerii lui prieteni, Lady Diana zîmbea cu nervozitate la tachinările lor repetate — cînd Edward îi făcu, de departe, un semn respectuos. Ea se îndreptă, grabnic, spre el. El o conduse spre un ungher mai liniștit și-i prezentă, pe o tăviță, un plic albastru, cu mențiunea *personal* în colțul stîng.

— Milady mă va scuza c-o deranjez. A fost adusă scrisoarea aceasta. Am crezut că fac bine...

— Dă-mi-o repede.

Cu inima încordată, Lady Diana dispăru în culoarul ce ducea la apartamentele sale. Desfăcu plicul și citi aceste rînduri :

Doamnă,

Știu că îl așteptați în această seară la serbarea dumneavoastră pe contele Ruzzini. Am regretul să vă informez că nu va putea să asiste. În cazul în care ați dori să aflați mo-

tivul, v-ar fi de-ajuns să-l urmați pe aducătorul acestui răvaș și să vă părăsiți musafirii pentru o jumătate de oră. Vă salut, doamnă, cu respect.

Semnătura biletului era indescifrabilă. Lady Diana îl reciti de două ori. Era redactat într-o engleză perfectă, dar scrisul nu era al unui englez. Un scris uimitor, regulat, cuneiform, ce evoca manuscrisele compuse în mănăstirile iberice în secolul al XV-lea. Oricum, Lady Diana nu șovăi. O chemă pe Emma, se înfășură într-o capă neagră și se lăsă dusă de curier. Acesta era mecanicul *Beatricei*. El o ajută în tăcere pe Lady Diana să se urce în barca-motor pe care o cîrmi prin rețeaua de gondole acostate și porni spre San Lucia. Ajunse în cîteva minute la casa doamnei Saccardi. Lady Diana o recunoscu după descrierea făcută de Jimmy.

— Unde mă duci ? întrebă Lady Diana.

— Nu știu, signora, grăi mecanicul ce părea un model de discreție.

Își duse pasagera pe scara de piatră, fără rampă, care escalada flancul clădirii întunecate și sună. Bătrînica deschise. Nu manifestă nici o uimire. O rugă pe Diana să intre și-o sili să urce încă un etaj. Se opri în culoarul întunecos, bătu la ușă cu un ochi de geam în partea de sus. O voce răspunse :

— Intră.

Bătrîna făcu semn Lady-ei Diana, care intră. Un bărbat o aștepta acolo. Un bărbat cu anteriu negru, cu chip prelung, bronzat, cu bărbia vînătă, cu ochi extraordinar de strălucitori sub sprîncenele groase. Omul se ridică și se înclină, cu o politețe desăvîrșită. Era foarte înalt, demn, impunător, deși urît. Un ametist sclipea în mîna stîngă, fină și elastică, o mînă de prelat, în stare să capteze în spațiu binecuvîntarea cerească. Întrebă :

— Cu Lady Wynham am cinstea să vorbesc ?

— Da, domnule. Cine sînteți dumneavoastră ?

Omul în negru oferi un scaun de pai vizitatoarei și grav, în picioare în fața ei, umbră întunecată, care o domina cu statura-i înaltă, se prezentă :

— Antonio de Salas, călugăr din Compania lui Isus.

VII.

Camera aceasta era și mai banală decît celelalte din casa doamnei Saccardi. Dacă nu banală, cel puțin foarte simplă.

Pereții albi aveau paloarea spălăcită a unui înecat. În colț, în dreapta, era un pat stil Louis-Philippe, clocitoare ce conținea oul roșu, enorm, al unei perne. Pe scrinul gol, de lemn vechi și lucios, altar improvizat, se înălța un crucifix de argint cu piedestal de fildeș, între două candelabre goale. Singura lampă ce cădea din tavan, păianjen luminos spînzurat de un fir, lumina brutal decorul rece.

Lady Diana se așezase pe scaunul de pai. Se uita la omul în negru, impozant prin statură și prin autoritatea privirii, cu o surpriză în care era și temere. Cu ochii încă plini de fantasmagoria *palazzo*-ului, cu urechile asurzite de rîs și de ritmuri profane, îi era greu să se deprindă cu încăperea aceasta austeră ca o chilie și cu tăcerea amenințătoare a clădirii. Ce contrast ! Și cîtă dreptate avea Ruzzini cînd îi spusese într-o seară, pe lagună, că romanticul n-a murit, asasinat de telegraf ! Fusese de-ajuns ca ea să vină la Veneția, pentru ca întîmplarea s-o bage într-o aventură neprevăzută și pentru ca aventura aceasta s-o smulgă din frivolitățile unei serbări mondene.

Lady Diana nu era totuși dintre acelea care tremură în fața necunoscutului. Privirea-i albastră înfruntă ochii negri ai iezuitului și, cu ton hotărît, vorbi prima :

— Dumneata, părinte, mi-ai adresat misiva aceea uimitoare ?

— Eu, Lady Wynham.

— Spun uimitoare, fiindcă nu-i pricep rostul. Contele Ruzzini îmi promisese aproape formal c-o să vină la serata mea. Cred că, dacă urma să nu asiste, ar fi putut să se scuze singur, fără intervenția dumitale. Un dascăl ia condeiul ca să explice purtarea copilului de care are grijă. Ruzzini este deci sclavul tutelei dumitale ?

— Deducțiile pe care le faceți sînt juste, Lady Wynham. Și mă grăbesc să-ți spun că Ruzzini, înainte de a pleca la Triest, mi-a înmînat chiar aici, acum două ore, o scrisoare pentru dumneata, prin care, bănuiesc că exprima regretul de a nu putea să meargă la *palazzo*.

— Ei și ?

— Scrisoarea nu ți-a parvenit deoarece nu am transmis-o eu mecanicului însărcinat s-o aducă.

Lady Diana tresări, buimăcită. Bătu darabana în lemnul dur al mesei, cu vîrful degetelor trandafirii, și exclamă :

— A, asta e grav ! Dumneata îți arogi dreptul de a intercepta corespondențele ? Părinte, ai o curioasă concepție cu privire la regulile societății civilizate. Știu că tagma iezuiților e o spadă al cărei mîner este la Roma, iar vîrful — pretutindeni. Dar nu mă așteptam să-mi văd pieptul plăpînd amenințat de arma aceasta periculoasă. Te rog să-mi dai scrisoarea ce-mi era destinată.

— Dorința dumitale va fi satisfăcută îndată, Lady Wynham.

Părintele de Salas deschise un sertar și întinse un plic Lady-ei Diana. Ea recunoscu scrisul lui Ruzzini. Observă ironică :

— Nu ai deschis-o ?

— Nu mi-aș fi permis așa ceva.

Răspunsul iezuitului o încurcă. Parcurse degrabă cele cîteva rînduri prin care Ruzzini îi cerea iertare că nu-și ținea făgăduiala și spuse părintelui :

— Nu văd pentru ce te-ai abținut să-mi expediezi la unsprezece seara o scrisoare pe care mi-o înmînezi, intactă, la unu noaptea.

— Pentru două motive, Lady Wynham. Primul este că procedînd astfel, te sileam moralmente să vii aici și să asculți cele ce-ți voi spune. Al doilea este că, prevenită cu două ore mai devreme, ai fi căutat să-l vezi pe Ruzzini. Poate că, din cauza seducției dumitale, el s-ar fi abătut de la datoria care-l chema la Triest chiar în această noapte. Am procedat, deci, ca un om prudent îndepărtînd din drumul lui o sirenă al cărei farmec este primejdios și-a cărei stăpînire este dăunătoare.

— Părinte, rîzi de mine ?

— Nu, Lady Wynham. Ironia mi-e străină în această seară. Orice glumă ar fi deplasată în acest moment grav, în care te-am chemat ca să-ți dau o explicație.

Părintele de Salas, care umbla prin cameră, se opri scurt, cu mîinile la spate. Chipul său slab de schimnic spori austeritatea trăsăturilor. Articulă solemn :

— Lady Wynham, se impune să te dai la o parte din drumul contelui Ruzzini.

O tăcere îndelungă se așternu în cameră. Tăcere care prevestește furtuna. Ostilitățile erau deschise între dogaresa aprinsă și iezuitul hotărît. Două orgolii se ciocneau. Două voințe își încrucișau spada. Lady Diana întredeschise capa

neagră ce acoperea brocartul roz-auriu al travestitului său splendid și, în atitudinea de sfidare ce-i exprima gîndul mai bine decît orice cuvinte, exclamă rîzînd :

— Nu zău, Părinte, contele Ruzzini e tabu — și aceasta din porunca tagmei dumitale ? Știu ! Știu ! *Ad majorem Dei gloriam*. Dar devizei dumitale mi-e îngăduit să-i opun alta : Amorul și Dreptul meu. Trupescul și Spiritualul sînt în arenă junghiul în pumn și vindicta în inimă. Eu numesc aceasta *fair play*.

— Nu rîde, Lady Wynham. Îți vorbesc cu conștiința că fac o faptă bună.

— Ei bine, suportă-mi și în acest caz rîsul ! Mă sfătuiești să mă îndepărtez de Ruzzini. Și pentru ce ? Sînt eu o decăzută care amenință virtutea unui Telemac legat de grija dumitale ? Comit o faptă rea dorind conversația și compania unui patrician care-mi place ? Așadar, cenzura tagmei iezuiților se aplică lumii întregi, iar eu sînt datoare să-i ascult legile ? Mi s-a spus odată, Părinte, că dumneata și cei din tagma dumitale năzuiți uneori să puneți iarăși stăpînire pe frîna cugetelor. Chestiunea este deci adevărată dacă, în fața mea, biată femeie scoasă la întîmplare în calea planurilor dumitale, te ridici cu legiunea de umbre negre ce-ți înconjoară oportunismul.

— Nu mă ridic în fața dumitale, Lady Diana. Mă ivesc în saptele dumitale și-ți vorbesc nu pe ton de poruncă, ci pe cale de sugestie. Nu amenințe. Aș avea oare dreptul, măcar moral ? Eu sfătuiesc. Nu te opresc cu mîna ; fac semn de la distanță.

— Văd, Părinte. Întinzi Simbolul pentru a scurta Decalogul. Nu cunosc Instrucțiunile secrete transmise dumitale de răposatul Ignatius de Loyola. Eu nu sînt în ochii dumitale decît o femeie frivolă, o pasăre de noapte care petrece sub candelabrele saloanelor și care-și caută coroana ancestrală în noroiul plăcerilor oprite. *Exercițiile spirituale* pe care defunctul dumitale conducător le-a compus îmi sînt aproape necunoscute. Dar să nu crezi că mă vei domina, nici prin subtilitatea argumentelor dumitale, nici prin persuasiunea logicii dumitale. Prefer chipul meu clar unei conștiințe curate.

— Crezi, deci, Lady Wynham, că starea conștiinței dumitale n-ar putea ofili chipul de care ești așa de mîndră ? Crezi că avertismenul pe care ți-l dau este inspirat de vreun mobil meschin ?

Lupta dintre cei doi adversari devenea încordată. Un subiect de tablou simbolic pentru pensionarii Vilei Medicis! Lupta Amorului profan și a Inspirației divine, în decorul jalnic al unei locuințe schimonosite pe malul unui canal întunecat. Căci acum, Lady Diana nu mai persifla. Pretenția exegetului Gîndirii Negre i se părea exagerată. Intervenția lui — nepotrivită. Lady Diana socotea că este un abuz intolerabil ca un străin, investit chiar cu prestigiul și autoritatea pe care i le puteau conferi legăturile lui speciale cu Dumnezeu, să se amestece în rînduiala amorurilor ei. Ateea se revolta. Epicuriana, în sensul adevărat și superior al doctrinei, era jignită de o astfel de îndrăzneală. Reluă :

— Nu zău, Părinte, este nevoie ca cineva să vină în țara asta pentru a suferi astfel de atingeri împotriva libertății individuale. Uiți că eu sînt născută pe insula care a predat lumii *Habeas Corpus* ? Cutezanța avertismentului dumitale depășește limitele realului pentru a intra în domeniul burlescului. Nicicînd nu mi-a dictat cineva pe lume cum să mă port cînd bunul plac al inimii mele sau capriciul trupului meu erau în joc. N-am făcut niciodată nici rău, nici bine. Sînt neutră în fața virtuților cardinale. Iar dacă păcatele de seamă ar fi benghiuri de frumusețe, mi-aș pune cîteva pe obraji. Află că nu am pe pămînt alte directive în afară de poruncile fanteziei mele și de prescripțiile extravaganțelor mele și că, dacă nu respectam portul dumitale, aș fi ieșit din camera asta fără să te mai ascult.

Părintele de Salas înfruntase, imperturbabil, apostrofarea tinerei musafire. Nezdruncinat, cu același accent de trufașă seninătate, răspunse :

— Pricep acum, Lady Wynham, partea jignitoare a cuvintelor mele pentru o femeie ca dumneata. M-am exprimat cu adevărul în culori roze. Dar dă-mi voie să stărui. În cazul de față lucrez în interesul dumitale, ca și în interesul contelui Ruzzini. Crede-mă ! Lasă-l cu misiunea înaltă care-l copleșește.

— Dar cine ești dumneata ? Ce rol joci în viața sa de te preocupă așa de mult soarta lui ?

— Un prieten, Lady Diana ; nici mai mult, nici mai puțin decît un prieten.

— Dar cuvîntul acesta care se scrie „prieten" nu se pronunță deloc „complice" ?

— Ba da. Dacă poate fi vorba de complicitate cînd doi inși s-au întovărășit pentru a face dreptatea să triumfe.

— Don Quijotte și Sancho Panza.

— Sarcasmul dumitale nu mă poate atinge. Eu, prieten și confident al lui Ruzzini, îți spun încă o dată : „Retrage-te din calea lui".

— Dar...

— Oh, știu ! Pînă în prezent el a avut tăria să reziste fascinației dumitale. Dar trupul este slab. Sînt sigur că dacă ai insista să-l vezi, ar cădea biruit. Nu ! Nu ! Nu protesta ! Citesc în inimi, doamnă. Viața mea regulată și închinată riturilor sectei religioase care m-a onorat primindu-mă în sînul ei, n-a atrofiat în mine cunoașterea sufletului omenesc, nici presimțirea răului, cînd el se ascunde sub frumusețe. Totul în atitudinea dumitale îmi destăinuie gîndul temeinic că-l pot adăuga pe Ruzzini pe lista cuceririlor dumitale. Cunosc unele amănunte din trecutul dumitale, Lady Wynham .Sîntem informați suficient de exact asupra desfrînărilor — scuzabile, dealtminteri — ale femeilor din clasa dumitale. Știm că foarte frumoasa scoțiană, în cinstea căreia a fost profanat spiritual numele sfînt al Madonei, are mai multe victime înlănțuite la carul său decît un dictator roman care se înapoiază pe Calea Sacră. La Paris, la Londra, la Viena, la Madrid, isprăvile dumitale sînt amintite ca niște minunate recorduri în luptele Amorului nestatornic. Am aflat că trebuie să ne păzim de o adversară așa de primejdioasă și ne este teamă ca Ruzzini să nu se expună nepedepsit atracției unei femei ca dumneata !

Lady Diana tresări, sfidătoare din nou :

— Ai dreptate, Părinte. Ghicești, cred, foarte exact intențiile mele. Ruzzini este bărbatul pe care-l așteptam și m-am hotărît să-l iubesc. Amorul zămislește amor. Al meu va găsi în sufletul lui ecoul chemării mele. Și nici avertismentele nici amenințările dumitale nu mă vor împiedica să-mi înfăptuiesc dorința.

— Oh, încă o dată, să nu vorbim de amenințări, Lady Wynham ! Timpul Inchiziției a trecut. Intervenția mea este de natură spirituală. Nu încerc să-ți string gîtul în jug. Aș vrea doar să te conving prin forța argumentelor mele, căci noi nu-l îngrozim pe păcătos ; preferăm să-l luăm cu vorba bună.

— Pînă în prezent, argumentele dumitale se rezumă la propunerea : nu-l abate pe Ruzzini din linia lui dreaptă. Mi-ai vorbit despre triumful justiției. Justiția este, deci, potrivnică iubirii ?

Părintele de Salas se apropie ceva mai mult de Diana și zise :

— Justiția aceasta nu se poate împăca deloc cu *iubirea* dumitale.

Și cum Lady Diana îl privea fără să înțeleagă, el preciză :

— Lady Wynham, dumneata faci parte din națiunea dușmană pe care Ruzzini o va combate, căci așa reclamă onoarea rasei lui. Mai mult nu pot să spun.

— O va combate ? Dar eu cred că pacea domnește pe pămînt.

— Pacea e o mască pe care europenii și-o pun pe chipul ros într-una de lepra incurabilă a războiului — război care, oh, nu încetează, împotriva tratatelor, antracte în decursul cărora oamenii civilizați se antrenează pentru luptele fratricide. Pacea oamenilor buni ! Ieftină vorbă. Ostilitatea între popoare, ostilitatea înăbușită, ipocrită, nemărturisită, se prelinge, rîulet otrăvit, pe sub iarba livezii candide, amăgitoare. Eu, credincios înflăcărat, care îl ador pe Domnul atotputernic și mislostiv, eu constat aceasta cu durere. Dar Marc Aureliu, scuză-mă că-l citez pe acest virtuos împărat, Marc Aureliu nu spunea în fața viciilor oamenilor : „Asta e ordinea naturii" ? A dori ca ea să fie altfel,ar însemna să dorești ca smochinul, să dea alte roade decît acelea pe care le dă. Totul nu-i decît miazmă și putreziciune într-un lințoliu. Așadar, Lady Wynham, fiindcă sîntem neputincioși să schimbăm hienele în miei, ne rămîne cel puțin datoria superioară de a lupta pentru justiție și pentru pedepsirea vinovaților.

— Pedepsirea vinovaților ? Cine este vinovat ?

— Un compatriot de-al dumitale, Lady Wynham ; un om care nu numai că a pîngărit blazonul Ruzzinilor, dar a comis o crimă de drept comun rămasă nepedepsită.

— Vorbești de justiție, Părinte. Ar trebui să spui, de fapt răzbunare. Căci se pare că mai mult este vorba s-o potolești pe-aceasta decît să o slăvești pe cealaltă. Morala dumitale nu este aceea de a întinde și celălalt obraz ?

— Lady Wynham, marele nostru Lessius a spus : „Amfibiologiile sînt permise cînd ai o cauză dreaptă de servit".

— Și cine e compatriotul meu pe care vrea Ruzzini să-l pedepsească ?

— Numele lui importă prea puțin, Lady Wynham. Să-ți fie de ajuns să știi numai că el există și că dreptatea va fi satisfăcută.

Lady Diana se sculase. Întrebă :

— Dar în casa asta bizară puneți la cale sentințele dreptății dumneavoastră ?

— Discreția concialiabulelor noastre o impunea. În război, adversarii își tăinuiau pregătirile reciproce. Chiar în casa asta, în 1537, Loyola și cei șase aghiotanți ai săi s-au întîlnit pentru a elabora instrucțiunile societății viitoare. Am călcat, de altminteri, hotărîrile noastre invitîndu-te pe dumneata aici ; dacă vrei, Ruzzini n-o să știe. Dar am socotit că aveam datoria să te previn la timp, ca să chibzuiești înainte de a împinge mai departe aventura dumitale cu prietenul meu. Dacă insiști, Lady Wynham, îți declar solemn nu numai că vei expune o inimă cinstită celui mai tragic dintre conflicte, dar vei risca să suferi crud chiar dumneata. Credința mea de creștin mi-a dictat conduita. Mai mult nu pot să spun.

— Recunosc, Părinte, bunele intenții ce te însuflețesc. Dar îți declar, nu mai puțin solemn, că n-o să schimb nimic din planurile mele. Dragostea e mai tare decît rațiunea, iar pericolul n-a făcut-o niciodată să dea înapoi.

— E o mare nenorocire, doamnă.

— Dar, încă o întrebare. Spui că-l voi expune pe Ruzzini unui tragic conflict. Vrei, desigur, să vorbești de bruneta aceea nostimă, care trăiește în apartamentul de pe strada Sfinților și care asista, deunăseară, la un conciliabul secret chiar în camera asta ?

Părintele Salas o privi pe Lady Diana cu mirare :

— Văd că ești îndeajuns de bine informată.

— Știi la care femeie mă refer ?

— Da.

— Mă voi expune, deci, vrăjmășiei amantei lui dacă urmăresc îndeplinirea planurilor mele ?

Atunci, părintele Salas tresări. O fixă cu mîndrie pe frumoasa interlocutoare și articulă grav :

— Te înșeli, Lady Wynham. Doamna în chestiune nu este amanta, ci sora contelui Ruzzini.

*

* *

Lady Diana ieși din locuința doamnei Saccardi și-l găsi pe mecanicul care o aștepta la piciorul scării de piatră. Nu-și mai dădea exact seama de lucruri. Era în ea un haos. Uimirea, neliniștea, dorința și teama de a ști, voința de a triumfa și

nesiguranța de a învinge, se zbăteau în tainițele eului unde se elaborează îndemnurile și cugetele, pasiunile și aversiunile. Ordonă marinarului :

— Du-mă încet la Rezzonico, trecînd prin Fondamente Nuove. Să nu mergi prea iute. Vreau să iau aer.

Avea îndeosebi trebuință să mediteze înainte de a ajunge la palatul său plin de muzică și de rîsete. Așezată pe partea de dinapoi a bărcii, pe pernele din piele, în cabina de sticlă și mahon, nu putea să alunge din minte viziunea înaltului demnitar al Companiei lui Isus. Ereticul torturat în fața marelui judecător al Tribunalului nu putea să mai uite chipul neînduplecat al călăului său. Ochii Părintelui de Salas o hărțuiau, ochii lui mai ales, care îi sfredeliseră privirea neîncetat. Îl vedea parcă măsurînd camera goală, oprindu-se deodată, imens, întunecat, fantomatic și, privind-o, între crucifix și perdelele decolorate. Ce extraordinar personaj și cît de anacronic într-o lume în care tronează haina egalitară, banalitatea dorințelor și egoismul poftelor ! În timp ce barca se furișa printre casele negre, căuta să priceapă rostul intervenției Părintelui de Salas. Nu era la mijloc un om politicos, născocit de Ruzzini pentru a-i arăta că nu dorește să mai fie inoportunat ? Nu putu să-și închipuie așa ceva și socoti că iezuitul procedase așa din proprie pornire. Dar cu ce scop ? Dezinteresat sau inspirat de un misoginism excesiv ? Și, în primul rînd, de ce omul bisericii încuraja astfel vindicta lui Ruzzini ? Căci dacă ceea ce el îi spusese era adevărat, misiunea patricianului semăna mult cu o vendetă. Pe cine voia să pedepsească răzbunătorul ? Și ce mijloace întrebuința el ? Atîtea probleme pe care ochiurile voite ale Părintelui de Salas le făceau de nedezlegat.

O chestiune o preocupa îndeosebi pe Diana. Era anglofobia lui Ruzzini. Deși în convorbirile cu ea el nu-și manifestase niciodată sentimentele cu privire la națiа britanică, nu era mai puțin adevărat că vorbele iezuitului confirmau cuvintele lui Kraus. Patricianul părea să poarte o dușmănie tainică englezilor, o dușmănie dîrză care, de ani de zile, îi inspira toate actele. Gîndul acesta exercita asupra sufletului Lady-ei Diana o acțiune bizară. O atrăgea spre Ruzzini mai mult decît orice. Într-o zi la Londra spusese rîzînd prințului Sèliman : „De la dragoste la ură nu e decît o distanță de alcov".

Într-adevăr, în ochii ei de preoteasă a Amorului sentimentele patricianului față de compatrioții săi nu-i răpeau nimic din darul de seducție. Nu-i purta nici o ciudă că el

căuta să-l pedepsească pe unul dintre ei pentru răul pe care i-l făcuse. Era jignită însă văzînd că el n-o socotise demnă de încredere şi că îşi putuse închipui că ea o să-i reproşeze satisfacerea unei răzbunări îndreptăţite.

Beatrice intra în Canalul cel Mare. Trecuse de pontonul din Bragora. Pe stînga, între Dogana iluminată cu focuri de bengal şi insula San Giorgio împresurată de candelabre, gura Giudeccei mesteca lampioane şi felinare, într-un talmeş-balmeş de vase zorite.

Foarte trudită, Lady Diana evoca amintirea ultimei sale plimbări nocturne cu Ruzzini pe laguna tăcută şi pustie. Cînd o să mai dea ochii cu el? Se mai cuvenea, după stăruinţa Părintelui de Salas, ca ea să se impună în viaţa patricianului acesta îndărătnic? El schiţase cu ea primele ritmuri ale unui flirt. Dar poate că el nu înţelegea să continue aventura. Atunci? Lady Diana se va vedea pentru prima oară în viaţă dispreţuită, umilită, abandonată de bărbatul căruia îi acordase, înainte de scrisoare, de dăruirea totală, mijirile unei pasiuni extraordinare? Zbucium înăbuşit. Nesiguranţă exasperantă care-i strica serbarea, îi întrista prezentul şi desfăşura deasupra viitorului vălurile cenuşii ale unui spleen de neînlăturat.

Luă deodată o hotărîre bruscă. Nu va mai apărea în saloanele sale. Dogaresa invizibilă îşi va lăsa invitaţii baltă şi va pleca mîine dimineaţă cu primul tren. Verona. Padova, lacurile — nu avea importanţă. Atmosfera Veneţiei devenea de nesuferit. Rezzonico, o puşcărie. Îl va lăsa pe Jimmy cu cocktailurile lui şi va căuta, într-o singurătate vremelnică, odihna cugetului şi pacea inimii. Cel puţin va încerca.

Intră pe furiş în palatul care zumzăia ca un stup răvăşit şi ajunse la culoarul care ducea la budoarul său. Deodată, paşi grăbiţi răsunară. Emma apăru, foarte agitată.

— Milady... E aici...

Lady Diana schiţă un gest de enervare.

— Fireşte, mă cheamă jos. Convinge-l pe Jimmy să se ducă înapoi în saloane, fără să-i spui că m-am întors. Du-te repede, repede...

— Dar, dar Milady se înşeală. Nu este domnul Jimmy, ci contele Ruzzini.

Lady Diana tresări. Paloarea se aşternu deodată pe chipul său:

— Ce spui?

— Domnul conte a sosit acum o jumătate de oră. N-a intrat în saloane pentru că nu e costumat. A cerut să-mi vor-

bească. I-am spus că Milady va reveni, cu siguranță, în curînd și că...

Dar Lady Diana n-o mai asculta pe Emma ; porni grabnic spre ușa budoarului și se opri în prag.

Patricianul, în ținută de călătorie, era într-adevăr acolo. El o privi cu admirație pe Lady Diana, care era încremenită de surpriză și-i sărută mîna cu o aprindere neașteptată.

— Ce apariție minunată ! Ce splendidă frumusețe, *carissima !* Dogaresa reînviată ! Ascultă. Minutele dumitale sînt și mai prețioase decît ale mele. Văd că ești mirată, pe drept cuvînt, văzîndu-mă aici, după biletul de scuze pe care ți l-am trimis adineauri. Plec spre Triest chiar în noaptea asta. Dar n-am vrut să mă îmbarc fără a-ți spune la revedere. Am socotit că scrisoarea mea nu este de-ajuns și că nu-mi vei lua în nume de rău dacă-ți voi exprima personal cele mai vii regrete pentru nerespectarea cuvîntului meu.

— Buimăceala mea este așa de mare, dragă prietene, încît precum mă vezi, nu-mi vin în fire.

Și fiindcă îi privea capa neagră, fără să înțeleagă, Ruzzini reluă :

— Dar de unde vii ? Camerista dumitale mi-a spus să te aștept aici, asigurîndu-mă că te vei întoarce fără întîrziere. Ieșiseși, deci ?

— Vin de la San Luca, unde am avut o întrevedere cu Părintele Antonio de Salas.

Ruzzini încruntă sprîncenele și repetă :

— Antonio de Salas ?

Atunci Lady Diana îi împărtăși convorbirea cu iezuitul.

Ruzzini nu prevăzuse, desigur, intervenția aceasta, căci o asculta pe Diana cu încordare. Cînd ea sfîrși, el spuse :

— Prietenul meu Antonio de Salas a găsit cu cale să-ți spună lucruri de care este singur răspunzător. Te rog să crezi că nu eu i-am inspirat cuvintele acestea.

— Bănuiam.

— Și că regret chiar indiscreția sa.

— E regretabil deci ca eu să fiu mai bine informată asupra sentimentelor dumitale adevărate ? Am eu aerul de a te ține de rău pentru vrăjmășia pe care o porți compatrioților mei ? Plăcerea pe care o încerc chiar în noaptea asta, văzîndu-te aici, nu este cea mai bună dovadă că nu-ți port ciudă și că, dimpotrivă, sînt foarte mișcată că ai venit să-mi spui adio înainte de a pleca la Triest ?

Ruzzini se sculase. Luă mîna Dianei și, înainte de a depune sărutul obișnuit, o ținu într-a sa, în timp ce rectifica :

— Nu adio, Lady Diana... La revedere. Dacă nu cumva ți-ar displace să vii peste cincisprezce zile la Roma. Ne vom vedea acolo cu siguranță și atunci voi avea răgazul să-ți mărturisesc încrederea mea, toată încrederea. Aș vrea chiar foarte mult să-ți explic unele lucruri pe care le voi încredința imparțialității judecății dumitale și siguranței discreției dumitale.

— Și una și alta sînt cucerite de dumneata, Ruzzini. Iar cînd ai să mă cunoști mai bine, n-ai să mai încerci nici o teamă încrezîndu-te în mine. Du-te acolo unde te cheamă datoria. Gîndul meu te va urma și dacă prietenia mea te va ajuta să izbîndești, fii sigur că ea nu va regreta că a fost dureros zguduită în noaptea asta de avertismentele unui iezuit neliniștitor.

Ruzzini sărută mîna întinsă ; buzele lui atinseră pielea mai îndelung decît pînă atunci. Păru că vrea să mai spună cîteva cuvinte. Dar deschise ușa și dispăru.

Atunci, înseninată de bucuria lăuntrică ce alunga nesiguranța inimii și chiar amintirea recentelor emoții, Lady Diana zvîrli cu voioșie pe sofa capa neagră. Se privi în oglindă, schiță din nou arcul trandafiriu al buzelor, își pudră părul și verifică aspectul benghiului cochet de pe obraz. Apoi, mulțumită, se hotărî să reintre în arena unde o așteptau curtezanii. Cu sufletul ușurat, cu mintea plină de visuri fericite, ea străbătu culoarul mohorît și deschise ușa ce dădea într-unul din saloane.

Primi în față o răbufnire de shimmy într-o hărmălaie de conversații desperechiate. Dar ea nu se simți stingherită. Certitudinea de a-l vedea în curînd pe Ruzzini la Roma o imuniza acum împotriva plictiselii și a otrăvii moleșelii. Strălucitoare de frumusețe, mai fascinantă ca oricînd, cu buzele aprinse și cu privirea biruitoare, se cufundă în zgomot, ca o naiadă veselă, ce se zbate în spumă și în valuri printre delfini și Tritoni.

VIII.

Așezată pe o bancă a Palatinului, Lady Diana visa. Rozele amurgului pudrau cu aur roșu relicvele pietrificate din Forumul roman luminau bolțile crăpate ale bazilicei Maxentiu

și mîngîiau zvelteţea unduioasă a celor trei coloane din templul închinat lui Castor și Pollux.

Lady Diana era singură. Turiștii plecaseră. Nimic nu mai tulbura magia arcurilor de triumf și grațiile moleșite ale casei Vestalelor. Umbra Elocvenței dădea tîrcoale în jurul Tribunei fără să se lovească de *tweed*-ul verzui al unui negustor din Liverpool și nici un chip de călătoare nu se oglindea în apa fîntînii. Inoportunii fugiseră. Fantomele aveau dreptul să se hazardeze între două pietre, fără a-și pîngări vălurile nepipăibile în contact cu lumea civilizată.

Lady Diana visa. Pînditoare cu ochi nostalgici, pe prora Palatinului, îl aștepta pe Ruzzini. Venită de la Roma de o lună de zile, ea aștepta semnalul. Îngrijorată și supusă, nădăjduia ; nădăjduia, rînd pe rînd mistuită de îndoială și înviorată de speranță. În ziua sosirii la Roma, primise din Geneva o telegramă prin care patricianul venețain o ruga să nu-și piardă răbdarea. Evenimente neprevăzute întîrziau reîntoarcerea lui. În curînd, însă, va fi la ea.

Și zilele treceau, încete și splendide în cadrul veșnic înflorit al Cetății Eterne. Și, fără veşti din partea lui Ruzzini, Lady Diana gusta voluptatea îngrijorării surde în lumina soarelui arzător și sub cerul albastru totdeauna.

Părăsise hotelul pentru a se instala la etajul al treilea al clădirii așezate la colțul pieții Treimea-Munților cu Vicolo Mignanelli. Îi era dragă piața aceasta cu biserica acoperită de două campanile și cu obeliscul cu o cruce deasupra, așa cum se cuvine într-un oraș unde creștinismul se afirmă pironindu-și simbolul pe degetele împietrite ale păgînismului. Îi erau dragi, mai ales scările din Specchi, ca niște paranteze suprapuse, care evadează parcă din barca de piatră împodobită în mijlocul pieții Spaniei. Cumpăra în fiecare dimineață flori de la vînzătoarele care împodobesc scara cu trandafiri, irişi și garoafe, Pelion de parfumuri pe Ossa cu vii culori. Zilele treceau și nici un mesaj nu răzbătea pînă la călătoarea cea singuratică. Nici un prieten nu-i cunoștea refugiul. Jimmy Butterworth îi telegrafia zadarnic din Veneția, pe la toate hotelurile mari. Ea nu catadixea o iotă să răspundă. Se zăvora în apartamentul unde dimineţile stropite cu lumină caldă îi arătau Roma cu palatele, grădinile și cupolele sale, scăldate în splendoarea solemnă a trecutului uluitor.

Ea îl aștepta pe Ruzzini. Îi scria răvaşe pe care nu i le trimitea și-și amăgea cu pana cruzimea incertitudini. În fiecare seară, cînd strălucirea Sfîntului Petru din Vatican iradia

în noaptea clară și cînd clădirea mohorîtă a castelului San-Angelo ridica spre cerul înstelat rotunjimea-i masivă, umilită de spada Sfîntului Arhanghel Mihail, Lady Diana își închina gîndurile contelui Ruzzini. Profilu-i pur și umerii săi goi apăreau la balconul din colț. Genele lungi se aplecau peste ochii frumoși, neliniștiți și, cîteva minute, se consacra cultului celui care lipsea.

Era ora duioasă cînd toată ființa se dădea bărbatului pe care-l cunoștea așa de puțin, cînd ofranda tăcută a trupului său se înălța în noapte, spre regatul inaccesibil al căutărilor pierdute și al strîngerilor efemere. Era unirea simbolică a două umbre pe lespedea catedralei unde visul oficiază, cu ochi absenți, cu gura mută, cu sufletul închis.

După ce dădea drum liber dorinței ce zbura sub amurgul roman, se așeza la masă, în fața unui tablou din școala lui Giotto, și scria. Scrisu-i lung și fin, elegant ca arabescurile gîndurilor ei, gonea pe hîrtia mov. Îi scria lui Ruzzini :

„Te aștept pe tine, bărbatul pe care îl cunosc așa de puțin ; te aștept înfiorată de nerăbdare, ca și cum legăturile cele mai strînse ar ține sufletele noastre alăturate. În ceasul cînd tu te consacri probabil nevoilor misiunii tale misterioase, gîndu-mi dă tîrcoale în jurul tău. Dă tîrcoale, curios și stăruitor, căci el e gîndul unei femei. Te atinge ușor, ca un parfum uitat între filele unei misive dulci. I-ar fi teamă să-l vezi, căci el nu tronează asupra ta. E sclav, — de pe acum ! Se ascunde, să nu te tulbure ; tace, din teamă ; se face micmicuț cu nădejdea că va fi ținut mai tîrziu de tine în mîini.

Nu-s singură la Roma. Tu ești neîncetat cu mine, între pereții vilei Borghese, cînd gîndul mi se duce la Canova care-și plimbă dalta incomparabilă pe sînul admirabil al Paulinei ; și catedrală cînd îngenunchez, fermecată de arta lui Borromini ; îmi ții tovărășie chiar cînd rătăcesc plictisită, molatecă, prin văile din Pincio sau cînd îmi pierd vremea în Vila Medicis. Serile aurii, cînd soarele coboară spre Altium, mă îndurerează deoarece le gust fără tine, iar ochii mei se umezesc privind singură pinii învolți care umbresc grădina Lacului.

Ruzzini ! Ruzzini ! Te chem, așa de încet, de încet, încît nu mă aud nici lebedele pe apa liniștită. Îți scriu doar că ora ta a venit. Îți arăt trupul și sufletul meu, spunînd : Uite, asta e pentru tine, și asta, și aceasta... Pot să ți le dau, fiindcă toate au trăit, iubit, vibrat și suferit pentru ca într-o zi să iei totul cu o singură privire... Ruzzini, plînge-mă, nu mai sînt decît o biată femeie ce te așteaptă...“

Scria în înfrigurarea expectativei. Își destăinuia dorințele în fața unui chip nelămurit. Invoca o umbră, poate eretică. Și, după ce termina scrisoarea, o băga în sertar pentru a n-o mai trimite la adresă.

Cîte scrisori de femei n-au rămas astfel în cavoul unde Neliniștea cu frunte îngustă veghează într-una ? Cîte scrisori, nespus de mișcătoare, pasionat de caste sau simplu omenești n-au rămas nopți întregi sub perna acelora care nu îndrăzneau să le expedieze ? Scrisorile pe care nu le trimiți... Păsări oarbe care-și cîntă cîntul îndurerat dinapoia zăbrelelor neantului, în loc să ducă departe mîngîierea serenadei lor... Biete flori veștejite înainte de a se fi desfăcut sub soarele voluptăților triumfătoare. Scrisori pe care le uzi cu lacrimi singuratice sub lumina mică a veiozei din budoar și care se vor usca mai tîrziu sub cenușa uitării. Scrisori pătate cu sîngele inimii, scrisori înfiorate de dorință înspăimîntată, scrisori neliniștite sau scrisori dezolate, sub ce mausoleu de violete ușoare și de crizanteme nostalgice va trebui să fiți îngropate pentru ca paginile voastre așa de fragede să nu fie strivite ?

*

* *

Ambasada Angliei era luminată. Luminile garden-partyului nocturn învăpăiau vila din Via Venti Settembre iar aleile parcului despărțite prin peluza centrală, erau constelate de licurici albaștri.

În seara aceea, Sir Archibald și Lady Buckey primeau societatea italiană și pe membrii cei mai distinși ai coloniei britanice. Deși nu ar fi vrut, Diana fusese nevoită să accepte invitația stăruitoare a Lady-ei Buckley. Plictisită, se lăsase dusă la Porta Pia, dar hotărîtă să nu facă decît o scurtă apariție sub candelabrele ambasadei.

Generalul Sir Richard Brickbatt K.C.B. își oferise plăcerea s-o însoțească. Roșcovan la față și cu părul de cînepă, majorul-general era un simpatic și vesel om de viață, care în timpul războiului își petrecuse permisiile făcînd chefuri la 96 Piccadilly. Atașat militar, el studia, nu atît mijloacele miliției fasciste, cît mai ales virtuțile savuroase ale *falernului* mustos și rezerva italiencelor mirate ardoarea temperamentului său de britanic emancipat.

— Scumpă Lady Wynham, zise el urcînd în urma ei scara de onoare împodobită cu portretul reginei Victoria, nu știu dacă-ți place Italia. Dar eu nu vreau să fiu rechemat din

Roma. Italiencele au gleznele uneori cam groase, dar nu cu picioarele se atîrnă ele de gîtul nostru.

— Văd, generale, că solitudinea celibatarilor de teapa dumitale nu este decît un mit. E drept că bărbatului îi place să fie singur de dragul de a fi singur, pe cînd femeii îi place să fie singură cu cineva. Dar, fiindcă dumneata cunoşti mai bine decît mine societatea italiană, vorbeşte-mi despre frumuseţile care ne înconjoară.

Străbătuseră salonul verde şi luaseră loc în sala de bal, dinapoia unei coloane roşii de porfir. Orchestra cînta în galeria înălţată. Ferestrele erau deschise spre parc. Vocile urcau de pe peluză, dinaintea verandei.

— Scumpă prietenă, crezi că eu sînt gazeta Tibrului ? E drept că frecventez Jockey Club-ul locul de curse de la Parioli, dineurile de la Castello dei Cezari şi ceaiurile de la *Excelsior*, unde se schiţează de obicei un dans între două feste cu cămăşi negre. Cyrano ar fi găsit aici materie ca să-şi exerseze verva. Nu răutăcioasă, ci spirituală. Ia te uită colo, lîngă tînăra în mov. Nostim profil, nu-i aşa ? Un Alma Tandem corijat de Sargeant. E marchiza del Monte. Bianca del Monte, văduvă tînără, foarte curtată de prinţul Tomacelli, care vorbeşte în momentul acesta cu ambasadoarea. Erau aseară la dancingul de la Bombonière şi-i auzeam punînd la cale planuri delicioase. *„Carissima*, zicea prinţul, de ce nu ne-am petrece luna de miere la Capri ?“. „Oh, ştii bine că mi-e o frică groaznică de răul de mare“, protesta marchiza. „Amorul, afirma cu gravitate prinţul, este remediul cel mai sigur contra lui“. Atunci, marchiza făcu o strîmbătură şi replică repede : „Se poate. La ducere, poate că ar mai merge. Dar la întoarcere ?“.

Lady Diana privi curioasă pe sceptica amantă a lui Tomacelli şi se scuză. Era cald în salon. Ducele de Santa Croce, pe care ambasadorul i-l prezentase, se oferi s-o însoţească în parc. Ducele era un bărbat încă tînăr, a cărui barbă tăiată a la Francisc I aureola cu negru chipul palid şi fin. Flecări în cea mai curată engleză cu Lady Diana şi se aşeză lîngă ea în marginea aleii iluminată cu albastru. Treceau perechi-perechi. Grupuri vorbeau. Jazz-ul, înăbuşit de tapetele salonului, revărsa asupra palmierilor ţîşnete intermitente de sincope în cascadă.

Ducele de Santa Croce scoase o ţigară din buzunar. Spuse după ce o aprinse :

— Întîlnim la ambasadorul dumneavoastră, Lady Wynham, cele mai frumoase femei din Roma, — dumneavoastră prima — și bărbații cei mai întunecați...

Remarca ducelui îi atițase curiozitatea. Așteptă ca el să termine comparația. Apoi, fiindcă el tăcea, ea întrebă :

— Ce vă face să spuneți aceasta ?

— Oh, nimic, Lady Wynham. Doar prezența, astă seară, aici, a unui om a cărui activitate mă intrigă. De altfel, la ce bun vă spun eu mai mult, dacă nu știți despre cine este vorba...

— Ar fi indiscret să vă întreb cum îl cheamă ?

— Ba deloc. Este vorba de Angelo Ruzzini.

Lady Diana tresări. Făcu o sforțare violentă ca să-și ascundă tulburarea și izbuti să spună pe un ton aproape indiferent :

— Ruzzini ? Îmi pare cunoscut numele acesta.

— Contele Angelo Ruzzini ? Este un venețian... Poate că ați auzit de el acolo.

— Cred chiar că mi-a fost prezentat. Da. Un patrician simpatic, nu-i așa ?

— Mai mult decît simpatic. Un bărbat frumos. Un caracter. Dar așa de misterios ! Nici măcar prietenii săi, cum sînt eu, nu știu nici ce face, nici ce vrea, nici ce pune la cale. Ruzzini s-a născut cu trei sute de ani prea tîrziu într-o Italie prea unificată și prea prozaică. Pe vremea Sforzilor ar fi răsturnat toată Lombardia.

— E aici, astă seară ?

— L-am văzut venind cînd noi veneam aici, în parc. Ați vrea, Lady Wynham, să vi-l prezint din nou ?

— Cum nu ! Aș fi curioasă să văd mai îndeaproape pasărea dumneavoastră rară. Un venețian care se agită sub mantie, nu întîlnim în fiecare zi sub copita calului lui Coleoni !

Ducele dispăruse în căutarea lui Ruzzini.

Cu inima agitată, Lady Diana se odihnea într-un fotoliu. Datorită penumbrei parcului, nu i se putea remarca paloarea, o paloare care trăda emoția de nestăpînit ce-o cuprinsese. Tînguirea jazzului îi făcea rău, iar clămpăniturile saxofonului îi mușcau nervii sub pielea înfiorată.

Scoase o exclamație. O mînă îi atinse ușor umărul gol ; o mînă la al cărei contact tresări violent. Se întoarse. Ruzzini era aici. El se apropiase tiptil, pe iarba peluzei. O privea în tăcere. Își strecurase brațul pînă la mîna ei, dincolo de brățară-

rile de briliante și de inelele de safir și acum îi strîngea mîna ca un stăpîn sigur de sine.

Lady Diana nu vorbea. Nu putea să vorbească. Stătea, fascinată de apariția așa de subită, uluitoare și de bogată în prevestiri. În urechile ce-i vîjîiau, jazzul nu mai distila ritmurile-i zevzece, ci o parodie tragică a temelor wagneriene. Își lăsa mîna înțepenită în stăpînirea omului pe care îl aștepta de atîtea zile, căruia îi scrisese atîtea scrisori pe care el nu le va citi probabil niciodată, pentru care împrăștiau în vîntul serii atîtea înfiorări și dorințe.

Dar Ruzzini se aplecă spre ea și, fără să-i spună bună seara, ca și cum ar fi părăsit-o de cinci minute, zise :

— Vino în fundul parcului. Trebuie să-ți vorbesc, Diana.

Ea se scuală. Îl asculta fără să ezite și fără să se mire. I se părea normal ca ea să-i facă voia. O lege a naturii, cum este atracția universală. Se încrucișară cu cîteva grupuri pe alee și se opriră în fundul parcului. Nu putea să-i mai vadă nimeni. Ruzzini îi oferi un scaun. Se așeză foarte aproape de ea și-i luă mînuța într-a sa. O atinse ușor. Își apropie chipul, ai cărui ochi luceau și vorbi aproape gură în gură :

— Diana, explicațiile pe mai tîrziu. Îți voi arăta cauza îndelungii mele tăceri. Îți voi spune totul. Masca mea va cădea pe genunchii tăi. Astă-seară avem altceva mai bun de făcut. Cel puțin eu, căci n-am venit la garden party-ul ambasadoarei pentru a bea șampanie și a dezghioca fadeturi din degetele frumoase ale delegatelor nobilimii. Diana, îți voi înfățișa problema brutal. Ai să vezi că-mi pun fericirea și viața în mîna ta. După ce vei afla, ai să fii liberă să mă ajuți sau să ceri să fiu arestat în urma reclamației ambasadorului tău.

Cu tîmplele reci, cu gîtul încleștat, Lady Diana murmură :

— Vorbește, Ruzzini.

— Am încredere în tine. Sîntem informați că Centrala telefonică din Roma a transmis ambasadorului, pe la zece seara, o depeșă de cîteva cuvinte. Trebuie să cunosc cuprinsul exact al acestei telegrame care este, fără îndoială, descifrată în prezent. Ar fi o nebunie din partea mea să încerc asta. Tu, dimpotrivă, prietenă cu Lady Buckley, poți să mă ajuți. Desfășoară resursele diplomației tale și caută să-mi îndeplinești dorința. Te urmez de la distanță. Întoarce-te în salonul cel mare și, după ce ți-ai îndeplinit misiunea, dă-mi de înțeles deschizînd și închizînd de două ori evantaiul cu pene. Eu voi pleca discret și te voi aștepta în piața Treimii-Munților. Dă-mi cheia de la apartamentul tău și batistuța parfumată cu blazo-

nul tău. Ai să mă găsești în balconul tău, visînd la stele și respirînd cu ochii închiși miresmele parfumului tău drag.

Lady Diana îl privea pe Ruzzini. Oricine ar fi cutezat vreodată să-i vorbească așa, n-ar fi obținut de la ea decît un zîmbet ironic și un adio definitiv. Și totuși, ea nu-și bătea joc. Limbajul uimitor al lui Ruzzini n-o surprindea. I se părea natural ca el să-i vorbească așa. Îi dădu, fără să șovăie, batista și cheia care deschidea ușa adăpostului său ; apoi, firesc, șopti :

— Am să încerc.

Se ridică. Atunci Ruzzini îi cuprinse deodată mîinile ; le duse în dreptul inimii și, cu glas grav, spuse :

— Diana, am cîștigat partida. Sînt însă un bun jucător. Îmi voi plăti datoria peste puțin timp. Du-te !

Clătinîndu-se, înfiorată de emoția ce-o aprindea, Lady Diana vru să răspundă. Privirea lui Ruzzini se îndreptă însă spre lumini, spre veranda unde lumea se agita. Ea își reveni îndată și porni pe alee. Ruzzini o urma la cîțiva pași. Ea își simțea voința ca pe o puternică undă irezistibilă, călăuzind-o, îmboldind-o spre palatul alb, unde avea să riște cea mai periculoasă dintre partide.

Se întîlni cu Lady Buckley în salonașul verde. Frumoasa ambasadoare se smulse din mijlocul italienilor înfierbîntați s-o curteze și se apropie de prietena regăsită. Căci pe vremuri, la Londra, trăiseră ceasuri de prietenie, o prietenie intermitentă, care înflorea sau se ofilea după voia serilor calde de la Mayfair sau Saint-James. Sir Archibald Buckley fusese prim secretar la Petersburg, cînd răposatul Lord Wynham o reprezenta pe Maiestatea Sa britanică la curtea lui Nicolae al II-lea. Lady Buckley și Lady Wynham oficiaseră în fața icrelor negre și a borșului, dinaintea unui șir de mari-duci fermecați de frumusețea lor. Aprinseseră prea multe inimi pentru a cunoaște gelozia. Nu era în simpatia lor nici paiul invidiei, nici spărtura vreunui resentiment de femeie.

— Ce-i, Diana, zise ambasadoarea, te-ai jurat să trăiești la Roma în sihăstrie ?

— Nu, Edith. Dar mondenitățile mă plictisesc. Fîlfîirile de evantai între două madrigaluri îmi par, în această vară, nespus de puerile.

— *Dearest*, ce transformare ! Dar cine a săvîrșit minunea ? Un bărbat ? O biserică ? Amant sau arheolog ? Ești atinsă de grația divină sau posedată de necurat ?

— Sînt atinsă de duhul meditației solitare. Un popas între două caravane. Lacul cu apă din mijlocul deșertului, unde

păcătoasa se oprește să-și cerceteze greșelile în oglinda curată a izvorului.

Schimbară confidențe. Ruzzini trecu prin salon cu un ofițer italian. Lady Diana abia se uită la el ; simți însă privirea-i poruncitoare care-i stimula, brusc, voința.

— Hai pentru cinci minute în budoarul tău, Edith, spuse ea ridicîndu-se. Vorbește-mi puțin cu inima deschisă, despre situația politică. Ambasadoarea de la Roma datorează aceasta fostei sale ambasadoare de la Petersburg.

Lady Buckley se porni pe rîs :

— E drept, draga mea. Sîntem, în definitiv, colege. Eu am rămas pe poziție, în timp ce tu, femeie fericită, evadai din cariera unde orhideea Minciunii este cultivată între două reverențe.

— Nu critica minciuna, Edith. O minciună e desigur o ipoteză la orele unsprezece, verificată la amiază.

— Vino cu mine în biroul soțului meu.

Vorbiră ca două profesioniste hrănite în seraiul *Foreign Office*-ului. Primul secretar e sociabil ? Dar raporturile tale cu Ducele ? Un om uimitor, nu-i așa ? O mînă de fier sub o mănușă fină. Ți se face o bună primire la palatul Chigi ? Ți-aduci aminte de intrigile noastre la Palatul de Iarnă cu bietul baron Frederic, pe care bolșevicii l-au omorît ? Oh, oribila dramă rusă ! Dar relațiile tale cu ambasadorul Franței la Roma ? Un diplomat încîntător și dintre cei mai fini, nu-i așa?

În timp ce vorbeau, Lady Diana, așezată la biroul lui Sir Archibald Buckley, se juca mașinal cu hîrtiile. Deodată, schiță un gest de scuză și exclamă :

— Vai, ce sacrilegiu ! Răscolesc fără să vreau hîrtii grave de stat !

— Oh, grave... Să nu exagerăm, draga mea. În fond, noi nu sîntem decît factorii imprimatelor opiniei publice. Spun asta deseori soțului meu, care ia lucrurile în serios și-l tachinez pe tema vanității iluziilor sale. Ea ne mai îngăduie Tradiția, ca pe vizitiul Primarului, cu perucă și cu zorzoane ; dar peste un veac vom fi în spatele vitrinelor viitoarei doamne Tussaud, reînviată din scrum. Asta, draga mea, e o telegramă din Downing Street, cu privire la o afacere de contrabandă din Malta. Vasul Essex a cam înghiontit un vaporaș italian, care nu era în regulă cu vameșii. Asta e o misiune a deputaților noștri care vin să miroasă parfumul sindicatelor fasciste. Sîntem invitați să-i recomandăm la Palatul Vidoni pentru a nu fi

primiți cu pătlăgele roșii și ouă clocite de către cămășile negre din Milano. Oh, telegrămioara asta e întrucîtva mai serioasă. Archibald a descifrat-o adineauri. Ce-o fi spunînd ?

Lady Buckley îndreptă lornionul spre hîrtia oficială și citi neglijentă, cu jumătate de glas :

„Guvernul Majestății Sale a hotărît îmbarcarea batalionului 8 de grenadieri Guarzi pentru Alexandria. Transporturile Bristol, Arcadia și Fingall s-au pregătit la Shouthampton pentru călătorie. Vă rog să conferiți de urgență cu guvernul italian asupra contrabandei de arme prin Tripolitania pentru a ajunge la o înțelegere în privința necesității de a tăia rebelilor egipteni această sursă de aprovizionare".

Lady Diana scoase un oftat ușor, dezamăgit :

— Oh, nimic senzațional la urma-urmei... Insurecția de pe Nil își urmează cursul și într-o lună va fi înăbușită E finita la comedia pe scena Faraonilor. Sfînxul reintră în cușca de sufleur, iar cortina cade peste piramide.

— Ești optimistă, Diana. Archibald vede de pe-acum tot Islamul în flăcări.

— Oh, soțul tău îl citește mult prea mult pe Schopenhauer. Prescrie-i două buline de Mark Twain dimineața și o lingură de Swift după lunch. Dar sînt o mare vinovată, draga mea. Te răpesc musafirilor tăi. Să ne întoarcem degrabă în saloane. Mi-e simpatică ambasada voastră. E familiară, fără pretenții. Ceva din stilul vechi colonial american !

— Palatul Farnese al francezilor e prea impunător. Eu prefer să stau aici, cu cîțiva păuni albi în parc și cu o piscină în mijlocul peluzei.

Se înapoiaseră în salonul cel mare. Lady Buckley fu înhățată de oaspeții cei noi. Lady Diana fu captată de privirea lui Ruzzini, care o pîndea de după una din coloanele roșii de profir.

Deschise și închise evantaiul de două ori și zîmbi ducelui de Santa Croce care-i oferi brațul ca s-o conducă la o masă cu pahare de zmeură. Generalul Brickbatt K.C.B. o acapară la rîndu-i, urmat de un secretar francez de ambasadă care purta cu un orgoliu de o sută de lumînări îngîmfarea funcției sale. Curînd, un fruntaș al fascismului, cu insigna partidului la frac, și un milionar american cu ochii încercuiți de ochelari de aur completară asedierea Lady-ei Diana care, nerăbdătoare și nervoasă dădu drumul săgeților grației sale periculoase.

Era ora unu noaptea cînd putu să evadeze. Maşina ţîşni ca un bolid negru pe Via Quattro Fantone.

Automobilul dădu buzna în Via Sistina şi se opri în mica piaţă a Treimii-Munţilor.

Cu pulsul pripit, cu mîini tremurătoare, Lady Diana urcă scara. Uşa apartamentului era întredeschisă. Se opri cîteva clipe ca să-şi recapete respiraţia şi traversă anticamera. Salonul întunecat era pustiu. Înaintă, îngrijorată, spre careul luminat de razele de lună pe care-l desprindea fereastra deschisă şi la balcon.

Ruzzini era aici. Într-un fotoliu, cu ţigara pe buze, o aştepta. Lady Diana se apropie. El nu se ridică. Luă mîna îngheţată ce atîrna inertă şi o atinse. Era gestul posesor al stăpînului care dezmiardă un animal tînăr, ascultător, şi care-i mulţumeşte c-a stat la pîndă. O privi şi o întrebă fără vreo introducere :

— Ce era în telegrama aceea, Diana ?

Lady Diana relată cuvînt cu cuvînt cuprinsul telegramei oficiale. Ruzzini dezmierdă iarăşi mîna molatică. Apoi, cu stînga, scoase din buzunar o hîrtie împăturită în două. O întinse Lady-ei Diana care, uluită, citi :

„Guvernul Majestăţii sale a hotărît îmbarcarea Batalionului 8 de Scottish Riffles şi a Batalionului 2 Grenadieri Guarzii pentru Alexandria. Transporturile Brisol, Arcadia şi Fingall s-au pregătit la Shouthampton pentru călătorie. Vă rog să conferiţi de urgenţă cu guvernul italian asupra contrabandei de arme prin Tripolitania pentru a ajunge la o înţelegere în privinţa necesităţii de a tăia rebelilor egipteni această sursă de aprovizionare".

Surpriza ei era aşa de profundă încît hîrtia îi căzu de pe balcon. Murmură buimăcită :

— Dar... dacă ştiai, de ce m-ai...

Ruzzini se ridicase brusc :

— Pentru a-mi da seama de calitatea iubirii tale, zise el cu glas înăbuşit.

Şi, prinzînd în braţe, brutal aproape, corpul Dianei înfăşurat în brocart alb-auriu, o strivi la piept, adăugînd :

— Diana, din noaptea asta îţi dăruiesc tot sîngele inimii mele şi toată carnea trupului meu. Îţi dau viaţa mea. Fă ce vrei cu ea.

Şovăind, cuprinsă deodată de ameţeală, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Ruzzini şi-şi oferi buzele reci căldurii sărutului

său. Stătură înlănțuiți cîteva minute, pe balconul micuț, în fața Cetății Eterne adormite. Turlele Treimii-Munților și obeliscul grădinilor lui Salust binecuvîntau prima și neuitata lor îmbrățișare. Păgînismul și Creștinismul, în secretă complicitate, aprobau dragostea lor sub cearcănul nopții îmbietoare. Cupolele cetății tăcute sclipeau. Vălul argintiu al unei picle ușoare se scămoșa în arborii din Pincio.

IX.

Clopotele bisericilor romane sunau. Porumbei cafenii desenau arabescuri pe cerul matinal, deasupra cupolei sumbre a lui Augusteo. Primele raze de căldură intrau în cameră, prin tulul ferestrei deschisă larg.

Patul era un peisaj sub lumina razelor lunii ; albul încrețit al cearceafurilor se imprima în relief pe craterele voluptăților stinse.

Ruzzini vorbea, strîngîndu-și în brațe captiva fericită. Vorbea contemplînd cearcănul destăinuitor de înfiorări trecute ce umbrea ochii moleșiți ai Dianei. Vorbea, dezmierdînd pijamaua albăstruie care, deschisă pe sînii pali, răspundea armonios părului ei blond în dezordine.

— Diana, ești mai frumoasă în ochii mei decît toate Reynoldele și toate Lawrencele cu care se mîndresc galerille din țara ta. Delicatețea trăsăturilor tale îmi încîntă ochii de mediteraneean iar puritatea diafană a chipului tău eclipsează pentru mine cele mai frumoase ceruri din Sorrento și din Amalfi. Îți pot spune acum că mă ții ca pe un gladiator înfricoșat în mijlocul arenei, acum cînd mi-ai înfrînt orgoliul și mi-ai subjugat voința. Pot să-ți spun asta deoarece dintr-o făptură mîndră și întunecată, geloasă de independența sa, ai făcut un sclav zîmbitor. Oh, Diana, te iubesc pentru că ai rezistat prea mult. Te iubesc cu îndîrjire fiindcă m-ai zbuciumat prea mult. Aseară, așteptîndu-te în balcon, priveam stelele. Noi, venețienii, sîntem superstițioși, știi. Priveam stelele și mă întrebam : „Care-i a ei ? Care-i a mea ?“. Deodată, doi meteori străbătură constelația Lirei. Se îndreptau unul spre celălalt. Părea că se vor întîlni. Apoi se stinseră deodată și dispărură în bezna eternă a spațiului sideral. Dar aproape se atinseră. Sărutarea simbolică a două stele căzătoare, sub volumul negru al frumoasei nopți de vară, fu pentru mine cea mai mîngîioasă dintre prevestiri. Sufletu-mi fu încîntat și înseninat. Te așteptai cu inima tihnită și bucuroasă. Știam că

noaptea aceea va fi *noaptea noastră* și că, oricare ar fi destinul, nu vom regreta niciodată că am trăit-o.

Diana asculta, ameţită, vorbele lui Ruzzini. Abondonată ca o copiliţă la pieptul lui, se lăsa fără neliniște în voia fericirii atît de aşteptată. Gustase de atîtea ori minutele ale iubitoare cînd îşi va savura bucuria animalică de a se odihni lîngă trupul lui, dorise aşa de mult ora aceasta negrăită încît era amorţită în destinderea perfectă a nervilor şi în plenitudinea fizică a voluptăţii.

Se făcea mică, mică, în braţele lui Ruzzini. Părul-i blond, încîlcit în gheara capricioasă a plăcerii, îi umbrea fruntea. Zîmbetul recunoştinţei rătăcea pe buzele-i întredeschise. Ruzzini o contempla. Ochii săi negri se fixau rînd pe rînd pe desenul perfect al gurii adorabile, pe linia pură a năsucului drept, pe conturul fermecător al sînului indiscret, care hazarda o privire trandafirie prin deschizătura temniţei azurii. Sclav docil, Ruzzini îşi ţinea zdravăn prada. Se îndestula cu propria-i înfrîngere, condotierul învins. Cu ce bucurie tăcută atingea trupu-i bronzat albul corpului frumos, încîntat şi consimţitor ! Cu ce recunoştinţă vedea cum pleoapele grele ale Dianei închideau viziunea superbă a strîngerilor lor şi a sărutărilor lor !

Duminica aceasta italiană era parfumată de imnuri glorioase. Cîntecul clopotelor anunţa credincioşilor uimiţi sub cupolele din împrejurimi, naşterea unei mari iubiri într-o cameră cu plafon galben, vechi. Pereche minunată a cărei înălţare spre piscurile patimii Eros ar fi putut-o proclama în auzul umbrei Forumului !

Timpul trecea. Diana şi Ruzzini, în letargia binefăcătoare ce-i amorţea, nu se clinteau. Tulul ferestrei se umfla uneori sub o răbufnire de vînt călduţ, voal nupţial înfiorat de amintirea dezmierdărilor recente, iar petalele de trandafiri cădeau una cîte una, punctînd parcă cu alb litania orelor.

Deodată Diana deschise ochii, se agăţă de gîtul amantului său şi zise :

— Aseară, dragul meu, mi-ai făgăduit că-mi vei spune totul. Şi totuşi masca ta n-a căzut. Am iubit, şi în noaptea aceasta, un domino necunoscut de carnaval veneţian. Haide, vorbeşte-mi repede.

— Cum, ceasul dureros a şi venit, Diana ? E nevoie deci să rup aşa de curînd vălul farmecului nostru ?

— Farmecul nostru poate înfrunta orice !

— Cine ştie ? Nu preferi să aştepţi ? Să guşti încă iluzia care ne leagănă, înainte de trezirea duşmănoasă a realităţii ?

— Vorbește !

— Femeie ! Eterna curiozitate care va spulbera toate fericirile ca să vadă ce este îndărătul lor ! Diana ! Ediție de lux a cărții Evei ! Canova înviat însufleţit de Eros în braţele mele ! Nu te temi să-ţi cufunzi mîinile fine în cenuşa neagră a trecutului meu ? Nu te temi c-ai să afli lucruri ce-ţi vor întuneca soarele şi vor pune amărăciune în cupa sărutărilor noastre ? Trecutul unui amant e cabinetul lui Barbă-Albastră, în care atîrnă cadavrele fără număr ale iubirilor defuncte... deşteptele şi proastele, cerebralele şi senzualele, geloasele şi oportunistele. Ele sînt aici, una lîngă alta, mumificate în uitare, pietrificate de timp, monstru neîndurat ce-şi mestecă între fălci amintirea. Nu te temi să întredeschizi colţişorul acesta întunecat, plin de lacrimi secate, de scrisori îngălbenite şi de amintiri ofilite ?

— Nu ! Nu ! Vreau să ştiu. Nu-i nimic dacă inima-mi sîngerează. Să sufăr pentru tine, frumosul meu iubit, este o fericire desăvîrşită. Înseamnă a-ţi da trupul meu şi mai mult pentru ca tu să-l marchezi şi mai bine cu pecetea posesiunii. Nu voi cunoaşte iubirea ta întreagă decît după ce-mi vei fi făcut mult rău.

— De altfel, ceea ce am să-ţi destăinui nu aparţine cărţii tainice a vieţii mele galante. Este vorba de o femeie, desigur, dar nu o femeie pe care ai avea dreptul să fii geloasă. Ai să pricepi acum.

Ruzzini se ridică pe pernă. Diana se rezemă de genunchii lui îndoiţi. El îi luă mîna fină şi-i zîmbi blînd. Pentru ca el să-şi înceapă istorisirea, ea se mai aplecă o dată, oferindu-i sărutul dulce pe care el îl culese încet din potirul cărnos al gurii ei. Pe urmă, el vorbi :

— Acum un an, contesa Nicoletta Ruzzini — o rudă a mea — părăsea Veneţia, unde locuia de obicei, pentru a se duce la Londra. Nicoletta avea douăzeci de ani. Era o frumuseţe brună, cu chip de camelie, o fiinţă inteligentă şi rafinată. Era fecioară. Nici dorinţa bolnăvicioasă nu-i subjugase mintea, împotriva ispitelor din juru-i, împotriva admiratorilor care, din *Lido* în *piazzeta*, se ţineau după ea. Plecase la Londra ca să cunoască mai bine viaţa mondenă şi aceasta sub oblăduirea celei mai bune prietene a ei, Mrs. Andrew Perkins, una dintre fruntaşele societăţii britanice, o femeie cu o reputaţie desăvîrşită şi purtare exemplară.

Timp de trei luni, Nicoletta, musafira doamnei Perkins în vila acesteia din Regent's Park, trăi zile minunate la Londra.

Soarta părea că-i zîmbește, iar viața îi rezerva cele mai îmbătătoare roze. Într-o seară, la Covent Garden, îi fu prezentat un englez. Un colonel tînăr încă — patruzeci și patru de ani — care servise în Mesopotamia în timpul războiului european și pusese în slujba Inteligenței britanice resursele extraordinare ale minții sale. Este nevoie să știi exact cine era omul acesta. Un diletant. Da, da, oricît de extraordinar ți s-ar părea sub uniforma kaki. Un artist și un diletant împodobit cu epoletul roșu al statelor-majore. Un iscoditor de oameni — și de femei. Curios, nu ? Războiul cel mare nu ne-a obișnuit să întîlnim suflete așa de rafinate la popotele englezești, unde mîncăcioșii sînt mult mai numeroși decît amatorii de psihologie. Oricum, ofițerul acesta, al cărui nume ți-l voi spune îndată, deveni căpetenia celui de-al doilea birou britanic din Orient. Cincisprezece ani de călătorii și îndelungi șederi în Arabia, Siria, Egipt au făcut din el o autoritate în politica musulmană. El este cel care, cu prietenul său Lawrence, l-a „inventat" pe regele Fayçal și a dejucat pînă în prezent comploturile naționaliștilor din Cairo. Vorbește araba ca un beduin. Se simte în largul său la Moscheea cea Mare de la Mecca, așa cum tu te simți într-un salon din Park Lane. E un mare orientalist.

Ruzzini adăugă cu glas înăbușit :

— Și-un mare criminal.

Lady Diana tresărise sub fulgerarea care, deodată, învăpăiase ochii amantului. Repetă încet :

— Un mare criminal ?

Dar Ruzzini își recăpătase calmul și, cu glasul aproape indiferent al unui povestitor ce spune o poveste, continuă :

— Mrs. Andrew Perkins îl prezintă deci pe colonel Nicolettei. Desigur că frumusețea italiencei l-a izbit puternic deoarece își exprimă dorința s-o mai vadă. Peste cincisprezece zile el oferea o masă în cinstea contesei Ruzzini în magnifica reședință pe care o are în Hampton Court. Peste o lună, adresa doamnei Perkins, paznica oficială a Nicolettei, o cerere în căsătorie. Tînăra contesă Ruzzini nu simțea pentru colonel nici o atracție deosebită. Îl privea ca pe un om foarte cultivat, a cărui societate era interesantă — nimic mai mult. Cinismul elegant al călătorului nutrit cu scepticismul lui Pyrron îl îndepărta de ea moralicește, așa cum înfățișarea sa fizică o lăsa indiferentă la încercările lui de seducție. Colonelul era, dimpotrivă, răpit de Nicoletta. Refuzurile ei nu tămăduiau aprinderea englezului care părea tot mai atîțat de piedicile pe care

le întîlnea în cale. Atunci își făuri planul. Profitînd de o absență a doamnei Perkins, plecată la Dublin, trimise Nicolettei o telegramă concepută în acești termeni :

„Sîntem invitate de colonel la Hampton Court. Vino direct sîmbătă. Ne vom întîlni la el. Cu dragoste, Perkins".

Încrezătoare, Nicoletta se duse la castel. Colonelul o primi, înconjurat de servitori nubieni, într-un decor minunat ce plăcea nespus de mult copilei și pe care nădăjduia să-l guste sub ocrotirea prietenei sale. Dar Mrs. Perkins nu era acolo. Deoarece Nicoletta era mirată, colonelul îi arătă — culmea trădării, o depeșă din Dublin, prin care Mrs. Perkins îl înștiința că nu va sosi decît duminică, la zece dimineața.

Seara fu agreabilă. Colonelul risipea fără precupețire toate resursele spiritului său. Își ținea musafira tînără și frumoasă sub farmec, în umbra panopliilor cu încrustări și cu vaze mari, persane, pline cu irișI negri și orhidee.

Ruzzini tăcu. Privirea încordată a Lady-ei Diana sfredeli ochii lui. Îl întrebă :

— Și pe urmă ?

El strînse cu violență mîna plăpîndă și adăugă :

— Pe urmă drama s-a desfășurat. O ghicești, desigur, în toată grozăvia ei. Crima unui satrap oriental ce strivește un crin în mîna sa ucigașă. Nicoletta fugi în noapte și, nebună de rușine și durere morală, se întoarse pe jos la Londra. A doua zi, fără măcar să aștepte întoarcerea prietenei care nici azi nu cunoaște tragedia aceasta, se îmbarca pentru continent și, pasăre rănită, se înapoie la Veneția, unde căzu în brațele mele.

Ruzzini tăcu, apoi, cu ochii semi-închiși, cu mîna ca o gheară înfiptă în părul blond al amantei sale, încheie :

— Diana, colonelul a săvîrșit asupra Nicolettei, contesă Ruzzini, cea mai mîrșavă crimă. Eu, Angelo Ruzini, am jurat să-mi răzbun sora, la altarul Sfintei Fecioare de la *Santa Maria della Salute*.

Lady Diana suporta, cu intensă voluptate, superba pornire a omului iubit. Deși pîngăritorul onoarei Ruzzinilor era un compatriot de-al său, tot sufletu-i se oferea complice eroului celei mai frumoase nopți pe care-o trăise. Susținuse flacăra privirii întunecate și suportase, voioasă, menghina mîinii lui crispată pe pumnul său. Replică :

— Angelo, purtarea ta e dreaptă. Eu, care nu cred în Dumnezeu, sînt sigură că el va aproba pedepsirea criminalului. Te iubesc și mai mult pentru faptul că vrei să-ți răzbuni

surioara și voi face totul pentru a te ajuta.

— Dacă mă urmezi pe drumu-mi lung, Diana, spinii calvarului meu te vor răni. Îți spun : ai încă timpul să abandonezi, dacă ți-e teamă să nu-ți pătezi mîinile sau să nu-ți sîngerezi trupul. Te iubesc din tot sufletul, martor mi-e Dumnezeu ! Dacă te-aș pierde în această seară, n-aș mai trăi decît susținut de înflăcărarea misiunii ce mă așteaptă și aș muri fericit după îndeplinirea ei. Dar deoarece tu ești pentru mine totul, deoarece salvarea, siguranța ta fizică și morală îmi sînt și mai scumpe decît dragostea mea egoistă, eu îți spun astăzi : „Bagă de seamă ! Dacă mă urmezi, patrimoniul tău ancestral de britanică se va nărui pe altarul pasiunii tale. Vei fi datoare să nu te dai în lături de la renegarea devizei regilor tăi și de a renunța la drapelul tău, raliindu-te la pavilionul negru pe care îl voi înălța cît de curînd...".

Ruzzini o îmbrățișă furtunos. Îi strivi la piept trupul mlădios și adăugă :

— Diana, mi se zdrobește inima spunîndu-ți : „Pleacă !". Și în momentul cînd îți cer să te duci, buzele mele te cheamă. Brațele mele se întind spre tine. Ochii mei imploră privirile tale. Te izgonesc, însă vreau să rămîi.

Zguduită, Diana înlănțui gîtul lui Ruzzini și murmură :

— Tu ești trupul trupului meu. Tu mi-ai zdrobit trecutul. Tu m-ai reînviat la flacăra mistuitoare a dragostei tale. Pentru tine mi-aș sfîșia drapelul, țara, prietenii. Pentru tine aș trăda restul lumii. Sînt acum unealta ta supusă, demnă de încredere. Angelo, tu ești stăpînul meu drag și-mi plec fericită fruntea care nu s-a încovoiat niciodată, în fața ta.

Înlănțuiți, în tăcere, ascultară bătăile inimilor lor care se contopiseră. Carnea lor crispată, nervii lor întinși se potoliră într-un farmec de negrăit, scăldat de soare și de sinceritate. Cu gesturi înduioșate, Ruzzini dezmierdă părul Dianei, fruntea, ovalul încîntător al chipului ei moleșit. Cu voce îndepărtată, ea întrebă :

— Vrei să-mi spui numele ofițerului englez ?

Fără să întrerupă lenta mișcare a mîinii stîngi, care sculpta curba sînului catifelat, Ruzzini răspunse :

— Da. E colonelul Warren... Leslie Warren.

Lady Diana fu nevoită să desfășoare o energie supraomenească pentru a nu scoate o exclamație. Genele-i tremurară pe pleoapele închise brusc. Inima-i bătu așa de tare încît se temu ca Ruzzini să nu bage de seamă emoția care pusese stăpînire pe ea... Leslie Warren... Leslie Warren... Numele îi

lovea tîmplele odată cu ritmul accelerat al sîngelui. Gustul acru al trecutului urca spre gura ei. Hazardul, nebun crud cu orbitele goale, fluture de noapte nechibzuit care se ciocnește de cei patru pereți ai existenței noastre, voia ca în acest ceas de tihnă desăvîrșită și de fericire negrăită, să audă răsunînd, dincolo de stepele amintirii, numele unuia dintre foștii săi amanți.

X.

Fostul ei amant? Cuvîntul nu era tocmai exact. Nu-l iubise niciodată pe Leslie Warren. Aventura lor, foarte scurtă, durase cît amurgurile din zilele de iarnă. Se întîlniseră la Paris, într-o după-amiază, la *Cercul Interaliat*. Cerul vioriu al Champs-Elysée-ului, sfîșiat de crengile uscate ale copacilor, iriză veranda ce dădea spre grădinile pustii. Unul lîngă altul, în fotolii prielnice confidențelor, murmuraseră cuvinte cinice.

Lady Diana se plictisea. De trei luni de zile, viața sa era monotonă. Simțea nevoia să împungă pe canavaua neurzită floricica roșie a unei aventuri trecătoare; voia să simtă zvîcnetul unei voluptăți instantanee. Colonelul Warren părea diletantul în măsură să-i procure acest scurt-circuit senzorial. Tot timpul primei lor conversații trecură în revistă, ca niște chirurgi experți ce întind pe marmură viscerele pacientului, fiorii eventuali posibili sau probabili.

Conversația se sfîrși cu o cină într-un cabinet particular, o cină agrementată de muzica discretă a unui jazz ce se strecura, înăbușit, prin pereții cu tapet de mătase.

A doua zi, Lady Diana primea o foarte frumoasă Biblie, admirabil legată, împreună cu cartea de vizită a colonelului și cu aceste cuvinte: „Scumpă Diana — Tomul acesta gros pentru a-ți ispăși păcatul de aseară". A doua zi, colonelul primea un frumos exemplar din *Examenul Florei*, împreună cu cartea de vizită a Lady-ei Diana și cu aceste rînduri: „Scumpul meu Warren — volumașul acesta pentru a-ți ispăși ignoranța de-aseară...".

De zece ori colonelul Warren încercase s-o mai vadă. Ea se eschivase de fiecare dată. Libertinajul amăgitor al omului acesta o dezamăgise. Săvîrșise o eroare. O trecea în contul profiturilor și pierderilor din Registrul cu aventuri efemere. Și-apoi, cu perspicacitatea ei aproape diabolică, mirosise un suflet de mîrșav sub manierele lustruite ale amatorului eclectic.

Evoca aceste amintiri amare mergînd pe *Via del Plebiscito* la întîlnirea dată de Părintele de Salas în biserică. Păcătoasă nepocăită, se îndrepta agale, cu sufletul îngreunat de fericire și de neliniște. Iubea în sfîrșit. Iubea splendid. Dar iubirea superbă semăna de pe-acum în inima ei germenele zbuciumării. Amantul ei avea să lupte împotriva unui dușman. De ce să fi cunoscut oare acest dușman gustul sărutărilor ei? De ce pata asta în soare? De ce defectul acesta pe cristal?

Ruzzini nu va bănui adevărul niciînd. N-o să știe nimic atunci cînd ea o să-l ajute cu trup și suflet în lupta crudă. Și totuși, chiar în pragul iubirii lor se profila o umbră. Diana trebuia să tacă atunci cînd totul o îmboldea să se spovedească. Ea, care pînă atunci mînuise minciuna cu grația și siguranța unei Amazoane dibace în a trage cu arcul, ea care dorea în sfîrșit să-și deschidă sufletul în fața alesului ursit, se vedea silită din nou să tăinuiască, să ascundă, să evite sfărîmarea oglinzii pe care o ține Zîna Fîntînii. Nu era aceasta porunca misterioasă a justiției imanente? Destinul, maestru de neîndurat, n-o făcea să audă nota aceasta falsă a trecutului în leitmotivul fericirii noi, chiar și plăcerile de-o zi și, ca să-i demonstreze că, virtuoasă a minciunii, ea era condamnată să-și tîrască lanțul prin parterele înflorite ale paradisului regăsit.

Urcă treptele bisericii cu stil baroc. Un miros greu de ceară topită, stîrnită de curentul de aer al ușii, o izbi. Zări la stînga, între patru coloane scobite de marmură cenușie cu dungi de aur, sarcofagul de sticlă al lui Ignatz de Loyola. Deasupra, sfîntul, în argint, își înălța statura dinapoia unui zaplaz rotund de candelabre de bronz vechi.

Un bărbat în negru era îngenunchiat, cu ochii închiși. Lady Diana îl recunoscu pe Părintele Antonio de Salas. Se pironi la spatele lui, respectîndu-i ruga. Închise și ea ochii ca să nu mai vadă sarcofagul luminos în care dormea efigia generalului venerat. Statuia aceasta, în cușca de sticlă, o înspăimînta aproape.

Iezuitul se ridică, o zări și, înclinîndu-se în fața ei, zise:

— Lady Wynham, poate că n-ar fi trebuit să te invit în biserica asta rece. Eu nu frecventez însă locurile care-ți sînt obișnuite și care se armonizează, de altminteri, cu frumusețea dumitale.

O invită pe Lady Diana să se așeze lîngă el. Erau aproape singuri. Cîțiva credincioși, îngenunchiați dinaintea amvonului, își plecau pleoapele în fața splendidei Circumciziuni.

— Părinte, zise Lady Diana, nu pentru a mă spovedi am cerut întrevederea cu dumneata. La drept vorbind, nu m-am spovedit niciodată, fiindcă nu am religie. Respect credințele strămoșilor mei ca și credința idolatrilor din Noile Hebride. Te rog, deci, să mă asculți, nu ca un duhovnic gata să mă cureţe de păcate în schimbul unei pocăinţe corespunzătoare, ci ca un om cu experienţă, a cărui judecată mi se pare temeinică.

— Lady Wynham, te ascult cu bunăvoinţa pe care încrederea dumitale o merită.

Atitudinea prietenoasă, tonul aproape afectuos al iezuitului, fură o surpriză pentru Lady Diana. Ochii săi frumoși contemplară, uimiți, chipul colțuros al iezuitului, care își îmblînzea acum pentru ea, asprimea privirii întunecate.

— Cuvintele mele, zise Părintele de Salas, par să te mire.

— Mărturisesc, mai cu seamă după cea dintîi convorbire a noastră la Veneţia.

— Pentru că acum sînt mai bine informat, Lady Diana. Ceea ce mă neliniștea a dispărut. Știu că avem în dumneata o aliată. Și-apoi, fiindcă ţii să-mi destăinui gîndurile, mă voi strădui nu să te izbăvesc, ci să te sfătuiesc.

Lady Diana vorbi. Mărturisi, fără falsă rușine, cu precizia unui medic care cunoaște răul de care este atins, dragostea sa pentru Ruzzini. Înfățișă, de asemenea, fără să caute scuze zadarnice, aventura cu colonelul Warren. Cu capul în piept, cu brațele încrucișate, neclintit, Părintele de Salas o asculta.

— Iată, prin urmare, Părinte, răzbunarea crudă pe care soarta mi-a rezervat-o. Eu îi spun Soartă. Dumneata îi vei spune Providenţă.

— Nu, protestă cu glas blînd iezuitul. Providenţa nu se răzbună niciodată.

— Știu ! Știu ! Ai să mă asiguri că ea ne face să ispășim greșelile. Un eufemism născocit de reprezentanții săi pentru a-și domestici drept-credincioșii. Dar o șubredă consolare. Părinte, cunoști acum adevărul întreg. Îl iubesc pe Ruzzini cu pasiune. Sînt cu totul a lui. El e în mine. El e flacăra lăuntrică ce mă învolburează, mă mistuiește, mă face să trăiesc. Pentru el aș vrea să șterg petele trecutului. Pentru el aș vrea să-mi luminez viitorul cu o lumină nouă. Temerile pe care le putuseși întrezări la Veneţia sînt zadarnice acum. Ruzzini și eu nu mai sîntem decît două bucăți din același trup. Și totuși fericirea mea născută ieri poartă în ea un stigmat invizibil. Amanți uniți în cel mai frumos amor, va trebui să-l înfruntăm

pe colonelul Warren. Dușmanul lui Ruzzini m-a ținut altădată în brațe. Iată groaznica realitate, Părinte, realitate care îmi face rău, pentru că spectrul minciunii s-a ridicat în fața noastră din zorii primei nopți trăite împreună. Te întreb, deci: „Este nevoie să-i destăinui totul lui Ruzzini ?".

Părintele de Salas nu răspunse nimic. Lady Diana stărui și mai mult.

— Trebuie să vorbesc, Părinte ? Totul mă îndeamnă să nu mai umblu cu vicleniile, să-mi dezvălui sufletul în fața omului care mi-e mai scump decît viața. Secretul acesta mă înăbușă. Greșeala aceasta de demult apasă cumplit pe inima mea. Mă simt aproape regenerată prin dragoste, iar conștiința îmi strigă să nu mai tăinuiesc nimic. Sinceritatea este acum, în ochii mei, un giuvaer incomparabil, un diamant minunat, a cărui strălucire eclipsează strălucirea diamantelor mele și văpaia colierelor mele.

Mîna Lady-ei Diana se crispase pe lustrinul negru al mînecii iezuitului. Inima îi bătea. Febra îi încercuia ochii neliniștiți. Încheie în șoaptă :

— Adevărul, Părinte ! Oh, să-i spun adevărul întreg !

Atunci, Părintele de Salas se întoarse spre ea, își puse mîna calm pe degetele frumoase agățate de sutană și răspunse blînd :

— Nu.

Lady Diana tresări.

— Dumneata... Părinte... mă îndemni să mint ?

— Lady Wynham, înseamnă că minți, tăcînd ? Dacă minciuna este un act dojenitor în sine, căci presupune intenții rele, tăinuirea unui fapt este, dimpotrivă, un act nu numai scuzabil, dar cîteodată recomandabil. Intenția primează. Vrei să-ți faci prietenul nefericit ? Vrei să adaugi preocupărilor care îl copleșesc o durere sentimentală care-l va hărțui zi și noapte ? De ce să-l faci să sufere zadarnic ?

Cuvintele Părintelui de Salas, rostite cu glas șoptit, tărăgănat, aveau înrîurire asupra cugetului Lady-ei Diana. Ea protestă cu voce slabă :

— Nu vreau să-l fac pe Ruzzini să sufere.

— Atunci sînt sigur că dacă ai avea sînge rece, vreau să spun : dacă pasiunea arzătoare ce te mistuie acum n-ar întuneca lumina judecății dumitale, nici nu te-ai gîndi să faci greșeala asta. Căci îți declar cu toată convingerea, Lady Wynham : dumneata ești totul pentru contele Ruzzini. Mi s-a destăinuit deunăzi. Mi-a vorbit despre dumneata în termeni care

m-au edificat asupra intensității patimii sale. Știu deci cît de mult ai să-i zdruncini încrederea. Îmi vei obiecta, poate, că ura sa împotriva lui Warren va spori și mai mult aflînd că omul acesta te-a ținut în brațe altădată. La ce bun? De ce să-i faci rău ridicînd spectrul acesta în fața dragostei dumitale, cînd dragostea aceasta este consolarea cea mai frumoasă a vieții sale agitate? Ruzzini este al șaptelea din familie care poartă numele lui Angelo; este, potrivit legendei, sortit unui sfîrșit dramatic.

Lady Diana tresări. Iezuitul se grăbi s-o liniștească:

— Lady Wynham, te rog, nu da importanță oracolelor păgîne. Nici dumneata, nici eu nu putem da crezare acestor jalnice superstiții. Cînd el îți va vorbi despre ele, va rîde cel dintîi împreună cu dumneata. Vreau numai să-ți dau sfatul acesta: rămîi îngerul păzitor al prietenului meu. Aripile dumitale să înlăture în jurul său orice grijă, orice neliniște, orice zbucium al inimii! Vei merita recunoștința celor care, în taină, îl ajută în îndeplinirea misiunii sale de dreptate și vei avea bucuria secretă de a fi pus flori pe drumul greu pe care el se pregătește să-l străbată.

Lady Diana fu convinsă de elocvența Părintelui de Salas. Plecă după ce vizitase cu el corul și se pomeni îndată pe ulicioara San Ignazio. Merse pe lîngă clădirile înalte ale Colegiului Roman și se încrucișă cu un grup de tineri seminariști îmbrăcați în violet, care înaintau gravi, cu chipul palid, cu buzele strînse, cu brațele molatice în umbra răcoroasă a zidurilor austere. Se pierdu în labirintul străzilor fără trotuare și privi curioasă taraba unui anticar care înșira cărți sfinte, colbuite și icoane pătate, printre broșuri nemțești asupra sexualității și romane franțuzești cu coperte frivole. Mașina o aștepta în piața Colona. Șoferul care băuse o cafea la Biffi, în apropiere, se grăbi s-o ducă în piața Treimii Munților, unde Ruzzini urma să vină la orele patru.

Lady Diana găsi, cu mirare, o scrisoare în cameră:

„Dragă Diana, sînt dezolat că nu mai pot să te aștept, dar am fost nevoit să mă arunc în primul tren pentru Neapole. Vino cu automobilul. Pleacă acum. Vei sosi pe la opt sau nouă seara. Am să te aștept la restaurantul Margherita de la Castello dell Ovo. O afacere serioasă mă cheamă acolo în noaptea asta. Îți voi spune totul imediat. Vino repede.

Vino repede, dragostea vieții mele; aceste cîteva ore de despărțire sînt grele. Știi de ce? Nu? Îți voi spune: pentru

că gîndul tău e în mine, ca pasărea frumoasă în cuibul care o adăpostește. Tu ești a mea, iar eu sînt prada ta, obiectul tău, avutul tău. Ia-mi carnea. Bea-mi sîngele pînă la ultima picătură. Îți dau toată duioșia dragostei mele și toată violența dorințelor mele. Îți închin toate înfiorările, toate nădejdile, toate nebuniile mele. Tronezi, suverană în mine. Plec cu batista ta mică, albăstruie, uitată pe pat și îți scriu strîngînd-o ca pe un trup viu, respirînd parfumul tău plăcut care o pătrunde și care mă înfioară. Diana, dragostea noastră e capodopera ta. Mă strivește și mă înalță. Mă încovoaie și mă inspiră. Unde e pielea ta, Diana scumpă, catifeaua albă pe care n-am atins-o de patru ore? Adu-mi repede zîmbetul tău și strălucirea fericită a ochilor tăi mari și minuțele tale pe care le aștept, le caut, le vreau, minuțele tale adorabile, balsam fermecător al febrei care mă mistuie".

Lady Diana se rezemase de fotoliu. Recitea scrisoarea și o acoperea cu sărutări ca o adolescentă neliniștită care se pierde cu primul bilet dulce. Scrisul voluntar și bărbătesc al lui Ruzzini o magnetiza. I se părea că-și aude amantul murmurînd, la spatele ei, vorbe pasionate. Simțea, prin magia scrisului, suflul cald al dorinței dogorindu-i pielea. Cel care lipsea era prezent. Închidea ochii ca să guste mai bine minunea mîinii invizibile așezate pe fruntea sa, îndepărtînd părul blond pentru a-și pecetlui stăpînirea, posesiunea. În această abandonare totală, absolută, definitivă, ea își lăsa zălog mintea în mîinile iubitului ei și abdica, voioasă, de la voință, capricii, hotărîri, fantezii.

* * *

Ajunse la opt și jumătate la Castello dell Ovo. Mașina zburase de-a lungul cîmpiei romane, se încrucișase cu cabrioletele bizare, albăstrii, cu care se transportă podgorenii din Frascati, ocolise colinele cu case dărăpănate, cuburi îngălbenite și năruite. În fantasmagoria apusului, cearcănul Neapolelui îi apăruse apoi cu mușuroiul gigantic al Vezuviului, care sufla spre mare răsuflarea-i greoaie de cenușă. Străbătuse cartierele periferice împodobite cu flamuri, care nu erau decît cămăși și cu stindarde adică nădragi spălați. Tăiase ulicioarele pline de cîrduri de copii și atinsese dughenele cu zumzet de muște agresive. A nimerit apoi în hărmălaia din Via Romei, cu exclamații, cu plesnete de bici, cu hurducături de trăsuri,

cu scîrțîit de zăbale și cu titluri de gazete strigate pe la colțuri de străzi ; dădu, în sfîrșit, de mare, de marea însîngerată de amurgul agonizant, cu siluete negre de bărci care hoinăreau în adierea caldă.

Castelul dell'Ovo se ridica în fața ei. Bloc de piatră căzut din cazmaua lui Polifem. Castel cu luminile-i triste, sus lumini sărace pentru prizonierii bolnavi de spleen și jos cu verandele luminoase ale restaurantelor pentru turiști optimiști.

Ruzzini o aștepta pe terasă. Îi ieși în întîmpinare. Sărută îndelung mîna întinsă. Îi zise cu voioșie :

— O draga mea, desigur că ți-e foame. Să mîncăm mai întîi. În noaptea asta, pe la unsprezece, ne vom duce în port.

Lady Diana întrebă fericită :

— Ca să visăm sub clar de lună, iubirea mea ?

Ruzzini răspunse în șoaptă :

— Nu. Ca să supraveghem îmbarcarea unui milion de cartușe, a cincisprezece mii de pușți și a trei sute de mitraliere.

Lady Diana tresări. Dar privirea lui Ruzzini era așa de caldă, iar sărutarea mută pe care i-o oferea de la distanță așa de convingătoare, încît uită de pușți și de cartușe pentru a nu se mai gîndi decît la umbrele încîntătoare ale îmbarcării pentru Cytera.

XI.

În automobilul care gonea pe Via Caracciolo, printre boschetele colbuite ale Vilei Comunale, pe țărmul mării strălucitoare în lumina soarelui de amiază, Lady Diana gusta în tăcere bucuria de a strînge sub pătura de voiaj mîna lui Ruzzini. Nu se mai gîndea la ciudatele întîmplări din timpul nopții : ocolurile, la unsprezece seara prin portul comercial, de-a lungul docurilor de pe țărmul răsăritean, consfătuirile amantului său în cabina căpitanului, pe puntea unui vas, în timp ce se încărcau ultimele lăzi pe care erau înscrise semne ciudate. Se vedea, parcă, pe un teanc de pînze gudronate, pe marginea cheiului, în fața vaporului întunecat, corabie misterioasă închiriată pentru o destinație secretă. Îl observase pe Ruzzini pe punte, vorbind cu un om în bluză, și mai observase un tip cu trăsături levantine, caracteristice. Pe urmă, amantul său a venit lîngă ea. Iar pe la unu noaptea, după hărmălaia plecării, cînd luminile verzui și roșii ale

vasului dispăruseră în umbră, se îndreptase, cu Ruzzini la braț, spre mașina ce-o aștepta în fața zidurilor negre ale Castelului Nuovo.

Noapte de iubire fără pereche. Strîngeri pe care le aștepți în letargia binefăcătoare a voluptăților care ucid. Cuvinte îngînate, buze în buze. Beție superbă și dureroasă a plăcerii renăscute pe care le pîndești cu teama de a le răspunde prea curînd...

Pe cînd mînuța-i goală o strîngea pe cea a amantului său, Lady Diana închidea ochii. Pe cînd ploapele-i grele de amintiri păstrau viziuni așa de frumoase, Ruzzini tăcea de teamă să nu sfîșie vraja. Îi ghicea gîndurile. Îi respecta reveria. Împărtășea emoția mută ce trecea în unde fugare pe trupul greu de sărutările primite, ușor de înfiorările date, pe trupul subjugat, pe trupul arhifericit.

Automobilul gonea spre Puzzole, printre grădinile străjuite de agave și vilele flancate de palmieri mărunți. Iar în vehiculele rapide, două făpturi tăcute își dădeau mîna.

*

* *

— Diana, spuse deodată Ruzzini, ai văzut îmbarcate azinoapte arme și muniții, a căror destinație o să dea rebelilor egipteni ajutor în tentativa lor de eliberare. Ți-am destăinuit deunăzi motivele de ordin personal care mă împing la răzbunare împotriva colonelului Warren. Lupta întreprinsă împotriva lui se precizează și se înveninează prin faptul că el a fost numit — mi-au spus informatorii mei — șef de stat major al corpului expediționar britanic în Egipt. La 5 octombrie, colonelul Warren, brigadier-șef de ieri, va poposi la Malta. Va fi la bordul crucișătorului *Cromwell*. Va inspecta batalioanele destinate să întărească unitățile engleze, debarcate la Alexandria și, după toate probabilitățile, va porni la 8 sau 9 ale lunii la bordul acestui vas de război. Data aceasta va însemna o etapă dureroasă pentru noi amîndoi. Va trebui să ne despărțim pentru cîtva timp, Diana. Datoria mă va sili atunci să părăsesc Italia pentru a mă duce, pe drumuri ocolite, în Egipt.

Ochii Lady-ei Diana se holbară deodată înfricoșați :

— În Egipt ? exclamă ea.

— Da. Adversarul meu se va găsi acolo în fața rebelilor aprovizionați și înarmați de noi. Poate va triumfa, căci nu putem face mai nimic împotriva forței britanice. Dar îl voi

sili să plătească scump victoria pînă cînd, față în față cu el, izbutind să-i izolez pe aghiotanți, îl voi face să-și ispășească crima așa cum merită. Pîndesc revanșa aceasta cu satisfacție calmă, Diana. Aș fi putut să mă folosesc de alte prilejuri, din ziua cînd a comis nelegiuirea. Am preferat să aștept. Vendetta e plăcută cînd o guști pe îndelete. Întîmplarea m-a afiliat acelei organizații secrete ai cărei animatori sînt Sherim-Pașa, doctorul Herman și Părintele de Salas. Ei au înarmat primii rebeli. Ei au organizat, cu o știință admirabilă, contrabanda de arme. Am devenit asociatul și consilierul lor. În sfîrșit, prin ei, am găsit ceea ce căutam : un teren de luptă, unde voi avea plăcerea tainică de a da mai întîi lovituri misterioase dușmanului neamului meu și, apoi, bucuria animalică de a-l dobori așa cum dreptatea ordonă.

Lady Diana îl asculta buimacă, pe Ruzzini. Exclamă :

— Asta-i o nebunie ! Știi la ce te expui apropiindu-te de Warren. Starea de asediu în Egipt. Legea marțială.

— Diana, am să-mi joc cartea. Riscul nu i-a înspăimîntat niciodată pe strămoșii mei pe vremea cînd Lombardia nu era încă brăzdată de caravanele lui Cook's. Și-apoi, cine știe ? Poate că vrei să mă ajuți. Oh, fără să te compromiți ! Asta n-aș vrea. Vreau să spun, adică : să mă ajuți în taină. Tu, care vei fi *persona grata* la Cairo, vei putea, desigur, să devii o colaboratoare ascunsă. Dar vom vorbi mai tîrziu despre aceste lucruri grave. Acum să nu ne mai gîndim decît la fericirea care ne luminează sub soarele binefăcător și să dejunăm la Baja, pentru a pecetlui în fața mării pactul solemn pe care iubirea noastră îl impune.

*
* * *

Sala micului restaurant era goală. Fiecare masă era împodobită cu o sticlă de chianti, dansatoare încremenită în crinolina de răchită. Flori în vaze, inocență pe învelitori și dragoste în aer.

Față în față, Lady Diana și Ruzzini abia mîncau. Dincolo de balconul de lemn se vedea pe dreapta portul cel mic al Bajei, cu cîteva goelete, iar în față marea albastră, a cărei oglindă părea că nu poate să răsfrîngă decît puritate și frăgezime.

— Dragul meu, spuse drăgăstoasă Lady Diana, picioarele tale nu le-au împresurat încă, pe sub masă, pe-ale mele. Ești în întîrziere.

La strîmbătura fermecătoare a prietenei sale, Ruzzini răspunse printr-o lungă dezmierdare pe brațul gol, care înainta peste fața de masă. Se jucau cu pasiune ca două pisici tigrese care se sfădesc cu ghearele. Se amuzau în labirintul Dorinței, uitînd că Destinul, Minotaur, îi urmărea cu ochii semiînchiși, pitit în umbră.

— Frumosul meu iubit, reluă Lady Diana, te voi ajuta din toate puterile pentru că tu ești singura mea rațiune de a trăi. Dragostea ta mă înalță. Cere-mi orice ; îți voi da mai mult decît orice. Abdic de la voința mea. Eu, așa de mîndră, eu care pînă în prezent mi-am ferit mintea de atingerile unui singur bărbat, ți-o dau fără regret ; o abandonez fără teamă. E, cel mai frumos dar pe care ți-l pot face ; cel mai bun pe care ți-l ofer.

Ochii albaștri, ochii minunați ai Lady-ei Diana se înrouraseră. Străluceau de o fericire negrăită, cu două lacrimi, perle scînteietoare, înflorite în colțul genelor. Privirea dîrză a lui Ruzzini se îmblînzi în fața spectacolului acesta așa de mișcător. Tresări înfiorat, strînse brusc mîna și răspunse pe un ton pe care emoția îl făcea aproape răgușit :

— Diana, dacă dragostea mea te-a reînviat, a ta mă va călăuzi în noaptea în care mă cufund. Păstorul turmei rătăcite pe cîmp, merge după steaua de seară. Eu voi înainta sub seninul iubirii tale. Tu mă vei ocroti. Vreau să te simt mereu aproape în zilele primejdioase. Privirea ta mă va învălui ca în noaptea aceasta neuitată cînd, în portul mic de pe coasta napolitană, simt că oficiem amîndoi sub binecuvîntarea inimii și a trupului. Jură-mi solemn, Diana, că atît va ține vendetta mea, nici o zi, nici o oră n-ai să mă părăsești, n-ai să mă lași fără sprijinul mistic al gîndului tău fidel. Te-am luat și te păstrez cu gelozie. Nu mai pot și nici nu mai vreau să te pierd. Jură-mi, de asemenea, așa cum îți jur eu, că dacă nenorocirea va voi să nu ne mai aparținem, nu ne vom mai da nici unei alte făpturi umane.

Privirea Lady-ei Diana fu jurămîntul ei mut. Toată dragostea era acolo, în albastrul translucid al ochilor ei umezi ; toată sinceritatea pactului pe care-l încheiaseră era în ochii ei miraculos de frumoși. Cînd Ruzzini văzu cele două perle prelingîndu-se pe ochii iubitei sale și pleoapele coborîndu-se în sfîrșit sub tăria emoției, își înfipse unghiile în mîna care se oferea și, sugrumat, cu inima-zvîcnind, întoarse capul și privi marea.

Marea dormea sub soare. Două bărci mici, cafenii, acoperite cu un văl foarte alb, păreau că dorm și ele pe oglinda azurie. Păreau două păsări din larg, cu aripa întinsă, uitînd de truda zborului nebun.

Ruzzini tăcea, cu sufletul năpădit de o melancolie nețărmurită. Pasăre din larg, bătută de furtuni, și el își odihnea în sfîrșit inima obosită în tihna lenevoasă a voluptății. O baie minunată de lapte și de trandafiri care-i destindea mușchii și-i domolea voința întotdeauna trează. Ar fi dorit ca orele să-și înceteze deodată rondul fatidic, pentru a gusta mai mult toropeala de negrăit.

Deodată, gramofonul unei mici *trattoria* din apropiere începu să îndruge o arie de jazz : *I want to be happy*. Ritmul monoton al melodiei evoca plăcerile ieftine din cabaretele marilor capitale, unde în fiecare noapte complicii de un ceas își trăiesc viața între două amurguri. El era, în decorul minunat al golfului Neapole, o insulă adusă de oameni Naturii, care-i disprețuiește și care își bate joc de slăbiciunea lor. Dar nici Lady Diana și nici Ruzzini nu se gîndeau astăzi să-și treacă senzațiile prin ciurul scepticismului. Erau amanți. Ascultau, înfiorîndu-se, muzica ieftină care legăna intimitatea lor și amorțea și mai mult. Iar refrenul revenea : *I want to be happy*. El îi dezmierda ca un impalpabil fulg de lebădă și dădea tîrcoale în jurul urechilor lor.

— O să vină o zi cînd vom cunoaște seninătatea unei fericiri netulburate, spuse Lady Diana cu ochii plecați.

— Ziua cînd fericirea noastră va fi netulburată nu va mai fi o zi de fericire, glăsui Ruzzini cu privirea pierdută pe oglinda albastră a mării fără de zbîrcituri. Cînd iubești pătimaș, mergi pe un drum cumplit, pe care florile alterează cu băltoacele. Teama și neliniștea dau tîrcoale pe după fiecare copac. Te iubesc și, deci, sufăr.

Tăcu. Mîna-i sculpta mînuța adorată. Ochii săi dezmierdau de la distanță pielea catifelată. Reluă :

— Diana, eu n-am cunoscut, noi n-am cunoscut florile în cale. Călăuzească-ne Domnul și în viitor ! Diana, să nu rîzi. Eu sînt catolic și venețian. Nu mă conformez ritualului, dar...

Șovăi, apoi adăugă :

— Dacă am face o mică rugăciune ?

Lady Diana șopti îmbujorată :

— Nu mai știam cum să mă rog. Dar pentru tine, prin tine, îmi recapăt credințele de altădată și visurile încîntă-

toare ale copilăriei fericite. Mă voi ruga cu tine, cu toată înflăcărarea patimii.

Tăcură cîteva clipe. Ce rugă trecu pe buzele lor nemișcate ! Ce imn de dragoste mută urcă din sufletele lor alăturate pentru a se rătăci în infinit, prin locurile cerești unde dorințele fără nume și mîngîierile pierdute pribegesc de-a pururi !

Se rugau... Și din *trattoria* de alături, ritmul jazzului repeta în surdină : *I want to be happy...*

*
* *

Safirul nopții în fereastra deschisă e încadrat de perdele crem de mătase. Camera de hotel cu lumini cernute nu mai este decît capela dorințelor anesteziate. Lady Diana și Ruzzini zac istoviți în așternutul vraiște. Lampa mică, aurie, așterne umbre pale pe carnea dezgolită a impudicei scoțiene.

Lady Diana și Ruzzini au trăit ore care lasă pe piele stigmate adînci. Fierul roșu al sărutărilor și-a pus urma dogoritoare pe ceafa încovoiată, iar colții dorinței le sfîrtecă trupul. Fericirea lor se însuflețește din regretul de a se fi născut atît de tîrziu. Este, în posesiunea a două trupuri, bucuria dulce-amară de-a fi învățat alături de alte făpturi cum să iubească. Trecutul, văl cenușiu, se interpune între ochii care se caută.

„Dezmierdările tale sînt minunate. Cine te-a învățat ? Sărutările tale mă îmbată. Cu cine ai desăvîrșit știință aceasta înaintată ? Oh, să știu ce înfiorări au făcut să vibreze nervii tăi de femeie prea senzitivă ! Dar tu, amant neînduplecat și blînd ? Să știu ce buze au sorbit dintr-ale tale răsuflarea de bestie, rege al junglei...“

Splendidă minciună a iubirii ! Contopire a două trupuri care se dăruiesc și se supraveghează, care se oferă și se smulg pentru a se dărui și mai mult... Joc ce sîrnește lacrimi ! Crimă al cărei ecou e rîsul...

Vocea unui tenorino, întîrziat pe cheiul Partenope, se pierdea în beznă, escortată de notele firave ale unei mandoline. Lady Diana și Ruzzini n-o mai auzeau. Ochii lor închiși nu mai vedeau. Noaptea coborîse peste nirvana lor perdeaua albăstrie smălțuită cu stele.

XII.

Ruzzini plecase de la unsprezece. Se dusese în port. Lady Diana, așezată lîngă fereastra hotelului, admira lustruindu-și unghiile, clădirea impozantă a Castelului dell'Ovo. Gusta de opt zile o fericire netulburată, la Neapole. Ruzzini aștepta, pentru a-și începe operațiile, sosirea doctorului Hermus, a lui Sherim Pașa și a Părintelui de Salas. Un răgaz înainte de începerea luptei.

Se-auzi o bătaie în ușă. Servitorul cu dolmanul alb de pînză intră cu o carte de vizită pe tavă. Lady Diana abia avu timp să citească numele. Musafirul dăduse buzna.

— Jimmy !

— Da, eu...

Tînărul american îl luă pe servitor pe umeri și-i făcu vînt din cameră. Închise ușa, își zvîrli pălăria pe un fotoliu și se propti, cu picioarele depărtate, cu mîinile în șolduri dinaintea Lady-ei Diana. Repetă, solemn :

— Da, eu...

Lady Diana înălță capul, se uită pieziș la tînăr ; continuă cu liniște să-și lustruiască unghiile roze și răspunse indiferentă :

— Văd că ești tot așa de prost-crescut și că intri la mine fără să-ți fi dat voie.

Jimmy socotise desigur că apariția sa bruscă o va tulbura pe prietena sa. Fu și mai încurcat decît ea și îngăimă :

— *Well !... I am... I am..*

Nu putu să precizeze cine era. Îi veni în ajutor Lady Diana :

— Îți voi spune eu cine ești, tînărul meu prieten. Ești un moft care crede că totul îi e permis fiindcă posedă milioane, și care își închipuie că poate cumpăra suflete așa cum ar închiria un palat pe malul canalului cel Mare. Un semn protector, o clipire din ochiul stîng, un carnet de cecuri întredeschis — și pasărea se domolește. Foarte ușor, nu-i așa ? Smintit importat din Statele Unite, asemenea *corned beef*-ului și pragmatismului. Imbecili ce sînteți, voi toți snobi tineri și bătrîni care pretindeți că puteți cumpăra ceea ce nu se vinde. V-am întîlnit oricînd prin hoteluri și prin orașele de pe marginea apelor, pe tine și pe cei de-același sînge cu tine. V-am văzut cu prietene nostime pe care le țintuiți cu perle și le oblojiți cu blănuri scumpe. V-am văzut lăfăindu-vă alături de femei foarte frumoase, care zîmbeau în

fața voastră pentru a nu vă mușca și care se pudrau fără motiv pentru a nu vă pălmui. Desigur, le doriți. Le iubiți poate. Dar n-aveți nici măcar intuiția, nici nu simțiți măcar că sînteți ghiuleaua lor pe galera plăcerilor forțate. Cu atît mai bine dacă dați peste vreo păpușică blondă care spune „papa" Neantului și „mama" puerilității Ea nu suferă. Cu-atît mai rău dacă victima voastră e o ființă sensibilă și delicată, dacă are inimă și un creier. Căci ea plînge uneori, fără ca voi să știți, pe orhideele pe care i le oferiți, iar mîinile ei se întind spre un foarte sărac, foarte mic și foarte umil buchet de violete. Dar toate acestea sînt mai presus de înțelegerea dumitale, domnule Jimmy, rege al celuloidului. Cuvintele mele sînt prea solemne și prea triste pentru mintea ta îngustă de campion de basse-ball. N-ai învățat să meditezi asupra problemelor acestea pe peluzele de la Rottenbrayn. Nu te dojenesc, de altminteri. Trebuie să înțelegi femeia, trebuie, pentru a fi iubit de adevărate femei, și nu de smintite care trece dintr-un culcuș într-altul, o pricepere la care n-ai să ajungi niciodată. Așadar, să admitem că ți-am vorbit despre cursul bumbacului în Wall Street sau despre ultimul record de 110 metri la sărituri și spune-mi cărui prilej datorez cinstea acestei vizite neașteptate.

Apostrofarea Lady-ei Diana retezase optimismul bietului Jimmy. Picioarele-i depărtate se strînseseră. Mîinile căzute din șolduri, atîrnau încurcate. Se bălăbănea incapabil să se exprime. Cuvinte de revoltă urcau pe buze și nu îndrăzneau să iasă. Voia totodată să se scuze și să se răzvrătească, să protesteze și să ceară iertare. Glăsui :

— *Well... Well...* Diana, eu... Oh, Diana, mă dăscălești cînd eu venisem pentru... Haide, Diana, nu e drăguț... Dau, în sfîrșit de tine la Neapole, în hotelul acesta, după douăzeci de zile de cercetări... Am pus trei detectivi pe urma ta și...

— Cum de ai îndrăznit ?

— Iartă-mă, Diana. Iartă-mă. Nu mai puteam să rămîn singur în palatul pustiu, cu Othello care a sfîrșit într-adevăr prin a se căsători morganatic cu pisica bătrînei contese Orseolo.

Diana nu-și mai putu stăpîni un hohot de rîs :

— Ei, nu ! Maimuțoiul a izbutit să...

— Da, Diana. Și aceasta în balconul polatului, în plină zi. Se opriseră patruzeci de gondole să vadă și zece *kodakuri* erau îndreptate asupra acestei neobișnuite ceremonii. Contesa mi-a trimis o notificare, iar directorul grădinii zoologice

din Anvers, prevenit printr-o telegramă, a reținut primul născut. Nu, serios, Diana, singurătatea mă ucide. Nu mai puteam să rabd atmosfera Veneției în luna lui septembrie. *Danieli* e înțesat cu perechi care se privesc în ochi și-și ciugulesc din palmă. Laguna e împestrițată de tineri căsătoriți și, oriunde te întorci dai de îndrăgostiți pe lîngă ziduri. Regina Adriaticii este în acest moment o bătrînă frumoasă, care întreține „legături mondene"... Deznădăjduit de singurătate, dezolat de tăcerea ta strălucitoare, am angajat trei detectivi. Unul a explorat lacurile. S-a întors fistichit. Altul s-a dus în Sicilia și a revenit bolnav de insolație. Al treilea a scotocit Roma. Acesta mi-a semnalat plecarea ta spre Neapole.

— Ai îndrăznit să mă pui în urmărire ? Ai încredințat agenților tainele tale ?

— Diana, suferam prea mult ! Voiam să știu dacă ai plecat singură, sub imboldul unei crize de neurastenie subită, ori dacă...

— Ori dacă ? repetă Lady Diana.

— Dacă e la mijloc un alt bărbat.

— Mă crezi în stare de așa ceva ?

— Îți cer iertare, nu mai știu ce să zic. Mă zbat. Bănuiesem că Ruzzini vrea, poate să te smulgă.

— Ce ți-a spus detectivul ?

— Că ai trăit singură, mai bine de o lună, în apartamentul micuț din apropierea grădinii Borghese.

— Așadar ?

— Așadar, sînt un idiot.

— Socrate a spus : „Cunoaște-te pe tine însuți..." Amintește-ți asta, Jimmy.

— Generalul avea dreptate.

— Socrate, general ?

— Nu a comandat retragerea celor Zece Mii ?

— Să nu mai stăruim, Jimmy. Istoria greacă nu pătrunde pe teritoriul Statelor Unite. De altfel, nu este vorba de asta. Voiai să mă regăsești. Mi-ai dat de urmă. Ți-era teamă c-o să mă vezi în brațele unui bărbat. Temerile tale erau fără temei. Ce-ți mai trebuie ?

— Tu.

— Pur și simplu ?

— Diana, nu fi nici crudă, nici ironică. Oh, știu bine că eu nu sînt inteligența de elită, care ar conveni, desigur, femeii rafinate care ești tu. Eu nu tai nici firul de păr, nici dolarii în patru. Sînt un tip cumsecade, atîta tot, Diana.

— Reclamă.

— Nu. Vreau să spun că nu sînt un băiat rău și că dacă ai avea într-adevăr o mică slăbiciune, trecătoare... oh, aș închide ochii, cu condiția ca rivalul meu să nu fie nici mai frumos, nici mai inteligent decît sînt eu.

— N-avea teamă, Jimmy. Mi-ar fi greu să te înșel cu un om mai prost decît tine.

— Nu te-nțeleg. Ce vrei să spui ?

— Bărbații pun întotdeauna întrebări și femeile născocesc răspunsuri întotdeauna. Și nimeni nu este lămurit. Așadar, Jimmy, crede-mă : întoaorce-te, cuminte, la Rezzonico... du-te de bea lichioruri la barul *Excelsior*. Peste șase săptămîni, șase luni sau șase ani, ai să mă vezi din nou.

— Oh, nu-mi place nehotărîrea, Diana. Am moștenit asta de la mama, care lipise, numerotase și clasase într-un registru bilețelele tatei. Spune-mi cînd te întorci la Veneția.

— Niciodată.

Jimmy izbucni în rîs. Gluma i se părea savuroasă.

Repetă :

— Niciodată ? Niciodată ?

Lady Diana aprobă. Jimmy își luă pălăria și mănușile ; își bătu cordial prietena pe umăr și îndrugă :

— *Say*, Diana te aștept sîmbătă dimineața. Tritonul va fi pe cheiul gării. Ne-am înțeles ; sîmbătă... *Bye bye, old girl !*

Aplică un sărut categoric pe ceafa Lady-ei Diana și se îndreptă, fluierînd spre ușă. Se întoarse, cu mîna pe clanță, și adăugă :

— Să știi că dacă mă întîlnesc cu domnișorul tău, n-am să-i spun că am venit la Neapole după tine. Parol !

Și dispăru.

Lady Diana rămase lîngă fereastră. Nici nu întorsese capul. Contempla din nou, cu peria pe unghii, Castelul dell Ovo. Uitase de vizita lui Jimmy, așa cum uiți de intrarea unui bondar într-o cameră, bondar care se învîrtește de trei ori, se lovește de geamuri, bîzîie și-și ia drumul.

*

* *

Lady Diana și Ruzzini se înapoiaseră pe la șapte. Făcuseră o plimbare îndelungă, cu mașina, prin Neapolele însorit, printre c[illegible]ncii colbuiți ai Parcului Margherita, pe marginea castelului San-Elmo.

Contemplau, înlănțuiți la fereastră, în lumina amurgului, Vezuviul, pălăria de anamit, cu o pană de struț de fum negru și alb. Napolitanii hoinăreau pe asfaltul Partenopului. Portul San-Vincentio își înfigea în mare colțul de piatră.

Le erau ochii uluiți de farmecul senin al golfului ori de splendoarea lăuntrică a amorului lor? Cadrul aureolează patima? Somptuoasa punere în scenă a naturii zvîrle în fața oamenilor vraja amăgitoare a locurilor, ori flacăra tăinuită din inima făpturilor, iradierea intimă a sentimentului le mărește și le aureolează.

Diana și Ruzzini se iubeau. Inima lor palpita la cele mai mărunte atingeri. O privire o încremenea. Un gest o înduioșa. Leit-motivul unei melodii, culoarea unui cer, un parfum trecător, o atingere ușoară, un cuvînt, o strîngeau sau o înviorau, o mîhneau sau o bucurau. Sufereau împreună pentru nimicuri cărora le dădeau proporții sau se bucurau de frumusețí pe care le idealizau. Simțurile lor legate, nervii împreunați, trupurile alăturate sincronizau bucuriile minții și plăcerile fizice.

Conștiința acestei uniri desăvîrșite îi făcea tăcuți în seara asta, în fața golfului Neapole, învăpăiat în pulbere de aur.

Soneria telefonului îi smulse din reveria crepusculară. Sunetul subțire al clopoțelului o făcuse pe Lady Diana să tresară. Era chemarea la realitatea aspră, rece, neînduplecată.

Ruzzini luă receptorul:

— *Pronto!* Da. Cine mă cheamă?

— O doamnă, răspunse portarul. Dorește să fie primită deîndată la domnul conte.

— Nu primesc persoane necunoscute. Să-și spună numele!

Ruzzini se întoarse spre Lady Diana, care era intrigată. Ea observă că privirea lui își recăpătase asprimea metalică. Amantul era eclipsat de luptător. Îl întrebă cu blîndețe:

— Vrea să te vadă o femeie?

— Fără să-și spună numele. Nu-mi plac misterele. Evenimentele care se precipită mă silesc la multă prudență și discreție.

— Poate că vizita ei n-are nici o legătură cu evenimentele la care faci aluzie. O fi de ordin sentimental.

Ruzzini făcu un gest de protest enervat. Se auzi o bătaie în ușă. Servitorul îi întinse un plic. Ruzzini porunci scurt:

— Poftește-o!

Apoi, întorcîndu-se spre Lady Diana, adăugă:

— Draga mea, lasă-mă s-o primesc mai întîi, între patru ochi, în salon. Îți voi spune pe urmă cine este.

Lady Diana șovăia în pragul camerei. Ruzzini o cuprinse deodată în brațe, o strînse la piept și-și strivi gura pe buzele Dianei.

— Cum ? murmură el. Cum, te și îndoiești de mine ?

Dar Lady Diana se desprinse zîmbind și răspunse :

— Nu ! Niciodată n-am să mă îndoiesc !

Și dispăru.

Ușa se deschise. Contesa Nicoletta Ruzzini intră, cu brațele întinse spre fratele său, care o strînse la pieptu-i, în tăcere.

*

La douăzeci și unu de ani, Nicoleta Ruzzini avea grația unei adolescente și gravitatea dureroasă a femeii pe care viața a răpus-o prea de curînd. Fină, micuță, cu părul castaniu, cu profilul clasic, ea era idealiată, feminizată ; frumusețea ereditară a neamului Ruzzinilor.

Cînd se smulse din îmbrățișarea fratelui său, îl mustră cu blîndețe :

— Trebuie să mă legitimez ca să ajung la tine ?

— Nu, surioară.

— Nu stai singur aici ? A, da, ghicesc. Ar fi trebuit să bănuiesc. Lady Diana Wynham ?

Și, cu un aer sincer mîhnit, protestă :

— Oh, Angelo, o englezoaică ?

— Taci, mititico ! Aceea despre care vorbești este cea mai bună dintre femei. O inimă sinceră, în cea mai dreaptă ființă.

Nicoletta repetă, cu neîncredere :

— O englezoaică !

— Ai s-o vezi acum și-ai să-mi spui dacă încredrea mea nu este temeinică. Sînt însă nerăbdător să știu motivul vizitei tale. Ce s-a întîmplat, surioară ?

— Am o scrisoare pentru tine, Angelo, dată de Părintele de Salas ; uite-o...

Ruzzini desfăcu scrisoarea și citi :

„Dragul meu Angelo, prefer să încredințez surioarei dumitale mai degrabă decît poștei informațiile prețioase care ne-au sosit ieri. Află dar că vaporul Arrow a confiscat încărcătura vasului Regina Elena în dreptul coastelor Cyrenaicei. Îți dai seama ce înseamnă asta. Pe de altă parte, aflăm din Malta că, în ciuda zvonurilor răspîndite, sosirea statului-major al corpu-

lui expeditionar britanic e iminentă. A. Z. a comunicat agentului nostru din Messina, prin intermediul unui barcagiu, amănunte precise asupra alcătuirii noilor întăriri trimise în Egipt. Este nevoie să ne sfătuim mîine, la 19 seara, la doctorul Hermus. Vino neapărat. Vom lua hotărîrile definitive pe care situația le impune. Al dumitale, Antonio de Salas".

Ruzzini puse scrisoarea în buzunar.

— Nicoletta, se-apropie ora ostilităților. Cu-atît mai bine. Ai să fii răzbunată.

Dar contesa Ruzzini se dădu în lături. Murmură :

— Angelo, ți-am dat scrisoarea Părintelui. Nu mai am ce să caut aici, dacă tu nu ești singur.

— Taci, geloaso !

— Nu. Nu ți-aș reproșa niciodată că iubești o femeie. Dar pe aceea...

— Nu o cunoști. Nu o condamna înainte de a ști. Ți-o prezint.

— Nu ! Nu ! Nu vreau, Angelo !

Ruzzini o prinse în brațe pe Nicoletta care voia să fugă. Strigă :

— Diana ! Vino, vino să vezi o sălbatică micuță, care te urăște cu înfocare. Haide, repede !

Ușa se deschise. Lady Diana apăru. Cu sprîncenele încruntate deasupra ochilor mari, negri, Nicoletta întorcea capul ca să n-o vadă pe scoțiana uimită.

— Ruzzini, vrei să ne lași singure, pe surioara ta și pe mine ? întrebă Diana cu blîndețe.

Glasul ei retezase ca prin minune revolta Nicolettei. Veneziana o privea pe Diana. Nu mai arăta dorința de a dispărea. Ruzzini șovăi. Lady Diana reluă, cu mîna întinsă spre Nicoletta :

— Nu vezi că sora ta simte, de pe-acum, mai puțină aversiune față de mine ? Te rog. Acordă-ne o clipă.

Ruzzini ieși.

Cînd, după o jumătate de oră, deschise din nou ușa salonului, sora sa plîngea fericită în brațele Lady-ei Diana care, cu un gest duios, o mîngîia pe frunte.

— Cum ? Împăcate ? constată Ruzzini fericit.

Nicoletta strînse deodată mijlocul Lady-ei Diana și exclamă sălbatică :

— Angelo, zi mai bine aliate în fața dușmanului comun.

Femeile schimbară o privire. Şi, în privirea aceasta, era strălucirea ciudată, elocventa mută a marilor complicităţi feminine.

XIII.

Doctorul Hermus era un om ciudat. Purta la degetul cel mic o coroană princiară, încrustată în piatră, iar la cravată un ac de aur, al cărui cap era o modestă gînganie.

Doctorul Hermus, născut Prinz zu Winterstein-Meissen, nobil saxon îndrăgostit de Machiavelli, străbătuse lumea înşirînd, pe registrele hotelurilor şi pe paşapoartele măsluite, uimitorul lanţ al pseudonimelor sale. Aşa cum anumite femei au pasiunea perlelor sau a pietrelor preţioase, doctorul Hermus avea pentru spionaj, contrabandă şi pentru toate tranzacţiile misterioase o predilecţie deosebită. *Inteligence*-ul britanic, siguranţa generală franceză, contraspionajul italian, poliţia politică elveţiană, *Komintern*-ul aveau în dosarele lor fişe cu privire la doctorul Hermus, fiecare pe un nume deosebit. Poliglot şi atotştiutor, rînd pe rînd om de lume şi proletar, prinţ sau om de afaceri, dandy cu monoclu sau intelectual cu ochelari, îl întîlneai de zece ani de zile sub toate latitudinile şi în toate ţările zgîlţîite de frigurile roşii. Resursele sale păreau inepuizabile. Posesorul unei mari averi transformată în dolari şi florini înainte de prăbuşirea mărcii, subvenţiona cele mai bizare întreprinderi şi se complăcea să speculeze cele mai puţin recomandabile afaceri. Cîştigase mai multe milioane participînd la aprovizionarea clandestină a lui Abo-el Krim în Maroc şi, în timp de trei ani, organizase o flotilă de bărci-automobil extrarapide, însărcinate să aducă cetăţenilor din Statele-Unite nectarurile oprite şi vinurile ponegrite de cei cu prohibiţia.

Încurajat de succesele sale în Rif, concepuse proiectul vast de a înarma în taină pe toţi nemulţumiţii Islamului, interesînd pentru cauza sa pe Sherim Paşa şi pe iezuiţi. Omul ăsta extraordinar, demiurg al combinaţiilor, izbutise să asocieze crucea şi semiluna într-o acţiune periculoasă, dar plină de făgăduieli şi bogată în dividende pe viitor.

Vila micuţă din Pausilippe unde doctorul Hermus îşi alesese domiciliul, era un cuib de zidărie albă, cu un fel de minaret hexagonal deasupra, cu ferestre care aveau geamuri galbene şi albastre. Grădina, în pantă abruptă spre mare, avea plantaţi tamarini, aloe şi salcîmi.

La nouă fix, Ruzzini trecu pragul grădinii și sună. Un valet uriaș, cu capul turtit, monitor de gimnastică la cuirasierii albi din Potsdam, îl introduse într-o cămăruță de un orientalism îndoielnic. Părintele de Salas, Sherim Pașa și doctorul Hermus vorbeau în jurul unei mese pe care se afla o ruletă cu jetoane multicolore.

Se sculară pentru a strînge mîna lui Ruzzini, care exclamă, ironic :

— M-ați convocat pentru astă seară ca să arunc banca în aer ? Nu cumva ai descoperit, dragă doctore, mijlocul sigur de a înlocui ghinionul ?

Doctorul Hermus clipi din ochi :

— Nu, Ruzzini. Dar am observat că hoinărelile noastre interesează anumite persoane.

Consfătuirea începu. Sherim Pașa și Părintele de Salas exprimară obiecții la adresa proiectului doctorului Hermus, care vorbi la rîndu-i :

— Domnilor, cunoașteți liniile generale ale planului meu. Islamul se mișcă. Acesta este un fapt care preocupă cancelariile europene. Informatorii mei secreți pe lîngă *Komintern* mi-au comunicat din Moscova, via Stockholm și Rotterdam, că bugetul propagandei printre musulmani a fost dublat luna trecută. Au fost trimiși în Maroc, Algeria și Tunisia vreo zece agitatori, aleși printre comentatorii cei mai fanatici ai Coranului. Datorită extraordinarei îngăduințe a autorităților franceze, care par a fi luat drept cuvînt de ordine : „Nici o încurcătură cu Internaționala a II-a", indivizii au putut să pătrundă în Africa franceză și să-și înceapă opera subterană. Unul dintre ei este un emir fără partizani, ce coboară desigur din Mahomed ; altul, un șef de bandă, originar din Medina, expulzat din Hedias pentru asasinate, crime, tîlhării și alte mărunțișuri de același fel ; al treilea, e un caid din Tripolitania, al cărui cuvînt este convingător și ale cărui scrupule — embrionare. Ceilalți le seamănă de parcă ar fi frați. Oricare ar fi activitatea lor, ea ne este prețioasă în momentul acesta, fiindcă are drept consecință logică încurajarea rebelilor egipteni în lupta contra ocupației engleze, aducerea de noi recruți, și, prin urmare, furnizarea de noi cumpărători. Cu cît auxiliarii aceștia vor atîța focul fanatismului mahomedan, cu atît mai mult noi vom vinde puști și mitraliere. Restul nu ne interesează.

Doctorul Hermus tăcu și, bătîndu-l prietenește pe umeri pe părintele de Salas, adăugă sarcastic :

— Nu e așa, Părinte ?

Dar fiindcă iezuitul nu răspunse, el stărui :

— Haide, nu te burzului în fața cîștigurilor frumoase pe care le vom realiza în curînd ! Știu că tagma dumitale e neîncrezătoare ; bancruta lui Lavalette din secolul al XVIII-lea n-a fost uitată. Dar nu ați pierdut arta de a reîncepe cu isteține. Cînd ai înarmat *clipperi* pentru Brazilia și ai cumpărat mine de aur în California, cînd ai avut imobile la San-Francisco și ai înființat transportul emigranților, poți face bine să iei parte și la o contrabandă de arme. Știu ce te pune pe gînduri. Teama că se va afla într-o zi. Fii liniștit ! Intermediarii puși între asociații dumitale și mine sînt discreți ; sînt chiar plătiți pentru așa ceva. Onoarea este, deci, salvată și morala, de asemenea. Propășirea Companiei lui Isus merită ciolanele cîtorva presbiterieni sau anglicani pe malurile Nilului — ce dracu !

Ruzzini făcuse semn discret doctorului Hermus, care încheie :

— Iartă-mă, Părinte ! Ha-ha, te necăjesc. Hai să vorbim acum mai serios. Dacă, pe de o parte, veștile sînt bune în ceea ce privește agitația musulmană, sînt neliniștitoare dinspre partea britanică. Reacția Londrei față de răscoală se afirmă. Clienții noștri se vor ciocni cu întăririle pe care *War Office*-ul le expediază în Alexandria. Dacă serviciul nostru de informații în Egipt ar funcționa tot așa de bine ca și cel cu care am împînzit Europa, aș fi sigur că voi pune cîteva bețe în roțile cărului pe care tronează Albionul cu cască, învăluit în ipocrizie. Dar informatorii mei nu sînt la locul cuvenit.

— Ca să fim informați cu precizie, ne-ar trebui o persoană cu legături directe în statul-major britanic. Dacă am avea timp, am găsi-o, desigur, căci aurul influențează asupra scrupulelor, ca apa asupra sărurilor. Se topesc ambele mai mult sau mai puțin repede. Din nefericire, evenimentele se precipită și nu mă pot duce acolo pentru a da de acest prețios aliat, cu riscul de a fi arestat.

Ruzzini se sculase. Își luă pălăria și spuse doctorului Hermus :

— Așteptați-mă un sfert de oră și vi-l voi prezenta chiar aici pe colaboratorul pe care îl căutați.

— Glumești, Ruzzini !

— Vă cer un sfert de oră, nu mai nult...

Ruzzini dispăru. Neîncrezător, doctorul Hermus se întoarse spre Sherim Paşa, care clătină din cap în semn de îndoială. Saxonul se adresă apoi Părintelui de Saas.

— Ruzzini vrea să ne înşele. Crezi cu adevărat, Părinte, că el a descoperit bărbatul pe care îl căutăm ?

Iezuitul ridică braţul, sentenţios, şi replică liniştit :

— Bărbatul, nu... Femeia, poate.

*

Lady Diana intră în salon. Ruzzini o urma, cu pălăria în mînă. Observă stupefacţia doctorului Hermus care, sărind de la locul său, se uita cu atenţie la frumoasa cu mantie de hermină. Sherim Paşa nu tăinuia mai mult o surpriză, în care era amestecată şi îngrijorarea. Singur Părintele de Salas zîmbea discret, ca unul care ştia cum stau lucrurile.

— Domnilor, zise Ruzzini, v-o prezint pe Lady Diana Wynham.

Doctorul Hermus bătu călcîile şi-şi înclină capul. Sherim Paşa se înclină cu graţie. Lady Diana luă loc în fotoliul pe care Ruzzini i-l oferea, alături de iezuit. Scoase o ţigară din tabachera de jad cu briliante pe care era întipărit blazonul său şi întrebă îndreptîndu-se mai mult către saxon :

— Îmi daţi voie, doctore Hermus ?

— Vă rog, Lady Wynham.

Ruzzini se bucură parcă văzînd mutra uluită a doctorului Hermus. Vorbi cel dintîi :

— Dragul meu, ai întipărită pe faţă teama păstorului care a văzut deodată o lupoaică în stînă. Comparaţia nu-i exactă, mă grăbesc să adaug. Căci dacă Paşa, Antonio de Salas şi eu nu sîntem miei, nici Lady Wynham nu-i o lupoaică venită să ne înghită. Vă făgăduisem o aliată, Hermus, iat-o !

Prinţul saxon afecta că zîmbeşte. Dar zîmbetul său era neîncrezător. Spuse cu respect întrucîtva exagerat :

— Lady Wynham, să nu interpretaţi greşit sensul atitudinii mele. Nu mă îndoiesc că Ruzzini a avut motive temeinice de-a introduce printre noi o femeie de rangul şi, mai ales, de naţionalitatea d-voastră. Dar... dar...

Veneţianul încheie :

— Dar D-rul Hermus n-are nici o încredere în d-ta, scumpă prietenă. Iată ce rezultă clar, dacă nu din cuvinte, cel puţin din mutra-i încurcată.

Și, întors spre prinț, Ruzzini adăugă :

— Liniștește-te. Oricît ți s-ar părea, avem toți patru o aliată în persoana Lady-ei Diana Wynham care știa de acum că, peste cincisprezece zile, eu voi da tîrcoale în jurul liniilor engleze din Egipt. Prin urmare, Lady Wynham va avea în mînă viața mea.

Declarația lui Ruzzini uluise și pe doctorul Hermus și pe Sherim Pașa. Își examina tovarășa așa cum privești un echilibrist îndrăzneț care se pregătește să treacă o prăpastie pe-o sîrmă de oțel. Știau totuși că Ruzzini, psiholog iscusit, nu era omul care să se compromită cu o femeie periculoasă. Dar ca el să-și aleagă drept confidentă a celor mai secrete planuri ale sale pe compatrioata adversarilor săi, aceasta depășea limitele rațiunii pure, însemna să-ți bați joc de prudență, matroana cu ochii semiînchiși.

Atitudinea prietenilor săi îi displăcu lui Ruzzini, care, bătînd în masă, încheie enervat :

— Domnilor, întreprinderea dumneavoastră financiară nu va întîmpina mai multe riscuri decît propria-mi existență sub paza Lady-ei Diana Wynham. Îl iau ca martor pe prietenul meu Părintele Antonio de Salas.

Iezuitul încuviință :

— I-am acordat Lady-ei Diana Wynham toată încrederea. Sînt gata să i-o reînnoiesc în orice loc, în orice împrejurare.

Doctorul Hermus se înclină din nou spre Lady Diana și încheie :

— Asigurările prietenilor mei au înfrînt ultimele mele îngrijorări. Lady Wynham. Mi-e îngăduit să vă întreb cum ați putea servi cauza lui Ruzzini, care e și a noastră ?

Lady Diana urmărise cu tainică plăcere schimbările de pe chipul doctorului Hermus. Turti țigara în scrumiera de metal și, cu un zîmbet ironic care însuflețea vraja gurii sale delicate, răspunse :

— Cum aș putea servi cauza dumneavoastră ? Foarte simplu. Ducîndu-mă în Egipt.

Sherim Pașa obiectă cu blîndețe :

— Debarcarea turiștilor va fi suspendată din cauza blocării coastei mediterane. Ați putea să obțineți din Londra un pașaport special ? Nu cred că War Office-ul va consimți să...

— N-am să mă adresez ministrului. Ar dura mult. Și timpul este scurt. Aveți un mijloc grabnic de a mă duce la Malta ?

— Desigur. Dacă nu vă temeți de a naviga cîteva ore într-o barcă-motor care, plecînd din Siracuza, vă va debarca la La Valeta în șase ore. Dar putem ști, Lady Wynham, de ce țineți să vă duceți acolo ?

— Ca să capăt toate autorizațiile necesare, semnate de însuși șeful de stat major al corpului expediționar.

— Credeți că...

— Sînt sigură.

Doctorul Hermus și Sherim Pașa păreau cît se poate de mulțumiți. Părintele de Salas tăcea. Povara spovedaniei neuitate, în umbra răcoroasă a bisericii, apăsa pe umerii săi. Singur Ruzzini a tresărit. Hotărîrea Lady-ei Diana era neprevăzută. Se uita la prietena sa. Simțea o tulburare nelămurită. Ochii îi exprimau mirarea. Simțea nevoia să-i vorbească grabnic între patru ochi. Se sculă cel dintîi.

— Cred că nu mai avem nimic de adăugat. Doctorul Hermus îți va da instrucțiuni pentru călătorie, scumpă prietenă, și sînt sigur că datorită diplomației dumitale, vei obține toate permisele trebuitoare.

— Nădăjduiesc.

Lady Diana se despărți de oaspeții vilei și ieși cu Ruzzini. Șoferul aștepta la cinci sute de metri de grilaj. Merseră pe lîngă parapetul drumului, pe dinaintea caselor și a grădinilor ce coborau în pantă. Noaptea era răcoroasă și limpede. Deodată, Ruzzini exclamă :

— Cui vrei tu să ceri permis de trecere ?

Lady Diana răspunse cu blîndețe :

— Colonelului Burrough, sub-șef de stat major. L-am întîlnit pe vremuri la Londra. Nu e hotărîrea cea mai cuminte ? El va fi la Malta pe la 8 octombrie. Trebuie să mă folosesc de acest prilej.

— Nici vorbă.

Ruzzini mai merse cîțiva pași în stînga prietenei sale și se opri deodată :

— Chiar colonelului Burrough ai să te adresezi pentru a căpăta favoarea ?

Timbrul metalic al vocii lui, atît de dragă, răsună în inima Lady-ei Diana.

— O, da. O legătură a răposatului meu soț. Nu-mi va refuza o semnătură.

Sinceritatea Lady-ei Diana era așa de vădită, încît Ruzzini păru convins. Mînuța albă dezmierda mîna solidă, iar trupul mlădios se apropia ispititor sub hermina desfăcută.

Lady Diana murmură :

— Gelosule !

Ruzzini schiță un gest de enervare.

— Dragul meu, este singurul mijloc grabnic de a pătrunde acum în Egipt. Și vreau să pătrund cu orice chip, ca să-ți vin în ajutor. Mă înțelegi ? Voi face orice pentru tine.

— Nu ! Nu ! Să nu spui așa ! Nu orice pentru a mă servi. Te opresc solemn. Mă înțelegi ? Ajută-mă ; da ; nu însă cu prețul onoarei unei femei. Oh, niciodată !

— Nebunule ! Oare este în joc onoarea mea ducîndu-mă să cer o viză de complezență ?

— Păzește-te !

— Dragul meu, îți pierzi mințile. Lasă-l pe prietenul tău, doctorul Hermus, să-mi înlesnească o cursă rapidă pentru insula Malta și, peste cincisprezece zile, mă voi afla în mijlocul dușmanilor tăi. Acolo, voi întîmpina riscuri din cauza ta, dar nu dintre acelea de care pomeneai adineauri. Haide, însenînează-ți privirea și nu-mi duce grijă. Căci sînt curajoasă și eu. Aproape tot așa de curajoasă cum ești tu. Atunci cînd frica ne va cutremura pe amîndoi, se va schimba ceva în Delta Nilului. Sărută-mă repede, odorul meu, sărută-mă lîngă chiparosul acesta, al cărui vîrf se leagănă în adierea nopții binecuvîntînd parcă nevinovăția îmbrățișării noastre.

Buzele Lady-ei Diana se ofereau. Capul său, dat puțin pe spate, era încercuit de blana albă. Un boboc de trandafir pe un troian de omăt parfumat. Ruzzini strînse brațele. Hermina se ghemui la pieptul lui neliniștit. Sărutarea prelungă îi potoli temerile. Sorbi de pe gura dragă flirtul amețelii, al amețelii cu aripi aurii care dă tîrcoale, necontenit, pe cerul amanților.

XIV.

Cerc de ofițeri la bordul vaporului *Cromwell*. Whisky și decorații. Țigări care se consumă în cupe de metal și vorbe potolite în jurul unei fețe de masă de molton roșu închis. Contra-amiralul Bradley Watèrbutt K. C. M. G. conversează în șoaptă cu colonelul Watts, șeful aviației britanice în Egipt, pe care comandantul vasului comentează ricoșeurile unui obuz de 12 asupra unui cui de oțel, între D.D.M.S. și A.P.M. [1] din

[1] D.D.M.S. și A.P.M. — abrevieri militare engleze pentru *Deputy Director Medical Service* și *Assistant Provost Marshalt.*

corpul expeditionar. Sub ferestrele tribordului, încercuite cu metal, generalul Leslie Warren, șeful statului-major general, glumește cu doi tineri ofițeri tunari. Glumește cu severitatea rece a unui călău tibetan, care desprinde carnea vie cu un hanger foarte ascuțit. Leslie Warren are privirea cenușie, tîmplele albe și mustăcioara sură. Sărutările sale sînt, desigur, zgrunțuroase. Replicile sînt înțepături ascuțite. Le zvîrle cu dexteritate neînduplecată. Încrețesc carnea interlocutorului. Dar sînge nu provoacă.

Cromwell a ancorat în portul Valetei, în dreptul fortului San Angelo, la intrarea în golful Calcarei. Luminile vaselor de război scînteiază în noaptea liniștită.

Se-aude o bătaie în ușă. Chelnerul intră și întinde un plic generalului Leslie Warren care, cu un gest scurt, îl arată pe sub-șeful de stat major :

— Ordinele de serviciu sînt pentru colonelul Burrough.

Dar chelnerul insistă :

— Iertați-mă, domnule general. E o scrisoare particulară și urgentă.

Leslie întoarse capul și cercetează plicul alb, al cărui scris îi atrage atenția. Un scris de femeie în locul formulei sacramentale : *„On His Mapesty's service"*. Ce surpriză, în apele Maltei, la nouă seara, pe bordul unui crucișător cuirasat de douăzeci și trei de mile tone !

Semnătura îl miră și mai mult. Își ascunde uimirea și citește aceste rînduri :

„Dragul meu Leslie, îți aduci aminte de un ceai la cercul interaliat din Paris ? E mult de-atunci. Îți aduci aminte de o conversație ? Îți aduci aminte de un dineu cu flori, la care am călcat convenințele între două migdale sărate ? Dacă aceste amintiri întinate nu ți-au ieșit din gînd, fă-mi plăcerea de a mă primi chiar în seara aceasta, unde și cînd vei socoti mai bine. N-am să mă formalizez nici de turela de tun, nici de un blockhaus parfumat cu pulbere. Transmite, rogu-te, răspunsul dumitale patronului bărcii care m-a adus pînă în dreptul vasului Cromwell, unde sînt ținută la respect de marinari neliniștiți și bănuitori.

A dumitale, Diana Wynham".

Leslie Warren se scoală. Se scuză și iese, urmat de chelner. Se îndreaptă repede spre punte. Matelotul de gardă ia poziție și explică :

— *Sir*, e acolo o barcă de pescar venită de pe cheiul Orologiului, cu o doamnă în ea. N-am lăsat-o să acosteze.

Dar Leslie Warren îl strigă pe maltezul care a înțeles și care, din cîteva lovituri de lopată, se-apropie cu barca.

Lady Diana l-a recunoscut pe general. Se ridică, prinde mîna întinsă, sare sprintenă pe barcă și urcă scara de lemn. Leslie Warren îi sărută atunci mîna și, zîmbind, reflectează :

— Scumpă prietenă, îți faci apariții teatrale. La naiba dacă-mi trecea prin minte că o să am plăcerea vizitei dumitale la bordul lui *Cromwell*.

— Cu mine trebuie să te aștepți la orice. Dar vîntul e cam rece pe puntea de cuirasat, generale.

— Tocmai voiam să te conduc în cabina mea. Urmează-mă, Diana. Aici nu e lumină. Vasele Majestății Sale sînt mai puțin iluminate decît puntea *palace*-urilor plutitoare ale Atlanticului. Intră aici, ia loc în fotoliul acesta ; ia o țigară și spune-mi căror fericite împrejurări am norocul de a te primi într-o noapte fără lună pe valurile Mediteranei.

Lady Diana stă în fața lui Leslie Warren, ai cărui ochi cenușii o cercetează. Ce-i în privirea omului acesta ? Cum poate fi interpretată amabilitatea sa ? Două ființe au pălăvrăgit într-o seară sub rombul abajurului trandafiriu. Sfada nu a avut urmări. Nici un rănit nu a rămas pe teren. Dar poate că unul dintre ei tăinuiește o cicatrice. Iar dacă nenorocirile mari omoară, micile fericiri zgîrie uneori pielea combatanților. Cine ar putea să afirme că diletantul rece n-a simțit greu săgeata cu care Lady Diana i-a străpuns orgoliul de mascul ? A uitat el fraza : *„Volumașul acesta pentru a-ți ispăși ignoranța de-aseară"* ? Îndrăgostitul de-o seară a uitat oare că insuficiențele-i de amant au stimulat pe timpuri verva complicei sale neîndurătoare ?

Lady Diana caută să ghicească în ochii cenușii care o contemplează lucirea unui resentiment netăinuit îndeajuns. Generalul Warren caută să descifreze în ochii azurii care îl examinează mobilul adevărat al unui demers așa de neașteptat. Doi metri numai despart cele două trupuri care s-au cunoscut altădată și acești doi metri sînt o prăpastie.

— Dragul meu Warren, este o adevărată plăcere de a te regăsi la Malta, între două îmbarcări de trupe.

— Iar pentru mine o bucurie neprevăzută, scumpă Diana, să te primesc aici, între două tunuri.

O pauză. Ferăstruica, ochi rotund al cabinei cu privire constelată de stele, pare a-i privi pe interlocutorii care se cercetează. Este cel dintîi contact al duelîştilor, sub ventilatorul care se învîrteşte, năuc, în tavan.

Leslie Warren hazardează cîteva ipoteze. A venit să-mi ceară un serviciu, sau de curiozitate bolnăvicioasă ? Aşteaptă de la mine o favoare sau o complicitate ? Stă în gardă cu satisfacţie şi se pregăteşte să se joace, fără teamă, cu focul. Amintirea prea scurtei aventuri îi copleşeşte gîndurile. Dilletantul ar vrea să închidă ochii pentru a retrăi clipele neuitate. Motanul, ghemuit pe colţul unei mobile, evocă tot astfel şoarecii de altădată înhăţaţi între amurg şi răsărit.

Lady Diana urmează cu glasu-i limpede şi clar :

— Ai să te miri pe drept cuvînt, dragul meu Warren, că mă găseşti în insula aceasta atunci cînd ar fi mai potrivit, la ora asta, să mă îmbrac pentru serata dansantă a vreunui hotel italian de prin împrejurimi. La drept vorbind, am venit la dumneata ca să-ţi cer un mic serviciu. Oh, nu te aştepta să mă auzi formulînd o cerere exorbitantă care să-ţi angajeze conştiinţa.

— Conştiinţa mea ar căpăta repede, în mîna dumitale, elasticitatea unei gume.

— Adevărat, Leslie ? Şi dacă aş exprima numai dorinţa de a te lua cu mine la Paris, ai refuza ?

— Diana, uiţi că sînt în serviciul activ şi că, peste cîteva zile, voi conduce în Egipt operaţiunile trupelor britanice ?

— Oamenii dezertează din dragoste, dragul meu.

— Da. În operete. Cînd soldaţii sînt de ciocolată.

— Dar viaţa nu este parcă o farsă ori o bomboană fondantă ? Voi preciza obiectul dorinţei mele. Sînt bine informată, deoarece calitatea mea de ex-ambasadoare mă predispune la aceasta, şi apoi pentru că prea puţini oameni ezită a-mi face confidenţe. Am aflat deci că guvernul nostru va suspenda în curînd viza paşapoartelor pentru a interzice provizoriu accesul turiştilor în Egipt.

— Exact.

— Or, eu doresc să mă duc la Cairo. Şi, fiindcă nu vreau să mă expun a fi indezirabilă şi a vedea că mi se refuză accesul pe cheiul Gabbary la Alexandria, am venit să te rog să-mi dai o legitimaţie care-mi va sluji la nevoie.

— Scumpă prietenă, sînt încîntat aflînd că ai intenţia de a merge în Egipt. Dar ceea ce-mi ceri este imposibil.

— Și pentru ce ?

— Pentru că prezența dumitale acolo ar fi pentru mine o distracție cam periculoasă.

— De aceea mă respingi ?

— Îți voi semna pașaportul cu o singură condiție : să te obligi să vii la Assuan, la cartierul meu general.

Lady Diana își arătă supriza. Generalul îndreptă spre ea o privire tăioasă, pe care o domoli îndată cu un zîmbet. Aveai impresia unui pumnal înmuiat în miere.

— Scumpă prietenă, îmi făgăduiești ? insistă el. Doar n-o să ai inima că pleci la Cairo, în timp ce eu voi avea de furcă în Egiptul de Sud, cu pedepsirea rebelilor...

— Assuan va fi în zona de război. O să poată pătrunde o femeie în acest *no woman's land* ?

— Va putea, Diana, fiindcă așa voi voi eu. Îți voi da un permis care să-ți îngăduie să circuli nestingherită prin toate ținuturile egiptene și sudaneze.

— Mulțumesc, generale.

— Dar nu uita condiția : te voi vedea la Assuan.

— Și dacă voi uita să vin în apropierea celei dintîi cataracte ?

— Atunci te voi declara, cu părere de rău, indezirabilă în Egipt și te voi sili să pleci *manu militari* cu cel dintîi vapor.

— Vorbești serios, Warren ?

— N-am fost niciodată mai grav ca acum. Îți dau cincisprezece zile răgaz, după debarcarea la Alexandria, ca să iei ceaiul în cortul meu.

— Acesta e un ordin ?

Generalul se scoală. Se apropie de musafiră și-i apucă mîna delicată. Lady Diana privește, ironică, insignele roșii și aurii, care împodobesc reverele gulerului său kaki. Așteaptă răspunsul. Generalul i-l dă cu o strîngere de mînă, semnificativă :

— Diana, sînt otrăvuri primejdioase pe care le bei totuși cu o voluptate conștientă. Dumneata ești dintre acestea. Am gustat pe vremuri din cucuta aceasta. Am dorit de mai multe ori să mai duc paharul la buze. Dumneata mi-l aduci din întîmplare. Nu-l mai îndepărta.

— Credeam că ești mai bine înarmat împotriva acestei abdicări, Warren.

— Mi-ai smuls ciocul și unghiile, colții și ghearele, mintea și voința.

— Nu te cred. Un om ca dumneata nu e sclavul nici unei senzații.

— Greșeală ! Port lanțuri cînd îmi place să port. Dar cunosc greutatea lor, cu exactitate aproape. Și acesta-i esențialul. Uite permisul, Diana, Dar ține minte că nu va atîrna decît de dumneata să-ți prelungești sau să-ți scurtezi șederea în țara Faraonilor.

Lady Diana s-a ridicat la rîndul său. Îndoi hîrtia prețioasă, așezînd-o în săculețul perlat, între tubul de ruj și tabachera de jad.

— Cum, și pleci ? protestă generalul.

— Barca mă așteaptă pentru a mă readuce la Valeta, scumpe prieten. Și apoi, prezența unei tinere femei la bordul unui cuirasat este periculoasă pentru cămara cu pulbere care dormitează în inima oricărui marinar... chiar exportat din Anglia ! Îți mulțumesc încă o dată pentru bunăvoință și, dacă nu mă vei vedea la Assuan în termenul prescris, pune agenții pe urmele mele.

— Diana, ai să vii.

— Poate.

Lady Diana iese grabnic din cabină. Contactul prea îndelung al mîinii lui Warren pe antebrațul gol a înfiorat-o cu dezgust. Se grăbește să scurteze vizita. Jos, afectează încă un zîmbet, în timp ce generalul o reține cîteva clipe și murmură, poruncitor :

— La Assuan, nu-i așa ?

— Da.

— Pe cuvînt de onoare ?

— Pe cuvîntul meu de femeie. Ia-l așa cum merită. *In'ch Alah !*

A și sărit în barcă. Statura înaltă a ofițerului se profilează pe blindajul vasului de război. Warren salută cu mîna la șapca a cărei vizieră e tivită cu aur. Lady Diana răspunde cu un gest scurt. Vîslele pescarului maltez se cufundă în apa neagră. Barca se depărtează. Umbra mohorîtă a cuirasatului se șterge puțin cîte puțin. Înfășurată în mantou, Lady Diana strînge săculețul cu hîrtia de preț. Dar ce-i făgăduința unei femei ? Un balon de săpun pe care degetul soartei îl poate sparge oricînd.

*
* *

Ruzzini umbla de colo pînă colo prin cameră. Lady Diana, în chimonou gălbui, brodat cu flori de argint, îl privea cu neliniște. Întoarsă la Neapole, istorisise cum a făcut călătoria rapidă la Malta și arătase iubitului ei permisul.

Ruzzini o ascultase, cu luare-aminte, cu sprîncenele încruntate, fără o vorbă. Apoi și-a manifestat enervarea, ridicîndu-se brusc. Întrebă :

— Hîrtia poartă semnătura generalului Warren ?

— Da. Colonelul Burrough m-a introdus, fără să-i fi cerut, în biroul generalului Warren.

— Așadar, ai avut de-a face cu el ?

— Chiar cu el.

— Șeful de stat major te-a primit la bordul lui *Cromwell* ?

— Da, scumpul meu ! am impresia că faptul te miră.

— Mă mir că un ofițer general englez se comportă astfel cu o necunoscută.

— Eu nu sînt prima venită, Angelo.

— Știu.

Ruzzini se oprise dinaintea ferestrei deschise. Statura lui robustă se desprindea pe pînza de fundal a unei nopți foarte întunecate.

Lady Diana se pregătea să se ridice pentru a-l cuprinde în brațele-i goale, pe cînd Ruzzini se întoarse deodată, se apropie de pat și strigă :

— Mărturisește, dar, că-l cunoșteai pe Leslie Warren !

Lady Diana protestă :

— Ești nebun ! Nu-l văzusem niciodată. Doar calitatea mea l-a determinat să mă primească bine și să-mi satisfacă dorința.

— Calitatea și frumusețea ta, fără îndoială. Cum s-a purtat cu tine ? Spune-mi totul. Colonelul Burrough te-a lăsat singură cu el ?

— Dragul meu, gelozia îți răpește mintea. Generalul Warren a fost de o corectitudine perfectă, așa cum se cuvenea față de văduva Lordului Wynham. Mi-a semnat permisul și mi-a spus că nădăjduiește să mă salute iarăși în Egipt, cînd voi debarca.

— A, ți-a dat întîlnire ! Mă așteptam.

— Angelo !

— Hai, spune-mi adevărul întreg. Spune-mi !

Mîinile lui Ruzzini strîngeau brațele Lady-ei Diana care, în violența încleștării, căzuse pe spate, în pat. Furia aceasta geloasă o încînta. Zîmbea fericită că Ruzzini își manifestă, cu o așa violență, tăria dragostei sale. Îi mulțumea în taină că-i strivește carnea.

— Dragul meu, dragul meu, ce ai ?

Aplecat peste ea, Ruzzini îi strîngea brațele frumoase la spate. Neputînd să se elibereze, Lady Diana se lăsă în voia plăcerii de a fi maltratată. Chimonoul întredeschis încadra cu broderii de-argint sînii înfiorați. Remus și Romulus, așa cum fuseseră botezați din prima seară, de către patrician, se mirau că sînt maltratați de cel care nu avea pentru ei decît gesturi blînde și mîngîieri încete.

— Diana, tu nu-mi spui adevărul. Simt. Jură-mi pe dragostea noastră că nu l-ai văzut niciodată pe omul ăsta.

Lady Diana șovăi cîteva clipe. Iar șovăiala fu un chin pentru Ruzzini care, plecîndu-se și mai mult, cu ochii întunecați de mînie, șopti :

— Vezi ? M-ai mințit. Nu îndrăznești să fii sperjură. Cine știe ce-ai făcut cu Warren altădată !

Dinții amantului se încleștară deodată în grumazul iubitei, care gemu de durere. O ținea captivă sub mușcătură, asemenea jaguarului furios, care domolește capriciul femelei în serile cînd vîntul furtunii tropicale își suflă răbufnirea toridă peste jungla înfiorată. Lady Diana plîngea de durere dar nu se tînguia. Suferea cu voluptatea de a dărui rana cărnii sale pasiunii amantului său. O voluptate cumplită, formată din fiorii dorinței și din chinurile durerii fizice. O voluptate bestială, amestecată totuși cu o plăcere rafinată. Un țîșnet de acid coroziv peste mireasma îmbătătoare a unui trandafir. Un cuțit în miezul unui fruct frumos. Plîngea și în ochii cu irișii măriți de lacrimi îi citeai gîndul : „Dragostea vieții mele ! Fă-mi rău. Rănește-mi carnea. Violentează-mi trupul. Totul este al tău. Durerea mea îți aparține, iar pielea mea dorește să poarte stigmatele violențelor tale nedrepte. Mă iubești și mă torturezi. Fă să-mi curgă sîngele. Va fi ofranda mea pe care o vei primi picătură cu picătură, în ritmul inimii mele, care nu va mai bate de-acum încolo decît împreună cu a ta !".

Ruzzini își descleștă gura. O eclipsă roșie marca gîtul Dianei, lîngă umărul ei frumos. Sîngele curgea într-adevăr, dîră de carmin ce șerpuia spre rotunjirea catifelată a sînului. Privelîștea nu domoli furia gelosului, care purta urme roșii în

colțul buzelor. Înșfăcă de mai sus de ceafă părul scurt al amantei și, dîndu-i capul pe spate, strigă :

— Haide, spune-mi adevărul adevărat. Vreau să știu.

Lady Diana gemea de suferință și în imboldul ascuțit al dorinței. Îngînă :

— Adevărul adevărat e că... l-am cunoscut pe vremuri... pe Warren, la Petersburg. Făcea parte din misiunea militară engleză. Dar nimic mai mult. Nimic mai mult. Legături pur diplomatice. Nimic care să-ți dea dreptul să fii gelos.

— Te curta !

— Nu. Nu-l interesam.

— Îți plăcea, poate.

— Ești nebun. Dragul meu, te rog... Oh, crede-mă. Îți jur solemn că între el și mine n-a fost niciodată nimic. Nimic ! Nimic !

Strîngerea lui Ruzzini se desprinsese puțin cîte puțin. Minciuna curată a Lady-ei Diana părea că înrîurește încet asupra lui ca veninul șarpelui care ajunge treptat-treptat la inimă, paralizînd victima. Ruzzini se ridică și își dădu parcă, în sfîrșit, seama de rana pe care i-o făcuse iubitei sale. Gîtul ei era înroșit ; chimonoul pătat. Atunci spălă rana cu dragoste pocăită și vru să obțină iertare. Dar Lady Diana se lăsă îngrijită cu o moliciune înduioșată care o făcea să uite durerea înăbușită a umărului. În timp ce el ștergea cu apă de colonie ultimele urme de sînge pe sînul dezgolit și se învinuia că strivise carnea iubitei, Lady Diana murmură :

— Angelo, să nu regreți nimic. Gelozia ta m-a pecetluit ca fierul roșu. Voi purta multă vreme floarea de crin pe umăr și voi fi mîndră de semnătura asta, parafată cu dinții tăi, pe trupul care este obiectul tău, așa cum sufletu-mi ți-e sclav.

Ruzzini n-o asculta. Plîngea în brațele ei, cu rușine și cu păreri de rău. Iar lacrimile bărbatului cutezător erau pentru Lady Diana un filtru nou, care o amețea. Săruta ochii ei umeziți cu evlavia unui novice încovoiat deasupra unei icoane. O înlănțuia cu gingășie infinită, o gingășie pe care aveau s-o profaneze curînd efluviile vestitoare ale riturilor nelegiuite și ale voluptăților interzise.

XV.

Lady Diana se urcase pe puntea comandantului vasului *Champollion*, căci se apropiau de Stromboli. Splendidul pachebot al Messageriilor Maritime părăsise Marsilia și naviga

spre Alexandria. Celc trei coşuri negre se înălţau pe fondul violet al nopţii pe sfîrşite. Vulcanul se ivea la orizont în aurora sidefie, nimbată de o lucire roşiatică ce semnala reînteţirea activităţii sale. Comandatul Angelvin comenta, pentru pasagera sa frumoasă, aspectele unui ostrov învăpăiat care, din cînd în cînd, scuipînd spre cer flăcările şi fumul, sublinia parcă milenarul dispreţ al lui Pluton pentru Febus.

Dar Lady Diana părea preocupată. Se sculase, căci nu putea dormi în cabina sa de lux. Înfăşurată într-o capă de blană, îşi simţea privirea îndreptîndu-se de la vulcan dincolo de strîmtoarea Messinei, spre Delta Nilului.

— Comandante, cînd ajungem la Alexandria, întrebă ea deodată.

— Sîmbătă, pe la nouă, Lady Wynham. Numai dacă n-om întîrzia din pricina mării. Comandantul zîmbi şi adăugă :

— Din pricina mării sau a flotei engleze.

— Flota engleză ?

— O, da. Am fost înştiinţat prin T.F.F. că blocarea coastei egiptene, adusă la cunoştinţa puterilor, va începe mîine, la amiază.

— Şi atunci ?

— Nu ştiu deocamdată ce-o să se întîmple.

Lumina titanică de artificii, trasată la orizont de Stromboli, o lăsă pe Lady Diana indiferentă. Coborî în salonul egiptean al pachebotului, ale cărui fresce murale evocau minunile Egiptului-de-Sus, de la templul lui Filon la colonadele primitive din Dar-el-Bari şi, aşezîndu-se într-un fotoliu, căzu pe gînduri.

La Marsilia, în ajunul plecării, primise ultima radiogramă a lui Ruzzini care naviga spre Cyrenaica pe bordul unui vas grecesc plin cu arme şi muniţii, îmbarcate la Pineda. Noua încărcătură, destinată rebelilor egipteni, urma să parvină acestora, fără ştirea trupelor engleze, prin mijlocirea caravanelor, de-a lungul oraşelor Siwa, Baharia, Kharga şi Kurkur. Ruzzini însuşi avea să călătorească cu unul dintre aceste convoaie, pentru a ajunge în zona luptelor, între Wedi-Halfa şi Assuan.

Cu inima strînsă, Lady Diana îşi reamintea despărţirea într-o cameră de hotel, din Marsilia, despărţire tragică, acompaniată de glasul monoton al clopotelor de la tramvaie şi de zumzetul încîlcit al oraşului. Iubitul ei pleca spre ţinta decisivă. Pleca hotărît şi sălbatic ; cu inima împărţită între

ura neînduplecată împotriva dușmanului și tristețea înăbușită de a se despărți de iubita lui. Cînd și unde o s-o mai vadă ? Riscurile aventurii sale erau așa de mari, încît ar fi fost nebun să precizeze vreodată. La ce primejdii nu se expunea, pătrunzînd în zona de război el, necombatantul care îi înarma în taină pe rebeli ? Atîtea necunoscute care compuneau cea mai dureroasă dintre probleme și agravau îngrijorarea Lady-ei Diana...

Niciodată valurile Mediteranei nu i se păruseră așa de întunecate și nici cerul așa de mohorît. Navigase de multe ori la bordul yachtului răposatului Lord Wynham, din Veneția la Alger sau din Gibraltar la Constantinopol. Curse fără țintă, cînd noaptea era deplină, cînd flirtai în adierea caldă, cînd îți treceai timpul cu bridge, cu partide de pocker și cu madrigaluri cu tîlc. Se afla întotdeauna pe bordul *Martizei* un invitat cu inima fragilă, vrednică să fie ronțăită de dinții Lady-ei Diana. Ea își sfîrteca atunci manechinul îmbrăcat în bleu marin, cu șapcă albă, cu trese aurii ; se juca între două escale cu inima lui, făgăduia în dreptul Sorrentei ceea ce va refuza în largul Pireului, iar cînd yachtul se înapoia la Cannes sau la Monaco, abandona marioneta destrămată pentru a alerga la golf și a fredona *„Tee for one"*. În ceea ce privește invitatul bruftuit, sfîșiat, hărțuit, dezolat, el nu mai avea decît o mîngîiere : să-și încerce norocul la Sporting sau să se spînzure în palmierii Cazinoului.

Lady Diana nu evoca aceste plăceri uitate. Avea gînduri mai grave. Ultimele sfaturi ale lui Sherim Pașa și ale lui Ruzzini erau întipărite în mintea sa. Știa pe cine trebuie să vadă la Cairo și prin ce misterios lanț de informatori o să poată fi în legătură cu iubitul ei. Restul nu o interesa. N-avea decît o grabă : să ajungă pe țărmurile Nilului. Acolo cel puțin o să aibă mîngîierea de a bătători același pămînt ca și amantul ei și va ști aproape zi cu zi ce soartă o să aibă aventura ei periculoasă.

*
* *

Era nouă dimineața. Cîțiva pasageri sculați devreme se plimbau pe punte, cînd deckmanul le aduse la cunoștință următoarea veste :

— A fost semnalat un vas de război englez.

Pasagerii scrutară orizontul.

— Unde ? Unde e ? Colo... se vede slab.

— Da. Abia se vede. Un crucișător cuirasat, se pare.

Și deckmanul adaugă cu filosofie :

— Un obuz de trei sute douăzeci și dugheana mea se duce pe copcă.

O tînără femeie se neliniști :

— Nu-i așa că nu-i nici un pericol ?

Un partizan sprijinit de un parapet, glumi :

— Nu se știe, doamnă, trebuie să ne ferim întotdeauna de aliați. Sîntem pățiți.

Și grupul pasagerilor urcă pe prima punte ca să vadă mai bine vasul în larg. Știrea se răspîndise. În curînd se iviră și alți pasageri. Comentau prezența vaporului. Blocusul englez, — ce distracție pentru oaspeții pachebotului !

Pe punte, sus, comandantul Angelvin și căpitanul Valery priveau, prin ochean, vasul.

— S-a postat pe drumul Alexandriei, observă comandantul. Consultă *Navy list*, Valery. Patru coșuri. La douăzeci și patru de mii de tone. E cu siguranță un crucișător cuirasat, cu seria *Sussex*.

Comandantul-secund al vasului *Champollion* răsfoi anuarul englez și spuse :

— Mă prind că e *Cromwell*. Era la Valeta acum douăsprezece zile și are pavilionul contraamiralului ce comandă escadra orientală a Mediteranei.

Comandatul Angelvin glumi :

— Nu-i așa că îi venim în palmă ? Dacă am avea contrabandă pe bord, ne-ar merge bine.

— O să ne oprească.

— Probabil. Înștiințează-l pe timonier să arboreze pavilioanele și adu la cunoștință mașiniștilor c-o să manevrăm cu siguranță.

Silueta lui *Cromwell* se apropie treptat-treptat. Crucișătorul staționa. Era doar la vreo două mile. Distanța se micșoră. Deodată un nor alb se ivi în flancul cenușiu și o detunătură surdă răbufni în sfîrșit. În aceeași clipă, culorile crucișătorului se înălțară la pupa.

— Ce-ți spuneam eu ? exclamă comandantul. O să avem de furcă. Sîntem pregătiți, de altfel.

Un fluierat răsună. Drapelul tricolor fu înălțat, ca și pavilionul Messageriilor Maritime, cu cele patru litere distinctive ale vasului *Champollion :* O.U.J.W. După un minut telegrafistul aducea cererea de identitate trimisă prin T.F.F.-ul vaporului britanic.

— Lasă-i, că nava o cunosc, răspunse comandantul, arătînd cele patru pătrățele multicolore, care fîlfîiau pe prăjină. Nu avem decît să ne oprim la un sfert de milă de crucișător și să-i așteptăm barca.

Vasul englez dăduse, într-adevăr drumul unei mici bărci cu motor, care acostă îndată lîngă *Champollion*. Un locotenent de vas, înarmat, însoțit de trei marinari, urcă și-l salută pe comandant. Declară în franțuzește :

— Domnule comandant, în virtutea convențiilor din Haga și a blocusului coastelor egiptene, decretat de guvernul Majestății Sale, am venit să procedez la inspectarea bordului. Vă rog să-mi arătați actul de naționalitate al vaporului, actul de proprietate, rolul echipajului, lista pasagerilor și manifestul.

În timpul verificărilor, comandantul Angelvin încheie :

— Nădăjduiesc, domnule, că sînteți satisfăcut și liniștit în privința transportului vasului meu.

— Sînt, replică ofițerul englez. Sînt în ceea ce privește mărfurile. Dar nu-i totul în regulă în privința destinației pachebotului dumneavoastră. Comandantul șef al forțelor navale m-a însărcinat să vă înmînez aceste două somații scrise. Prima, aceasta, vă informează că portul Alexandria este interzis opt zile, pentru motive militare, vaselor de comerț. Dacă, deci, nu vreți să pierdeți opt zile în fața coastelor, puteți debarca pasagerii la Port Said.

— Nu pot decît să mă înclin în fața acestui caz de forță majoră.

— Bun. În privința celei de-a doua, poftim :

„Comandantul vasului Campollion este somat să remită ofițerului însărcinat cu inspectarea reglementară a pachebotului pe una dintre pasagerele sale, numită Lady Diana Wynham, deținătoarea unui permis semnat de generalul Warren. Lady Diana Wynham va fi obligată să-l urmeze pe ofițerul de serviciu și să treacă cu el pe bordul crucișătorului cuirasat Cromwell. Comandantul șef al escadrei orientale a Mediteranei.

P. O. Șef de stat major.
H. W. Perkins“.

Comandantul Angelvin citi de două ori textul englez și, înapoindu-l ofițerului, declară categoric :

— Domnule, refuz să mă supun acestei a doua somații. Pasagera în cauză se află pe un pachebot al Messageriilor Ma-

ritime, sub protecția pavilionului francez. N-o voi preda autorităților navale britanice.

— Chiar sub pedeapsa măsurilor coercitive ?

— Sîntem în largul mării. Pasagerii mei sînt inviolabili. Dacă autoritățile engleze țin să se asigure de persoana Ladyei Diana Wynham cînd ea va pune piciorul pe teritoriul egiptean, la Port Said și în continuare, sînt libere. Mai-nainte nu !

Ofițerul părea că șovăie. Atitudinea sa, perfect politicoasă, de altminteri, trăda încurcătura.

— Dacă ați chema-o pe Lady Diana Wynham, domnule comandant ? sugeră el.

Comandantul încuviință. Lady Diana fu înștiințată și veni pe punte. Ofițerul englez o salută cu respect și-i explică întîmplarea ; cînd el o informă de refuzul comandantului de a o preda autorităților britanice, Lady Diana păru foarte mișcată, și, întorcîndu-se spre acesta, zise :

— Îți mulțumesc pentru atitudinea dumitale cavalerească și generoasă, comandante. Este vrednică de un marinar francez. Dar este inutilă, fiindcă mă voi duce cu dragă inimă pe bordul vasului *Cromwell*. Motivul care inspiră această măsură specială este, desigur, acela de a-mi permite să debarc în Egipt cît mai curînd, deoarece sînt deținătoarea unui permis special, semnat de generalul Warren.

— În acest caz, Lady Wynham, nu-mi mai rămîne decît să mă înclin și să vă ajut pentru a coborî în barca crucișătorului.

După un sfert de oră, Lady Diana urca pe bordul crucișătorului. Contraamiralul Sir Barbely Waterbutt o primi cu o corectitudine rece, rău prevestitoare. O introduse în biroul său și-i vorbi în acești termeni :

— Lady Whnham, am regretul de a vă aduce la cunoștință că am primit din partea comandatului șef al corpului expediționar britanic care, în virtutea legii marțiale, deține puterea supremă a poliției în Egipt, ordinul de a pune stăpînire pe dumneavoastră deîndată ce veți fi în raza Alexandriei.

— Oh, glumi Lady Diana, să puneți stăpînire pe mine ? Așa de mult se interesează comandatul șef de persoana mea ? O astfel de măsură mă uimește pe drept cuvînt, cînd însuși generalul Warren mi-a remis la Valeta...

— Știu, Lady Wynham. În tot cazul, contra-ordinul este formal...

— Pot să-l văd, Sir Bradley ?

— Cum să nu, Lady Wynham. Poftim.

Lady Diana se plecă asupra hîrtiei dactilografiate şi zîmbi cu ironie.

— Marele cartier general britanic nu prea pare fixat asupra intenţiilor mele. Ordin. Contra-ordin. Ciudat. Şi ce înţelegeţi să faceţi cu mine, Sir Bradley ? Să mă puneţi în fiare, jos, în beci ?

— O, nu, sînteţi rugată să vă duceţi la Cairo, unde veţi primi instrucţiuni noi.

— Într-un cuvînt, sînt prizonieră în Egipt ?

— Nu tocmai exact, Lady Wynham.

— Aha, binevoiţi să mă scutiţi de frigul puşcăriilor ?

— Veţi fi numai sub supravegherea *Serviciului Secret* şi datoare să urmaţi directivele pe care vi le va da şeful statului major general. O vedetă din port vă va duce numaidecît la Alexandria. Vă urez ca şederea în Egipt să vă fie cît mai plăcută, Lady Wynham !

Amiralul sună. Veni un ofiţer. Se uită la frumoasa vizitatoare cu o surpriză prea puţin tăinuită ascultă ordinele şefului său şi salută. Lady Diana ieşi, urmată de la distanţă de tînărul locotenent de vas. Avea impresia că a căzut într-o trapă şi zărea, din spatele zăbrelelor, zîmbetul îngrijorător al generalului Leslie Warren.

XVI.

Călăuze şi dragomani dădeau tîrcoale sub terasa hotelului *Shepheard's*. *Galabiile* albastre ale barbarinilor, tarabuşii roşii ai localnicelor, pălăriile cenuşii ale turiştilor, căpăţînile cu păr creţ ale micilor văcsuitori şi tocile albe ale femeilor elegante se învălmăşeau în pulberea aurie a aerului îmbîcsit de soare şi de praf. De-a lungul balustradei înălţate, americane cu ochii ocrotiţi de ochelari negri arătau trecătorilor totalitatea picioarelor îmbrăcate în ciorapi deschişi de mătase. În jurul meselor de răchită, cu cocktailuri neterminate, gîsculiţe din Connecticut sporovăiau banalităţi cu privire la chipul lui Tutankamon sau despre profilul leonin al zeiţei Sekhmet. La stînga, o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un pardesiu gălbui, agita un colier de sticlă cumpărat de la o dugheană din Muski. La dreapta, două *girls* fumau ţigări chîhlibarii schimbînd cărăbuşi garantaţi de negustorii milenari din Lucsor.

Era la prînz. Lady Diana, venită în ajun la *Shepheard's*, coborîse în holul cu coloane egiptene. Se întîlni la coafor cu ducesa de Bliss, pe care n-o mai văzuse de mai bine de-un an și care fu mirată că o întîlnește la Cairo.

— Dumneata aici, Diana? Nu ți-e teamă de insurecție?

— Nu mai mult decît îi este acestei mulțimi cosmopolite, ce forofotește în jurul Ezbekiehului.

— E drept că evenimentele din Sudan nu-i prea stinghere-sc pe turiști, aici. Hai să facem o mică plimbare. Soarele ăsta e încîntător. Un cocktail mai întîi, căci — să mă bată Dumnezeu — mi-e limba uscată, așa cum sînt lespezile piramidelor.

Ducesa de Bliss era o germano-americană. Îl cumpărase pe ducele de Bliss la tîrgul snobismului din Londra. În schimbul unei rente anuale de o sută de mii de dolari, el consimțise să dispară din sectoarele mondene cutreierate de obicei de femeia sa. Fusese chiar specificat în cuprinsul acestui acord bizar că ducele nu va călca niciodată în anume hoteluri mari, ca *Shepheard's*-ul și *Semiramis*, nici la *Café de Paris*, nici în alte douăsprezece case cunoscute unde prezența cu amanta sa ar fi neplăcută nevestei. Căci ducesa, care-și încornora cu mare pompă soțul, nu înțelegea să fie ridiculizată de el. Înjurînd ca un surugiu, fumînd ca un sergent de stradă și bînd ca un rege negru, ea își împestrița limbajul cu o serie de expresii pe care lumea de rînd le respinge dar pe care *societatea* le tolerează, cel puțin la miliardarele emancipate.

— Draga mea, exclamă ea luînd-o pe Lady Diana de braț, ador Egiptul. Mă las jefuită în fiecare an, plătind 500 de piaștri pentru relicve fabricate la Harrod's și cumpărînd covoare vechi, false, de la sirieni, care au ochii catifelați și un accent care mă tulbură. Dar îl ador. Nu știu dacă Cleopatra vorbea pe nas și dacă Antoniu mesteca gumă, dar în blestemata asta de țară simți că ai un suflet de mare îndrăgostită. M-am dus ieri să dau o raită în preajma piramidei din Sakkara cu dragomanul meu. Mergea lîngă asinul meu alb și, din cînd în cînd, își strecura mîna între șa și șezutul meu, ca să vadă dacă mă țin bine de animal. În cele din urmă, enervată, i-am spus: „*Say* Mohamed, dacă faci pentru asin, ceva, mai jos... Dacă e pentru mine, ceva mai sus!". Dar iată-l că vine să mă ducă la mormintele califilor, înainte de masă.

Barbarinul frumos, cu chip bronzat, se pleacă la piciorul terasei și duse dreapta la buze și la frunte.

— Nu-i așa că-i îndrăcit de chipeș? sporovăi ducesa. *Come on, boy...* Scumpă prietenă, ți-l prezint pe Butros Abd el Masih. O pușlama simpatică. Hai cu noi pînă la Ezbekieh, draga mea. Trăsura mă așteaptă la *Continental*.

Ducesa de Bliss o luă familiar pe Lady Diana de braț și o trase, urmată la doi pași de dragomanul său devotat. Continuă :

— Curios, draga mea. Am în Statele-Unite, ca toată lumea, prejudecata raselor. L-aș ucide ca pe un ciine răpănos pe negrul care și-ar permite să atingă vîrful degetului meu mic. Aici nu-i văd pe indigeni prin același unghi. N-ai fost niciodată sîciită, într-un mormînt pustiu, de un barbarin cu ochii ca tăciunii ? Nu ? Te asigur că faptul merită osteneala și că apropierea unei mumii este piperul care ațîță senzațiile. Am impresia unui domn venerabil care m-ar privi rînjind cu gingiile-i uscate de sub benzile colbuite.

Vînători ambulanți le oferiră pe rînd țigări, cărți poștale, buchete de flori, ultima ediție din *Ziarul Cairo*-ului și coliere de chihlimbar. În fața Operei, Lady Diana se despărți de ducesa de Bliss, strigă un taxi și ceru să fie dusă în insula Gesireh. Șoferul abia porni din loc și doi inși îmbrăcați europenește, dar cu *tarbus* pe cap, sărira într-o altă mașină pornind în urma Lady-ei Diana.

„Paza continuă", gîndi Lady Diana întorcînd capul. Recunoscuse pe cei doi agenți care, de cînd debarcase în Alexandria, n-o pierdeau din vedere.

*
* *

Vila pe care o locuia Marad-el-Din Pașa în insula Gesireh era învecinată cu parcul Sporting-Clubului. Lady Diana străbătu grădina cu tamarini, umbrită de palmieri înalți și fu introdusă în salonul maur de un servitor negru îmbrăcat în roșu, înzorzonat cu aur. Pașa apăru. Era un copt, un egiptean de rasă curată, care îndeplinise pe vremuri, în Europa, diferite misiuni oficioase. Parizian și londonez de asemenea, Pașa nu ignora nici un magazin din Rue de la Paix, nici un *tea room* din Regent Street. Simpatiza mișcarea naționalistă egipteană, deși nu a luat fățiș parte la nici una din luptele partidelor politice.

— Vom dejuna între patru ochi, Lady Wynham, glăsui el sărutîndu-i mîna. M-am gîndit că ceea ce avem să ne spunem reclamă uşi închise.

Şi adăugă cu un zîmbet semnificativ :

— Aceasta e cu atît mai necesar cu cît mişcările dumitale sînt îndeaproape supravegheate.

— Exact, Paşă. Compatrioţii mei nu par a-mi acorda decît o încredere limitată. Ştii ?

— Ştiu. Şi nu pot face altceva decît să te sfătuiesc să fii prevăzătoare. Cunoşti evenimentele. Asasinarea Înaltului Comisar britanic, în iunie trecut, asasinatul acesta politic ale cărui cauze n-au fost încă limpezite şi care a fost inspirat poate de un agent provocator, a avut ca urmare desfăşurarea unor măsuri de o asprime extremă care au dezlănţuit insurecţia în Egiptul-de-Sus şi în Sudan. De fapt, autoritatea a trecut în mîinile comandantului şef al trupelor britanice, Lordul Wedford care, în virtutea stării de asediu, tronează ca stăpîn absolut în Egipt. Cînd spun Lord Wedfort, ar trebui să spun mai degrabă generalul Warren, şeful său de stat major general. El singur concepe, decide şi lucrează. Mareşalul Lord Wedford este un mare senior oarecum obosit. Îl lasă pe Leslie Warren să comande sub egida sa. Să ne păzim deci de acesta, cu atît mai mult cu cît poliţia sa secretă îşi sporeşte activitatea de la un timp.

— De ce ?

— Pentru că insurgenţii sînt înzestraţi cu arme şi muniţii de tot felul, prin mîini necunoscute. Un avion britanic a bombardat, în plin deşert al Libiei, o caravană care le aducea mitraliere. Constatarea a încremenit înaltul comandament englez care, blocînd coasta Deltei şi Marea Roşie, credea că seacă această sursă. Fiindcă nu poate interveni în Cyrenaica italiană, este silit să-i caute pe autorii responsabili ai contrabandei.

Explicaţiile lui Marad-el-Din Paşa erau întrematoare pentru Lady Diana. Ce-o priveau pe ea dorinţele naţionaliştilor şi pierderile corpului britanic ! Tot universul său era concentrat în viaţa unui singur om. Tot ce dorea era ca Ruzzini să-şi termine în grabă misiunea, să scape teafăr din primejdiile care îl înconjurau şi s-o regăsească în sfîrşit în căldura însorită a unui mic port mediteranean plin de flori, parfumuri şi siguranţă.

Cînd, după dejun, sorbi cafeaua turcească împreună cu Marad-el-Din Paşa, scutiţi de prezenţa celor patru servitori tăcuţi, ea formulă în sfîrşit dorinţa pe care nu cutezase încă s-o precizeze. Dar amfitrionul îi inspirase încredere şi era sigură acum că Sherim Paşa avusese dreptate la Neapole. Nu întîmpina nici un risc vorbind pe şleau.

— Paşă, glăsui ea, prevăzusem totul venind în Egipt, în afară de vrăjmăşia tainică a generalului Warren care, după ce mi-a acordat un permis, mă tratează ca pe o suspectă şi-mi paralizează mişcările.

— Ştiu, Lady Wynham, Sherim Paşa mă informase că ai să fii pentru noi o preţioasă auxiliară dacă izbuteşti să ajungi în zona de război. Nici el nu bănuia că, în loc de a ţi se deschide toate uşile, au să fie aşezaţi doi spioni la uşa dumitale. Ceea ce dovedeşte încă o dată că este periculos să nu consideri la justa sa valoare perspicacitatea inamicului.

— Deoarece aceasta-i situaţia, aş vrea să-l pot preveni pe Ruzzini, pentru ca el să nu-mi suspecteze inactivitatea. Poţi să mă ajuţi ?

— Chestiunea e periculoasă, Lady Wynham. Dar dacă vrei să transmiţi un mesaj contelui Ruzzini, scrie-l în astă seară. După masă va veni cineva din partea mea la *Shepheard's*. Îi vei da biletul şi am să caut să-l transmit adresantului.

— Aşadar, ştii unde e ?

— Ştiu.

Privirea Lady-ei Diana sclipi deodată. Exclamă :

— Da ? Te implor, spune-mi. Sînt fără ştiri din partea lui de aproape o lună. E groaznic.

— Nu-ţi voi destăinui, pentru că eşti femeie. Şi, ca femeie, ai putea să faci o imprudenţă. Tot ce pot să-ţi spun e că Ruzzini e teafăr şi că, treptat-treptat, fără zgomot, cu răbdare, va înfăptui planul pe care şi l-a schiţat.

Lady Diana pricepu că mai mult n-o să poată scoate de la amfitrion. Se ridică :

— Aşadar, Paşă, îmi făgăduieşti că îi vei transmite scrisoarea ?

Egipteanul, care se ridicase odată cu ea, o privea atent. O sfredelea cu ochi negri, cu o fixitate tulburătoare. Vădit lucru că şovăia. Deodată, ca şi cum ar fi luat o hotărîre gravă, se apropie de Lady Diana şi spuse tărăgănat :

— Lady Wynham, cred într-adevăr că dumneata nu eşti o femeie ca toate celelalte şi că mi-aş putea permite cu dum-

neata ceea ce n-aș cuteza cu vreuna dintre semenele dumitale. Încrederea pe care Sherim-Pașa și asociații săi au pus-o în dumneata îmi pare în prezent mai mult decît justificată. Îți voi face o propunere, deci. Să transmiți o scrisoare lui Ruzzini înseamnă să întîmpini un risc prea mare. Și pentru dumneata, și pentru el, și pentru mine. Dar ai dori să-l vezi ?

— Să-l văd ? Oh ! Și să-i vorbesc !

— Nu. Să-l vezi numai. Dacă, așa cum cred, ești îndeajuns de stăpînă pe nervii dumitale pentru a rămîne impasibilă cînd te vei găsi în fața contelui, mă angajez ca mîine dimineață, la opt, să ți-l arăt. Ai să pricepi, de altminteri, cînd ai să-l zărești, importanța de a păstra acel sînge-rece care se cultivă cu atîta străduință în insula de unde ai venit.

— Unde să fiu mîine dimineață, la opt ?

— La hotel, în costum de turistă. Voi veni să te iau pentru a vizita piramida din Sakkara. Cunoști Sakkara, Lady Wynham ? Ea imortalizează un demiurg de altădată, numit Sekker, care avea puterea de a reînvia morții. Un răufăcător al omenirii, după cum vezi. Îți voi arăta la Sakkara cîteva morminte de animale sfințite, căci în frigorificul acela multisecular, cîțiva boi Apis, onorînd cariera bovinelor, își păstrează în cîrpe mădularele prestigioase. Îți voi arăta și piramida cu trepte a regelui Zoger. Un suveran care, cu trei mii de ani înainte de Isus Cristos... Dar, Lady Wynham, scuză-mă... Pasiunea pentru arheologie mă tîrăște, cînd dumneata ai dori, contrar lui Josua, să grăbești mersul soarelui. Mîine dimineață, la opt fix, mașina mea va fi în fața *Shepheard's*-ului. Încă o dată : sînge rece. Mi s-a lăudat tăria cu care știi să-ți înfrînezi impulsurile și felul cum îți stăpînești nervii. N-o să ai niciodată un prilej mai nimerit de a exercita una și a manifesta alta.

*

* *

Cînd se întoarse în camera sa, Lady Diana găsi cu mirare un plic oficial pe măsuța de toaletă. Desfăcu plicul alb și citi aceste rînduri :

„Dragă Lady Diana,

Revenit la G.H.S., după o inspecție în Sudan, aflu totodată de debarcarea dumitale la Alexandria și de măsurile ridicole de supraveghere pe care subordonații mei le-au decretat față de dumneata. Cer scuze și regret că șeful celui de-al doi-

lea birou al meu a crezut de cuviință să anuleze înlesnirile pe care permisul meu ți le asigura. Am dat instrucțiuni categorice pentru a repara eroarea. Vei profita, bănuiesc, de libertatea care îți este redată pentru a veni să mă vezi în cortul meu, la Assuan. Confortul nu-i excesiv aici, dar ceaiul pe care ți-l voi oferi va avea tot atîta savoare ca și apa caldă a „tea-room"-urilor londoneze. Foarte respectuos, al dumitale,

Leslie Warren".

Ieși chiar în seara aceea, ca să ia masa la Mena House, cu cîțiva prieteni. Agenții puși pe urma sa dispăruseră.

*

* *

Soarele matinal încălzea holul gării. Pe peroane era un dute-vino caleidoscopic de țărănci în veșminte negre și de fellahi în cămăși deschise.

Lady Diana îl întrebă pe Pașă :

— Ai de gînd, într-adevăr, să mă duci la Badershein, ca să-ți vizitez piramida ?

— Desigur, Lady Wynham. Deoarece urmărirea a încetat, să profităm.

— Pașă, murmură Lady Diana, nu-mi făgăduiseși ceva care mi-e mai drag decît toate minunile Sakkarei ? Numai dacă cel pe care urmează să mi-l arăți nu se ascunde tocmai în direcția faimoasei piramide...

— Oh, realitatea e mai puțin romantică și nu în umbra mormintelor sfinte îl vei afla. Dar mai avem zece minute pînă la plecare ; vino să vezi cum sînt îmbarcate întăririle pentru Egiptul-de-Sus.

Pe peronul vecin, se agitau o mulțime de uniforme. Era acolo o jumătate de batalion de soldați, care se înghesuiau în vagoane.

— Trenul e lung, constată Pașa. Hai pînă în capătul peronului.

O luă pe Lady Diana. Cînd ajunse la ultimul furgon, se opri și zise, arătînd locomotiva :

— Mașinuța asta va tîrî un așa de lung convoi. Serios, e criză de material.

Lady Diana privise distrată locomotiva. Amănuntele o interesau cît se poate de puțin. Adusă pe nesimțite de pașă pînă în dreptul tenderului, își rătăci privirea asupra mecani-

cului, un soldat englez, care-şi freca pîrghiile cu o cîrpă unsuroasă şi asupra fochistului, un indigen care, aplecat în faţa cuptorului, zvîrlea înăuntru lopeţi de cărbuni.

Deodată, inima Lady-ei Diana bătu foarte repede, şi gheara buimăcelii o încleştă de ceafă. Îl recunoscuse pe Ruzzini sub veşmintele murdare de funingine ; Ruzzini, cu picioarele şi cu braţele goale, cu capul acoperit de un *tarbuş* murdar, cu chipul de nerecunoscut.

Paşa ghicise emoţia vecinei sale. O luă familiar de braţ şi o conduse spre celălalt peron. Lady Diana mergea, în aparenţă, indiferentă. Dar în sine era furtună. Mergea afişînd o indiferenţă desăvîrşită. Dar pulsul îi bătea vijelios. Ruzzini pe locomotiva unui convoi militar ! Ce cutezanţă şi cît de vrednică de condotierul acesta întîrziat printre civilizaţii secolului al XX-lea ! Ruzzini încălzind un tren plin cu soldaţi englezi ! Ce mijloc periculos de a ajunge grabnic la Lucsor, la Assuan şi la cartierul general al duşmanului său !

Cînd ajunseră ceva mai departe de urechi indiscrete, Paşa şopti :

— Lady Wynham, te felicit. Tăria dumitale a fost pusă la încercare.

— Cine l-a ajutat pe Ruzzini să se furişeze pe locomotivă ?

— Noi, aliaţii săi secreţi. Dar ora plecării sună.

— Scuză-mă, Paşă. Nu-mi mai vine să mă extaziez în faţa relicvelor civilizaţiei dumitale faraonice. O să mă întorc la hotel ; o să-mi fac valizele şi voi pleca la Assuan. *Inch' Allah !*

— Păzeşte-te, Lady Wynham. Păzeşte-te în interesul celui pe care îl ştii.

— De ce ? Chiar Warren mi-a dat autorizaţie.

Egipteanul tăcu. Privi îngîndurat şiragul de mătănii pe care-l plimba printre degetele subţiri şi încheie, clătinînd din cap :

— Lady Wynham, trebuie să te păzeşti îndoit de un englez care, timp de douăzeci de ani, a trăit printre orientali.

XVII.

Reintoarsă la hotel, Lady Diana se aşezase pe pat. Căuta să adoarmă, să-şi amorţească zbuciumul. Dormita cîteva minute, apoi brusc se trezea, cu inima strînsă ca într-o menghine ; chipul mîzgălit al lui Ruzzini, chipul iluminat de reflexele roşiatice ale cuptorului incandescent, îi apărea neîncetat

în față. Evocare a infernului dantesc... Viziune scurtă a unui osîndit în fața sarabandei fără sfîrșit a flăcărilor amenințătoare. Lady Diana era chinuită de amintirea aceasta de neuitat. Ruzzini încingînd un tren militar britanic — ultimul lucru pe care putea să-l bănuiască! Să-și bată joc de pericol cu atîta dezinvoltură, să înfrunte dușmanul astfel — era o cutezanță de jucător care își pune viața pe o singură carte.

Ruzzini vorbea admirabil araba. Complicitatea egiptenilor care simpatizau în taină cu rebelii îi era asigurată. Dar era la cheremul unui denunț. Și, mai mult decît oricine, Lady Diana știa că judecătorii consiliilor engleze de război nu glumesc cu legea marțială.

Coborî la ora două în *grill-room*-ul hotelului, ca să ia masa. Ducesa de Bliss o înhățâ cu un zîmbet din pragul terasei. În aceeași clipă, vînzătorii de gazete dădură buzna pe trotuar. Ducesa îndrugă :

— De ce-or fi urlînd așa ? Nu cumva s-a așezat Tutankamon pe capul Sfinxului ?

Un prieten al ducesei, Selim Yussef Bey, urcă treptele peronului și filfîi un ziar, a cărui cerneală era umedă încă :

— Știți noutatea ? N-ați citit ediția specială a *Bursei egiptene ?*

— Ce noutate ? spuse Lady Diana, a cărei neliniște se trezise deodată, mai ascuțită ca oricînd.

— Poftim, doamnă... Un tren militar englez a deraiat lîngă Wasta. Se zice că sînt o sută șaizeci de morți și o sută optzeci de răniți.

Selim Yussef Bey se așeză într-un scaun de trestie și, rezemat comod, citi aceste rînduri :

„Se comunică din Wasta că un convoi militar, plecat azi dimineață din Cairo cu destinația Lucsor, a deraiat la douăsprezece și jumătate în împrejurări nelămurite încă. Se pare că viteza trenului, accelerîndu-se la o curbă în chip primejdios, locomotiva a ieșit de pe linii, tîrînd tot convoiul în rîpă. Cu prilejul primelor cercetări, s-a observat lipsa de pe locomotivă a mecanicului și a fochistului. Deoarece cadavrele lor nu au fost găsite prin partea locului, este de presupus că au sărit din mașină înainte de producerea catastrofei. Împrejurarea aceasta misterioasă dă loc la presupunerea că este vorba de o crimă și că deraierea a fost premeditată de cei care conduceau trenul. Ancheta autorităților militare a început imediat".

Lady Diana nu mai ascultă. Se scuză față de ducesa de Bliss și, pretextînd un ceai la *Semiramis*, se duse la Marad-el-Din Pașa. Îl găsi pe egiptean în sala de fumat. Ediția specială se afla pe masă.

— Te așteptam, zise el ridicîndu-se. Bănuiam că, aflînd vestea, ai să vii să mă vezi.

Lady Diana își înfrînă emoția. Duse, fără să tremure, la buze, țigara oferită de pașă și întrebă :

— Știai ce se pune la cale ?

— Nu, la drept vorbind, Lady Wynham. Ruzzini ne rugase să-l substituim fochistului indigen care asistă mecanicul englez pe trenurile militare. Prietenii mei și cu mine izbutisem fără să trezim bănuieli. Dar, serios, nu ne trecea prin gînd c-ar fi avut intenția să provoace deraierea convoiului.

— N-a murit ? Pașă, nu crezi că...

— Depeșa e clară în această privință. Dacă era vorba de un accident fatal, ambii oameni ar fi fost uciși sau răniți lîngă mașina răsturnată. Faptul că au dispărut amîndoi dovedește, după părerea mea, că în momentul cînd au dat trenului toată viteza, au sărit de pe locomotivă.

— Ar trebui atunci admis că mecanicul englez e complice cu Ruzzini. Faptul mi se pare de necrezut.

— În cazul acesta, Ruzzini se va fi descotorosit, în primul rînd, de acest martor stingheritor, suprimîndu-l, și a sărit apoi pe linie, după ce accelerase mersul mașinii. Oricum, în patruzeci și opt de ore vom fi edificați asupra acestui punct, căci noi stabilisem cu el un mijloc de comunicare, deîndată ce ar fi ajuns la țintă. Dacă peste patru zile vom fi tot fără știri, aceasta va însemna că domnii de la Siguranța statului major englez au fost mai iscusiți decît noi.

*
* *

În ciuda sfaturilor lui Marad-el-Din Pașa, Lady Diana se duse la Lucsor. Pașa i-a spus :

— Ia seama. Dacă îți declar numele omului nostru de încredere, care îți va arăta acolo adăpostul provizoriu al contelui Ruzzini, săvîrșesc o greșeală. Căci sînt sigur că în douăzeci și patru de ore ai să pleci. N-o să poți rezista ispitei.

Și pașa fusese un bun profet. În ciuda tuturor îndemnurilor minții, care o sfătuiau să rămînă la Cairo, Lady Diana luase trenul. Era nespus de fericită știind că autorul catastro-

fei din Wasta n-a fost descoperit şi că, ascuns la Lucsor, aştepta ora propice continuării operei sale. Se gîndea că a sosit momentul să-l vadă pe Ruzini, să-l zărească măcar cîteva minute, ca să-l întărească cu o privire, să-l încurajeze cu un cuvînt, să-l asigure încă o dată că dragostea ei îl susţine în vîrtejul primejdiei.

Lady Diana descinsese la *Winter Palace*. Turiştii pe care peripeţiile insurecţiei îndepărtate îi lăsau reci, se duceau în trapul catîrilor minusculi să exploreze mormintele din Valea Regilor. Traversau Nilul sub triunghiul alb al corăbioarelor leneşe şi se instalau pe terasa hotelului să contemple asfinţitul soarelui în pîcla roşiatică a Munţilor Libiei.

Seara, de cum sosi, Lady Diana o porni pe jos spre Karnak. Marad-el-Sin Paşa desenase pe o filă de hîrtie amplasarea exactă a locuinţei lui Abd-el-Hady, un funcţionar în retragere al guvernului egiptean, care stătea într-o mică vilă situată între noua biserică coptă şi misiunea americană.

Lady Diana înainta în lumina amurgului. Număra casele. Încă două, încă o grădină şi va fi în dreptul vilei lui Abd-el-Hady. Se opri în faţa unui zăplaz, străjuit de tamarini şi cameropi; străbătu o alee cu pămînt uscat şi era cît pe-aci să se lovească de uşă, cînd un chip răsări în fereastra etajului întîi. Capul dispăru îndată şi paşi răsunară în vestibul. Uşa se întredeschise:

— Lady Diana?

— Domnul Abd-el-Hady?

— Intraţi repede.

Lady Diana pătrunse în culoar. Egipteanul o introduse într-o cămăruţă mobilată fără fast, luminată nu prea mult, şi zise într-o franceză aproape corectă:

— Am fost înştiinţat despre vizita dumneavoastră, doamnă. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să mă lăsaţi să-l văd măcar un sfert de oră pe cel căruia i-aţi dat adăpost, cu atîta generozitate.

— Cum să nu. Dar va trebui să vă grăbiţi, doamnă.

— Cum a scăpat de catastrofă?

— Omorîndu-l mai întîi pe mecanic. După ce i-a azvîrlit trupul de pe locomotivă, a făcut vînt trenului şi a sărit. A hoinărit toată ziua pe ţărmul stîng al Nilului, după care a străbătut fluviul înot. Seara, şi-a oferit serviciile marinarilor unei *gharebe* mari, care era încărcată cu lemne, şi a urcat spre Lucsor. După cinci zile a debarcat aici şi a venit la mine cam

pe la miezul nopții. Fusese convenit să-l găzduiesc la sosirea sa la Lucsor. Nu știam c-o să pricinuiască deraierea convoiului. Faptul acesta îi face prezența la mine și mai periculoasă; de aceea, vă implor, doamnă, să scurtați întrevederea și să nu mai veniți pînă cînd n-o să vă înștiințez eu la hotel.

— Vă dau cuvîntul. Unde e? În ce cameră se culcă?

— Nu e în vila mea. Locuiește într-o baracă de scînduri în fundul grădini. O să vă conduc.

Abd-el-Hady ieși. Lady Diana îl urma pe alee. Era aproape noapte. Grădina nu era încercuită de ziduri. Un zăplaz mărunt de arbuști îi despărțea de cîmpiile învecinate. Abd-el-Hady ajunsese la ușa barăcii. Se întoarse spre Lady Diana și zise:

— E aici.

Atunci, drama se desfășură cu o repeziciune uimitoare.

*

Cinci siluete de inși în uniformă răsăriră deodată. Unii se înălțaseră dinapoia zaplazului, alții ocoliseră pereții barăcii. Primii doi o tîrîră cu brutalitate pe Lady Diana spre vilă. Ceilalți trei, cu revolverul în mînă, forțară ușa barăcii. Lady Diana auzi un zgomot de luptă. Dar împinsă fiind în vilă, nu mai văzu nimic. Doi jandarmi britanici o păzeau în fața ușii deschise a vestibulului. Zări punerea în mișcare a unui automobil, care se depărtă spre Lucsor. Apoi, pași bocăniră pe alee și un ofițer englez apăru. Arboră trei stele pe epolet și o brățară marcată A.G.M. pe mîneca de pînză kaki. Se prezentă:

— Căpitan Nicholson, șeful circumscripției britanice din sectorul de Nord.

Și cum Lady Diana era incapabilă să articuleze un cuvînt, urmă cu glas firesc:

— Am primit de la G. H. Q. ordinul de a spiona mișcările dumneavoastră la Lucsor, Lady Wynham. Oamenii mei v-au urmărit. I-ați condus fără să știți pînă aici. Nici nu ceream mai mult. Aceasta ne-a permis să-l arestăm pe omul pe care-l căutam, ca și pe complicele lui, proprietarul acestei vile. Bună seara, Lady Wynham.

Polițiștii ieșiseră. Căpitanul circumscripției o salută corect și făcu stînga împrejur. Lady Diana îl urmă și-l întrebă:

— Căpitane Nicholson, dar eu?

— Cum?

— Dar eu ? Nu mă arestezi și pe mine ?
Ofițerul făcu un gest evaziv. Replică :
— N-am ordin. Doamnă, scuzați-mă.
Salută din nou și coborî liniștit. Atunci, Lady Diana fu singură în vila părăsită. Singură, în fața vestibulului fără lumină. Privi cerul albastru închis pe care luceau stelele și simți deodată c-o să leșine. Ca să nu cadă, fu nevoită să se agațe de ușă.

XVIII.

Se scurseseră zece zile. Zile mohorîte. Zile îngreunate de așteptare. Lady Diana nu știa nimic de la arestarea lui Ruzzini. Înfrigurată, zbuciumată, nu-și mai recăpătase somnul. Al doilea mesaj trimis de generalul Leslie Warren o hărțuise noaptea trecută. Îi fusese adus la *Winter Palace*. Un soldat detașat la cartierul general al sectorului de Nord o invitase să semneze de primire cu indiferența unui militar care-și îndeplinește misiunea monotonă și, pe fițuica dreptunghiulară, Lady Diana citise aceste cuvinte scrise cu o mînă indiferentă de telegrafistul de serviciu :

„De cîte ori paisprezece zile au trecut de la debarcarea dumitale în Egipt ? N-ai venit încă. Și totuși te aștept la Assuan. Ai avea cel puțin surpriza de a primi aici vești proaspete despre cineva care te interesează. Al dumitale,
Warren".

Recitise de douăzeci de ori rîndurile acestea neliniștitoare. Ce ascundea laconismul voit al generalului ? Ce însemna aluzia grea de amenințări la adresa prizonierului circumscripției britanice ?
Încordarea Lady-ei Diana era așa de ascuțită, încît hurducăturile trenului îi făceau rău și-i agravau incertitudinea. Luase trenulețul alb, cu geamuri albăstrii, care străbate zilnic colinele pustii într-un vîrtej de pulbere încinsă, și ajungea la Assuan chiar în seara aceea. La coborîrea din tren, — de altminteri singura femeie cu un permis care-i dădea putința să pătrundă așa de adînc în zona operațiilor —, un tînăr aghiotant al mareșalului Wedford, un locotenent de lăncieri din Bengal, se prezentă.
— Generalul Warren m-a însărcinat să vă întîmpin, Lady Wynham, și să vă conduc la cartierul său general. Să nu vă mirați dacă e cam departe. În timp ce Lordul Wedford stă în

mijlocul insulei Elefantine, într-un hotel rechiziționat, generalul Warren și-a înfipt cortul pe țărmul stîng al Nilului.

Împrejurimile gării Assuan ofereau un spectacol heteroclit. Vînzătorii de cărți poștale și conducătorii de catîri dispăruseră pentru a face loc trenurilor de luptă ale batalioanelor engleze. Nu erau decît furgoane și catîri în furnicarul de căști, turbane hinduse și bonete scoțiene.

Aghiotantul o duse pe Lady Diana pînă pe malul fluviului. Era ora șase seara. Amurgul țesea eșarfa de nori portocalii dincolo de coline, dincolo de palmierii insulei înecată într-o penumbră mov. Norii își schimbară treptat-treptat culoarea, pe măsură ce soarele asfințea dinapoia valurilor de nisip. Albăstruiul cerului dădea în verzui și cîteva stele clipeau, pietre scînteietoare pe rochia unei seri senine. Splendoarea maiestuoasă a naturii care se pregătea în vederea nopții o lăsa pe Lady Diana indiferentă. Nu asculta cîntul gutural al celor patru vîslași care trăgeau barca spre țărmul celălalt al Nilului .Nu se gîndea decît la Warren care, în curînd, o va primi sub cort. Întrevedere fatidică. Convorbire grea de urmări, cu un singur martor — Sirius — felinar palid agățat pe fundalul azuriu al cerului întunecat.

Barca acostase.

— Lady Wynham, atenție ! spuse aghiotantul mareșalului. Îmi dați voie să vă ajut ?

Degetele Dianei se înfipseră în mîna corectă a ofițerului. Își înfundă tălpile în nisipul ud și se fixă sprijinindu-se de brațul ofițerului.

— Unde e generalul Warren ?

— În cortul **acesta, doamnă. Vedeți** lanterna roșie-albă ?

*

Leslie Warren stătea în fața stîlpului care sprijinea cortul, bine luminat, de altminteri, de două lămpi electrice. Un birou mic, portativ, fotolii ușoare, o rogojină întinsă pe nisip și un post telefonic de campanie. Ca mulți ofițeri britanici care au servit în Indii, generalul Warren prefera locuinței rechiziționate, cortul.

Stătea aici, cu capul gol, subțire, drept. Cu mîinile la spate, o privea pe Lady Diana încremenită în prag.

— Intră, scumpă prietenă. Nu mai nădăjduiam să te văd prin locurile acestea inaccesibile tuturor, cu excepția cîtorva rari privilegiați care, ca dumneata, posedă un permis. Ia loc. Pari cam obosită. Trenulețul deșertului, nu-i așa ? Dacă nu

eram zorit să te văd, ți-aș fi trimis vasul oficial care te-ar fi adus în trei zile. Dar nu mai aveam timp de pierdut.

Generalul zîmbi ironic și adăugă :

— Orele sînt acum prețioase.

Insistă :

— Orele...

Diana făcu un efort foarte mare pentru a declara, fără să-și trădeze neliniștea :

— Ascultă, Warren. Să nu jucăm o comedie care, în împrejurările de acum, ar fi josnică și ridicolă.

Generalul protestă :

— Cine vorbește de comedie, dragă ? Vom cina între patru ochi în cort și vom avea răgazul să discutăm fățiș. Îți cer numai scuze că sînt nevoit să-ți ofer o cină așa de modestă. Dar rațiile stăpînirii nu sînt prea variate, iar șeful Marelui Cartier General e mai puțin savant decît maeștrii hotelurilor internaționale.

Lady Diana voi să protesteze. Presimțea chinul tărăgănat ce avea să înceapă. Citea în privirea limpede și rece a amfitrionului programul serbării pregătite de el.

Generalul făcu un gest de reproș :

— Nu-ți surîde gîndul de a împărți cu mine masa, în decorul acesta neprevăzut, în tăcerea nopții care-și aprinde pentru noi cele mai alese constelații ? Nu te mai recunosc, scumpă prietenă. Nu mai ești diletanta cu gheare electrice, care sfîșia, altădată, în voia fanteziei sale, sufletele imprudenților ce-i veneau la îndemînă ?

Ordonanța apăru. Generalul dădu poruncă. Se aduse o mescioară și două tacîmuri.

— Cum ți se pare cortul ? Mobilierul este destul de puțin, dar am cu ce să mă distrez între orele de serviciu. Uite : un gramofon, cîteva cărți despre ocultism pe vremea Faraonilor și caseta de sticlă cu un naja. A, uitasem principalul ! Am în flaconul acesta de nichel, care îl conservă înghețat, un cocktail excelent. Ai să bei puțin cu mine, nu ? Cum să-l botezăm ? „Găinușă" sau „Ispășire" : *Tchin-tchin ! my dear....*

*

Lady Diana era incapabilă să mănînce. Generalul Warren se miră, afectînd o sinceritate bine jucată. Îndrugînd cîteva cuvinte, de închinare, el exclamă :

— Nu ți-e foame ? Oh, dacă aș fi o gazdă cîrcotașă, m-aș supăra văzînd că abia atingi bucatele ce-ți sînt servite.

— Warren, ajunge! Să aruncăm cărțile. Care sînt aturile dumitale și care e al meu?

— Ce grăbită mai ești?

— Unde e el?

— Cine?

— Ruzzini.

— Te interesezi atît de mult de nobilul pe care am avut, grație dumitale, norocul de a-l captura în sfîrșit?

Acest „grație dumitale" pricinui în inima Dianei un chin cumplit, o durere fizică așa de intensă, încît se îngălbeni. Repetă mai în șoaptă:

— Unde e?

— În paza bună a santinelelor engleze, dacă vrei să știi. Dar vom vorbi despre *afaceri* la desert. Îți plac fructele astea presate pe care un prieten al meu de la Reședința din Cairo le primește din America și care îmi trimite și mie? Nu ți se pare că fructele astea mari, tăiate orizontal, seamănă cu niște planșe care arată rețeaua glandelor într-un sîn de femeie oribil mutilată?

Cina continuă. Chinul Dianei se agravă. Pironită de zbucium, inima ei se contracta. În preajma cortului tăcerea domnea profundă. Uneori un catîr legat își scutura frînghia. Uneori, scîrțîitul jalnic al unei mori de apă de pe țărmul celălalt al Nilului, răzbea pînă la ei. Și-atît. Glasul metalic al lui Warren umplea cortul. Părea că el se amețește cu vorbele și că le înmulțea, ca să se desfete de nerăbdarea victimei.

Ordonanța aduse portocale și dispăru. Generalul îi oferi țigări, dar Lady Diana îndepărtă brusc tabachera nichelată și exclamă:

— Warren! Destul!

Generalul zîmbi.

— Vai, ce nervoasă ești, scumpă Diana! Nu zău, te-ai schimbat în Italia. N-aș fi crezut niciodată că dragostea poate transfigura în așa grad o femeie de spirit. Căci vom ajunge la faptul care ne interesează; dar să urmăm ordinea cronologică, prietenă. Eram departe de a bănui, cînd m-ai vizitat la Malta, că erai atrasă în Egipt de un contrabandist venețian. Atribuiam capriciului dorința de a revedea basoreliefurile, foarte îndrăznețe de altminteri, ale Templului din Lucsor sau de a hoinări prin dughenele din Musky, pline de muște, de mirosuri și de conciliabule. Mă înșelasem. Veneai la Nil ca să te întîlnești cu cavalerul gîndurilor dumitale. Nu zău, n-aș fi

bănuit în ruptul capului că putea să fie o apropiere între dumneata și misteriosul personaj care, de multă vreme, înarma în secret pe rebeli contra noastră, dacă din întîmplare nu-mi cădea sub ochi un raport al serviciului nostru de contraspionaj în Italia. Romanul acesta mic te amuză, nu, draga mea? Ei bine, fiindcă n-am secrete față de dumneata, îți voi arăta partea din raport care te privește. E nostim, nu-i așa, să fii imortalizată în arhivele *War Office*-ului? Privește.

Generalul tăinuise sub hîrtii partea de sus și de jos a raportului. Lady Diana putu să citească aceste rînduri:

„În ce privește activitatea acestui personaj italian, ce pare a fi în strînse relații cu doctorul Hermus și Sherim Pașa, este folositor poate a semnala că el are o legătură secretă cu o doamnă din aristocrația britanică. Dacă informațiile noastre sînt exacte, doamna n-ar fi alta decît văduva Lordului Wynham, ex-ambasador al Majestății Sale la Saint-Petersburg...“.

— Vezi, reluă generalul. Înțelegi cît de edificator a fost paragraful acesta pentru mine. Am știut din clipa aceea că veneai în Egipt cu speranța de a comunica în taină cu dușmanul nostru cel mai aprig. Am tras, prin urmare, concluzia că urmărindu-te, vom pune în sfîrșit mîna pe vinovat. În această privință, sînt dator să spun, șeful celui de-al doilea birou al meu a făcut o gafă în lipsa mea. Te-a debarcat la Alexandria, sub supravegherea vădită a poliției. Ce greșeală! Pus la curent deîndată ce m-am înapoiat, ți-am scris scrisoarea de scuze pe care o cunoști și am ordonat ca supravegherea bătătoare la ochi să ia sfîrșit.

Generalul Warren rîse încet, sec, își aprinse o țigară și continuă:

— Am înlocuit-o, firește, printr-o urmărire ascunsă, operată de virtuoși, urmărire neobservată. Esențialul era să te lăsăm într-o siguranță amăgitoare și să te îndemnăm a comite o imprudență. Ai comis imprudența, venind la Lucsor să-l vezi pe Abd-el-Hady. Era cel mai bun mijloc de a-i face pe subordonații mei să înțeleagă că personajul căutat era acolo. N-am nevoie să-ți spun mai mult. Ai fost martora întîmplărilor. Seducătorul dumitale și complicele său au fost arestați și duși la Cartierul General sub pază bună. Iar perdeaua comedioarei mele a căzut peste acest ultim act admirabil.

Lady Diana ascultase în tăcere istorisirea. Generalul o privea curios. Era în privirea sa plăcerea morbidă a unui mas-

cul fericit că-şi torturează în gînd victima oferită dominaţiei sale. Se aşează picior peste picior şi adăugă în bătaie de joc:

— În definitiv, raportul din Italia a grăbit adevărul. Acest Angelo Ruzzini îţi este amant.

— Exact.

— Nu mi-aş permite, scumpă prietenă, să-ţi ţin un curs de patriotism, nici să subliniez latura şocantă, pentru un ofiţer general în serviciul Marii Britanii, a acestei descoperiri. Este oricum prea mult pentru dumneata, o aristocrată engleză, o femeie care poartă un nume onorat, să-ţi oferi dragostea unui senior veneţian, inamic declarat al patriei dumitale.

— Decretele inimii mele stau deasupra legilor dumitale, Warren.

— Ştiu! De aceea n-o să te dojenesc. Eu, prietenul dumitale de demult, îţi iert complicitatea şi l-am sfătuit pe ofiţerul însărcinat cu rechizitoriul, să închidă ochii asupra alegerii amanţilor dumitale. Din păcate, consiliul de război a fost mai puţin indulgent cu frumosul dumitale condotier.

Lady Diana se înfiorase. Repetă:

— Consiliul de război *a fost*...

— Ei da! Curţile marţiale sînt expeditive în război. Mai ales cînd este vorba de cazuri aşa de flagrante cum e cel al contelui Ruzzini. Contrabandă de război. Înaltă trădare. Un tren deraiat. Două sute de victime pe suflet, fără a socoti mecanicul răpus cu premeditare. Te rog, spune ce trebuie mai mult ca să fii condamnat...

— Ruzzini a... a fost... judecat?

— Ieri. Curtea marţială l-a condamnat la moarte.

Lady Diana închise ochii. Mii de puncte sclipitoare dansară sub pleoapele ei, în timp ce sîngele zvîcnea spre tîmple. Degetele-i se crispară pe braţul fotoliului de trestie. Nu s-ar fi putut ţine pe picioare.

—Executarea vinovatului va avea loc în zori, încheie Warren.

Şi, cu ipocrită compătimire, căutîndu-şi cuvintele, adăugă:

— Mareşalul comandant-şef ar putea desigur să amîne executarea, dacă i-aş sugera. O intervenţie ar permite probabil cîştigarea cîtorva zile. Şi, în cîteva zile, ştii, cu ajutorul anumitor complicităţi, un condamnat poate să încerce evadarea. Înţelepciunea popoarelor spune: Cîtă vreme trăieşti... Dar toate acestea sînt utopii. De ce oare ai vrea să pun de bunăvoie piedici executării lucrului judecat?

Ultimele cuvinte ale generalului o surprinseră pe Lady Diana. I se păru că vede o rază de speranță. Își adună tot curajul și întrebă :

— Warren ! Fii sincer. Ai putea să fii de foarte mare ajutor iubitului meu în marginea mormîntului. Nu-i așa ? Spune. Ai putea să semnezi cererea de grațiere, deoarece adevăratul șef ești dumneata.

Warren schiță un gest vag. Cu solemnitate de prelat, neobișnuită la el, dădu încet din cap și, îmblînzindu-și timbrul vocii, răspunse :

— Hm, nu zic nu în principiu. Asta depinde oarecum și de dumneata, scumpă prietenă. Depinde mult.

Lady Diana se ridică. Exclamă :

— Natural. Clasicul șantaj. Tîrgul respingător. Ți-ar place să mă ai în brațe, resemnată ca o biată fiară încolțită. Asta ți-e toată ambiția.

— Nu fii așa de modestă, Diana ! O biată fiară ca dumneata e un ospăț regal. De altfel, m-ai înțeles de la jumătatea cuvîntului ; nu voi stărui. Orgoliul meu masculin simte o plăcere de negrăit să înfrîngă repetatele dumitale refuzuri de altădată. Am cunoscut cîteva senzații rare în cursul carierei mele, dar niciodată pe aceea de a savura abdicarea unei femei care se dă pentru a salva viața unei făpturi care-i este dragă. Am citit pagini consacrate jertfelor de acest soi. Dar ce înseamnă o literatură stearpă comparată cu realitatea ? Ce sînt jocurile de cuvinte și arabescurile unei sinteze puerile alături de gama fiorilor vrăjmași ai femeii umilite ? Diana, îți cunosc trupul foarte puțin. Plăcerea noastră fugară mi-a lăsat doar o dorință : de a o reînnoi. Prilejul era nimerit în această seară. Dacă abdicai de la mîndria dumitale, aș fi gustat voluptatea rară de a sparge, ca pe un fruct amărui, săruturi șovăielnice pe gura dumitale. Refuzi. Voința dumitale e respectată. A curții marțiale va fi deasemenea la orele cinci dimineața.

— Warren, ești un mizerabil și nu mai stau un minut în plus în cortul acesta !

— Foarte bine, Diana. Voi spune să fii condusă în insula Elefantică. Vei putea dormi cu sufletul senin și cu orgoliul neatins, în cămăruța pe care ți-am pregătit-o.

Generalul se ridică. Și, înainte de a suna, adăugă :

— Dar noaptea nu e încă sfîrșită. Ai șapte ore pentru a medita. Dacă îți schimbi părerea, ai putea face să fii readusă de omul care va sta de pază la casa dumitale. Pentru

orice eventualitate, o să prepar fructe, cafea rece, ţigări şi cîteva plăci de gramofon.

*

Un amant — fie el mai gelos decît Othello — ar reproşa iubitei sale că s-a dat altuia pentru a-l smulge din gheara morţii ? Cine ar cuteza să rezolve problema cu sînge rece ? Omul nebuneşte îndrăgostit ucide, e drept, din gelozie. Cînd pe aceea pe care o iubeşte, cînd pe complicele ei. Uneori, disperat de actul său impulsiv, se omoară şi el. Exaltarea îl călăuzeşte. Furia îl inspiră. În momentul cînd săvîrşeşte actele acestea irevocabile, nu mai e stăpîn pe voinţa sa. Şi-a pierdut simţul răspunderii. Dar, prizonier într-o celulă, urmînd să fie împuşcat în zori, acelaşi om vede un demon apropiindu-se : „Aceea pe care o iubeşti şi te iubeşte poate să ţină în mînă firul destinului tău, şopteşte demonul. Primeşti sacrificiul ? Primeşti să datorezi sărutărilor acesteia viaţa ta ?“.

Groaznica dilemă se ridica în faţa Lady-ei Diana cu tărie buimăcitoare. Pe măsură ce orele treceau, ea se învîrtea în camera tăcută, întunecoasă, răsucind în mîini problema colţuroasă. Iar bietele-i mîini sîngerau.

Întrucît o privea, hotărîrea era luată. Era gata să se dea lui Warren, să încerce imposibilul în favoarea amantului său. Dar dacă Ruzzini scăpa de moarte, Warren o să-i arate prin ce intervenţii rămăsese în viaţă. Dragostea iubitului său sălbatic va mai suporta în alcov spectrul ?

Lady Diana se plimba într-una prin cameră şi, din cînd în cînd, măsura pe ceas fuga neabătută a orelor. Deodată tresări, ca şi cum realitatea i-ar fi zgîlţîit umerii. Era ora patru dimineaţa. Ce mai aştepta ? Ce însemnau toate acele consideraţii subtile asupra onoarei cînd viaţa iubitului ei era în joc ? Să discuţi cu moartea cînd îi poţi închide uşa în faţă ?

Se aplecă pe fereastră şi chemă santinela.

— Du-mă la cortul şefului de stat-major general, strigă ea.

— Da, doamnă, răspunse soldatul. O să-l trezesc pe cel cu barca.

Lady Diana se pomeni în umbra răcoroasă. Calea Lactee brăzda bolta nopţii albăstrii cu o banderolă de muselină înstelată. Lenta lui Orion lucea între doi palmieri. Lumini de bivuacuri scînteiau de-a lungul ţărmului, în jos de Assuan.

— Grăbește-te, ordonă ea soldatului.

Și soldatul replică, molatic :

— Da, doamnă.

XIX.

Generalul Warren pusese o carte pe birou. Zîmbi ironic. Porunci soldatului să se înapoieze la barca priponită pe țărm.

— Drept să spun, dragă Diana, nu mai credeam că o să revii.

— Am venit să răscumpăr viața unui om.

— Așa înțeleg și eu. Nu mi-ar place să răpești oarecari atracții ritualului pe care ți-l pretind.

Warren apucase brațul Lady-ei Diana. Izbucni într-un rîs neînduplecat și preciză :

—Unde ar mai fi plăcerea, nu-i așa, dacă ceea ce-ți cer ar fi și în gustul dumitale ?

Se ridică, turnă cafea în două cești și reluă :

— De altminteri, ai făcut foarte bine c-ai șovăit atîta. Nu mai avem decît abia o oră ca să încercăm salvarea aceasta anevoioasă. Scurtimea termenului va spori farmecul gustării și va pipera aranjarea micii dumitale datorii. Tocmai mă pregăteam să pun o placă de gramofon ca să-mi amăgesc așteptarea. Ce preferi ? Am : *Frumoasa Dunăre Albastră... Madame Butterfly... O Umoristică* de Dvorak,.. O arie de jazz... *I want to be happy...*

— Nu !

Strigătul ieșise involuntar de pe buzele Lady-ei Diana. Generalul se întoarse. O privi pieziș :

— O, de ce nu această mică melodie de jazz, așa de banală și de ușoară pentru ureche ?

— Nu ! Nu !

— Ghicesc. Ți-o fi reamintind ceva. Adevărat, nu ? Da, da, cunosc puterea evocatoare a muzicii și potențialul reminiscențelor sub inocentul văl al unei armonii foarte simple. Așadar, nu șovăi, Diana. Melodia aceasta americană îți va zgîndări nervii și va fi foarte bine. Prietenul dumitale suferă în celulă. Nu uita că el suferă din vina dumitale. E drept ca și dumneata să ispășești.

Primele măsuri ale melodiei începeau. Lady Diana se înfioră. Baja. *Trattoria* în micul port al golfului napolitan.

Două bărci albe, legănate de valul albăstriu. O mînă dragă îi ține mîna. O privire pătimașă fixează spre ea efluviile unei iubiri nespuse. I se păru că amintirile acestea erau tot atîtea flori calde, minunate, care cădeau una cîte una în apa rece.

— Scoate-ți pălăria... Scoate-ți mantoul, Diana. În cort nu-i frig. Să te-ajut ?

Ea se trase înapoi.

— Nu ! Lasă-mă !

Se înfiora de pe-acum la gîndul că mîinile lui Warren o vor atinge în curînd. Scoase, cu mișcări sacadate, ca un automat, pălăria și mantoul.

— Aha, iată-te mai în voie, glumi generalul. De ani de zile nu mai contemplasem, draga mea, blondul nostim al părului dumitale scurt. Îmi dai voie ?

Lady Diana se înfioră la atingerea degetelor care îi dezmierdau capul. Warren observă tremurul și avu o privire dojenitoare.

— Oh, *dear*, repulsie ? Te-ai schimbat într-un grad ce întrece prevederile celui mai perspicace dintre psihologi. Dumneata, care, altădată, gustai plăcerea acolo unde femeile oneste nu o căutau, care frămîntai, cu o măiestrie fără pereche, șiragul iubirilor fugare, ai acum o pudoare de copilă tulburată de o privire nesănătoasă ? Dă-mi voie să întrerup gramofonul puțin, ca să fixăm condițiile micului nostru contract.

Generalul opri goana acului pe placă și se așeză la birou. Scoase din geanta de piele o coală de hîrtie și ciocăni cu degetul.

— Draga mea, ăsta-i ordinul de suspendare a executării sentinței. L-am întocmit eu însumi la mașina de scris. Nu mai am decît trei lucruri de adăugat. Adresa șefului circumscripției Marelui Cartier General care, dacă primește ordinul înainte de orele 5, va concedia plutonul de execuție, data și semnătura șefului de stat major general, adică a mea.

Warren stătea în fața mescioarei portative. Întors pe trei sferturi spre Lady Diana, o privi cu o satisfacție care-i lumina ochii cenușii și adăugă cu glas domol, exagerat de îmbietor :

— Vrei să mă încurajezi să scriu mai întîi adresa locotenent-colonelului Simson, dezbrăcîndu-te ceva mai mult ?

Aștepta cu tocul în mînă. Și cum Lady Diana, revoltată de forma pe care el înțelegea s-o dea ispășirii, nu se clintea, Warren adăugă :

— Înțeleg că orgoliul dumitale geme înăbușit, Diana. Dar uiți poate că Talionul e tot atît de bătrîn ca și omenirea. Mîndria mea a suferit altădată din vina dumitale. Ți-a plăcut să mă batjocorești cînd nu eram decît o paiață în mîna dumitale. Vreau să-ți înapoiez, în noaptea asta, rușine pentru rușine, umilire pentru umilire. Haide, scumpă prietenă. Timpul trece înspăimîntător de iute. Peste douăzeci de minute, oamenii din pluton vor fi sculați.

Evocarea aceasta cumplită fu o lovitură de bici pentru Diana care, înfrigurată, cu dinții strînși, aruncă rochia. Atunci Warren strigă :

— Perfect ! Perfect ! Vezi, nu-i mai dureros decît ce-am simțit eu. Îmi țin cuvîntul și scriu pe plic numele locotenent-colonelului șef al circumscripției B.E.F. Iată, e gata. Ca să pot să aștern data, ar fi bine să rămîi doar în cămașă. Ce zici ?

Lady Diana îi îndeplini dorința. Warren șuieră admirativ :

— Splendid. Linoul roz est o minune și mulează admirativ nudul acesta vrednic de cei mai buni scluptori din Elada. Dacă n-ar fi așa de scurt, ar aminti vălurile care drapează cu atîta grație Tanagrele de la muzeul din Alexandria. Îmi țin iarăși cuvîntul, dragă, și adaug data pe document. Privește. Generalul flutură hîrtia albă și glăsui :

— Cine dintre scribii *War Office*-ului va bănui că fiecare detaliu al acestui ordin fatidic a costat o petală mai mult din pudoarea unei femei ? Oh, dacă cele mai solemne documente ar avea grai ! Cîte regale n-au fost semnate pe genunchii unei favorite care își bătea joc de lucrul public ca de primu-i fior ? Cîte decrete ministeriale n-au fost concepute în atmosfera libertină a unui budoar parfumat ? Dar, vom filozofa, Diana, mai tîrziu. Ca să pun semnătura pe ordin, te vreau sub înfățișarea simplă a Frineei dinaintea judecătorilor. Eu sînt areopagul ! Și stau în instanță, judecător suprem, doar pentru dumneata, pe meleagurile deșertului Libiei. Haide ! Supune-te !

Dacă generalul Warren ar fi fost mai puțin sigur pe triumful său, dacă încredințarea izbînzii n-ar fi întunecat perspicacitatea judecății sale, el ar fi observat în privirea Lady-ei Diana o flacără neobișnuită. Ar fi înțeles că fiarele încolțite au uneori năpustiri ofensive. Umilința vădită a victimei era sinceră ? Nu-și exagera el tăria cînd credea că Lady Diana se va oferi în dar cu pasivitatea unei junci doborîte pe piatra albă a sacrificiilor ?

— Semnează mai întîi, Warren !

— Jos vălurile mai întîi, Diana !

Ţinea condeiul, gata să semneze. În picioare, la cîţiva metri de el. Diana stătea neclintită. Urmă o lungă pauză. Undele vrăjmaşe ale ambilor adversari se ciocneau în planul invizibil unde electronii materiei dezagregate îşi dansează eternul tango.

Warren rîse sarcastic :

— Hai ! Goală ! Dă-i drumul bentiţei de la umăr !

Diana rămînea neclintită. Statuie albă pe care un sculptor îndrăzneţ o împodobise cu o rufă profană. Vorbi îndrăzneţ :

— Warren, mă voi supune. Dar acordă-mi singura favoare de a lipsi un minut de aici. Cămaşa aceasta, simbol al ultimei mele împotriviri, va cădea şi vei putea pe urmă să revii. Ai să semnezi ordinul şi ai să faci cu mine ce vrei.

Warren şovăi. Aruncă o privire prin cort şi controlă să nu fie vreo armă la îndemînă. Liniştit, se sculă :

— Bine, voi face acest ultim sacrificiu pudorii tale ultragiate. Mă retrag un minut, nu mai mult, în cortul mic de alături şi, dacă te ţii de cuvînt, mă voi ţine şi eu.

*

* *

Abia dispăru generalul şi Lady Diana puse în aplicare planul pe care-l urzise în singurătatea camerei sale. Îşi scoase repede cămaşa, o puse la vedere pe masa generalului, se acoperi degrabă cu mantoul de călătorie, se aplecă lîngă cutia cu plăci de patefon şi luă capacul casetei de sticlă în care se afla naja.

Şarpele dormea încolăcit în vată. Ea ştia cum poţi atinge, fără să fii muşcat, reptilele cele mai primejdioase. Îl văzuse operînd pe vrăjitorii din Industan. Stăpînindu-şi frica şi dezgustul, apucă vietatea de gît şi o scoase din temniţă. Era un naja mic, punctat cu negru, cît o năpîrcă, lung de cincizeci de centimetri. Băgă capul reptilei în buzunarul dinăuntru al mantonului, pentru ca în atingerea cu pielea, şarpele să n-o muşte şi, cu braţul drept ascuns pe jumătate de pulpana stîngă a veşmîntului, aşteptă.

Cîteva clipe şi Warren apăru. La început se arătă mirat :

— O, dar te-ai îmbrăcat la loc ?

Lady Diana îi arătă, din ochi, grămăjoara de linou pe masa cu hîrtii. Atunci Warren zîmbi satisfăcut şi, cu galanterie, respiră parfumul din cutele linoului, cald încă. În timp ce

trăgea în piept, cu voluptate, mireasma cămășii strînsă în mîna stîngă, luă condeiul și spuse :

— Semnez.

Tocul scîrții pe hîrtie și căzu. Warren se ridică, nerăbdător :

— Și acum, Diana, n-ai să mai ții mantoul ăsta care-mi tăinuiește cel mai frumos tezaur din Egiptul-de-Sus. Desfă-l.

— Nu !

— Acum, îți cer !

— Vino dacă îndrăznești !

Se năpusti spre Lady Diana. Ea se zbătu. Atingerea umărului gol care țîșnea din gulerul de lynx acceleră ritmul dorinței lui. Dădu în lături gulerul și-și strecură mîna dreaptă sub sînul stîng.

— Ah !

Scoase un strigăt ascuțit.

— Mi-a intrat un ac în deget...

Și în timp ce examina dureroasa înțepătură la lumina lămpii, Lady Diana, cuprinsă de o groază nebună, făcu trei pași spre deschizătura cortului și zvîrli șarpele. Animalul căzu pe nisip și dispăru în noapte. Lady Diana scoase un strigăt.

— Ce ai ? întrebă Warren care-și pipăia degetul sub para luminoasă.

Lady Diana găsi tăria să răspundă :

— Nimic... Crezusem că... am văzut un... un liliac intrînd în cort... Sînt strigoi pe-aici ?

— Draga mea, ești nebună ! Dar ce, aveai un ac sub mantou ?

— Poate. Ești serios rănit ? A, nu e grav ?

— Nu. Firește. Vino în brațele mele, Diana. Voi uita cu tine că Scaiul Scoției are ghimpi.

— Da ! Da ! Dar trimite mai întîi ordinul pe care l-ai semnat. Te rog. E patru și jumătate. Zorii răsar.

— Bine. Cuvîntul meu e dat. Mă supun.

Ieși și strigă de departe o santinelă. După cîteva clipe se înapoie în cort :

— S-a făcut, Diana. Peste zece minute, locotenent-colonelul Simson va avea hîrtia. Plutonul va primi contra-ordin. Și acum, restul nopții îmi aparține... împreună cu tine !

Generalul Warren duse mîna la frunte și zise :

— Mi se pare că am puțină febră. Din cauza ta, Diana, sau mai degrabă vraja frumuseții tale mă tulbură.

Își privi iarăși degetul, îl pipăi și adăugă :

— Curios... arătătorul parcă se umflă. Eh, un whisky bun și gata.

Umple paharele și oferi unul Dianei.

— Pentru dragostea noastră de demult, *dearest !* Pentru admirabila reluare a aventurii noastre !

Bău. Și deodată, cu o pornire brutală, sparse paharul trîntindu-l pe masă. Nu mai puțin brusc, duse mîna la ceafă și-și lăsă capul într-o parte.

— Ce am ? Iartă-mă, draga mea. O durere subită la mușchii gîtului. O jenă de neînțeles. Ah, e stupid !

Lady Diana îl observă. Paloarea ar fi trădat-o dacă Warren nu ar fi fost preocupat de starea sa. Urmărea, în taină, îngrozită, progresul răului. Se înfiora acum c-a îndrăznit că atingă teribila reptilă.

— Mi-e mai bine, zise Warren întinzîndu-se. Hai să petrecem.

Se apropie de Lady Diana și-i sărută cu violență gura.

— Gura asta rece ! Delicios remediu contra febrei ! Hai, draga mea. Nu sta țeapănă. Nu reacționezi ? Nu-ți inspir dezgust ? A, dar trebuie zguduită indiferența asta ! Stai, am găsit un mijloc pentru a-ți pune în mișcare nervii, copila mea ! O să-ți arăt mai de-aproape naja care doarme în cursă.

— Nu ! Nu !

— A, vezi ? Vibrezi în sfîrșit, Diana. Pun mănușa de piele ca să mă apăr și apuc șarpele așa. Privește.

Deschisese cutia, explorase așternutul de vată. În zadar.

— Ce, pensionarul meu a fugit ?

— Destul ! Destul ! Warren, te rog !

— Curios... Cum de-a putut.. Cum de-a...

Nu putu să termine fraza. Începu să clănțăne din dinți, cu un spasm regulat al maxilarului inferior. Stropi de sudoare îi îmbrobonară fruntea. Duse mîna strîngă la brațul drept și-l pipăi. Neliniștea îi dilata pupilele. Înjură :

— *Hell !* Ce am ? Brațul paralizat ?

Lady Diana se retrăsese în fundul cortului. O frică de nespus o pironea în pămînt. Asista, gîfîind, la primele semne ale unei groaznice agonii. Îl privea pe Warren care, de cîteva minute, cu mîna crispată pe umărul ei, o privea, de asemenea. Părea că, treptat, treptat, foarte încet, lumina pătrundea în mintea **generalului. Tre**sări încă o dată și întrebă cu o voce răgușită :

— Cu ce m-am înțepat de tine ? Cu ce ?

Lady Diana nu putu să răspundă. Ochii ficși ai lui Warren îndreptați spre ai săi, o hipnotizau de la distanță și-i înțepeneau mădularele.

— Nu vrei să spui cu ce m-am înțepat ?

Sudoarea inundă tîmplele ofițerului. Mîinile-i tremurau. Otrava care circula prin vine sporea tot mai mult tremurul fălcii. Desigur, bănuise, căci deodată strigă :

— A, m-ai asasinat ! Ai făcut să mă muște... Stai că-ți vine și ție rîndul !

Făcu un pas spre cortul mic de-alături, fără îndoială ca să-și ia revolverul. Dar forțele îl trădară ; picioarele i se îndoiră sub greutatea corpului și căzu în genunchi, lîngă masă. Chipul său schimonosit era așa de grozav la vedere, încît Lady Diana nu putu să înfrunte spectacolul. Scoase un strigăt, dădu buzna spre deschizătura cortului și începu să dea tîrcoale pe-afară, în noapte, gemînd ca o dementă.

Între timp, pe jumătate paralizat, Warren se agață de masă. În naufragiul minții agitate, stăruia o voință. Își concentră toată puterea ca să întindă brațul stîng pe masă. Ajunse în cele din urmă la telefonul care se răsturnă. Cu ochii holbați se agață de fir, atrase spre el încet, încet, receptorul și chemă :

— Alo ! Dă-mi... repede... Colonelul Simson... Strînse cu deznădejde colțul mesei și repetă cu o voce răgușită, care se înăbușea din ce în ce. Alo ! Alo ! Alo ! Simson... Dumneata ?... Ascultă... mor înțepat de șarpe... Anulează ordinul pe care... ordinul pe care ți l-am trimis acum... Justiția să-și urmeze cursul... Alo... Ai înțeles, Simson ?... Alo... Ascultă. Să arestezi de asemenea...

Generalul nu mai putu să adauge un cuvînt. Auzindu-l vorbind, Lady Diana ghicise că el telefona. Venise în fugă. Prea tîrziu ca să-l împiedice să anuleze mesajul fatidic. Tocmai la timp ca el să nu-i pronunțe numele la aparat. Căci ea smulsese firul și tăiase comunicația.

Warren era acum mult prea slab ca să acționeze. Aproape prăbușit, scuturat de fiori groaznici, o privea pe Diana piezîș, cu saliva pe buze, luptînd deznădăjduit împotriva acțiunii veninului care-i cuprindea inima și-i va paraliza în curînd bătăile.

— Vii prea tîrziu, frumoasa mea. El o să moară împreună cu mine. Înainte de mine. Căci vreau să mai trăiesc un sfert

de oră, un sfert de oră numai, ca să aud împușcăturile. Vreau să... trăiesc... încă... un sfert de oră... Vreau...

Dar Lady Diana nu-l mai asculta. Rezistența nervilor săi era la capăt. Căzuse, leșinată. Și, în timp ce ea rămînea pe nisip, țeapănă, pe jumătate goală, cu brațele în lături, cu chipul stors, muribundul horcăia agățat de masă, ca omul agățat pe mare de-un colac. Horcăia în surdină, cu urechea atentă. Aștepta. Nu voia să moară înaintea celuilalt. Tărie uimitoare a sufletului care-și înfrînge durerea fizică și care poate întîrzia prăbușirea definitivă în hău.

Zorile mijiseră. O rază cenușie se strecura prin deschizătura cortului, luneca între nisip și pînză. Cu membrele întepenite, cu pumnii încleștați, cu gura căscată, cu ochii împăienjeniți, Warren tot asculta, clătinînd din cap la răstimpuri egale. Părea că spune : „Hai, grăbiți-vă... v-aștept ca să mor și eu...".

Deodată, un foc de salvă sfîșie liniștea dimineții, spre Assuan. Atunci, Warren tresări și, brusc, se prăbuși pe veci.

Aurora ilumină răsăritul. Izgonea din cale umbrele nopții. În cortul singuratic, erau un mort și o femeie în nesimțire. Pe țărmul celălalt al Nilului, scrîiitul monoton al morii urca spre cerul calm, ca tînguirea unui suflet trudit.

EPILOG

Noiembrie cu valuri îngălbenite își plimba spectrul obosit pe canalurile din Bruges și își oglindea chipul palid în apele calme ale Lacului Amor.

Părintele Antonio de Salas înainta cu pași regulați pe cheiul Spinola. Era o după-amiază de duminică de toamnă, călduță, liniștită. Umbră neagră pe cîmpul de foi moarte, iezuitul se ducea la Béguinage. Indiferent la splendorile lui Saint-Sauveur și ale lui Saint-Sang, inaccesibil poeziei melancolice a apei liniștite ce spală blînd pietrele cetății ațipite, se ducea la sanctuarul unde beguinii meditează și se roagă.

Cînd ajunse la biserica abatelui Hoornaet de lîngă podețul cu trei arcade răsfrînte în oglinda verzuie a Royei, sună. Preotul Béguinage-ului îl primi curtenitor și-l întrebă ce dorește.

— Vin, spuse Părintele de Salas, să-mi îndeplinesc o datorie omenească față de o doamnă intrată abia de cîteva luni, la Béguinage. Vin să-i aduc omagiul amintirii mele și, dacă voi putea, un dram de consolare. E vorba de Lady Diana Wynham.

Preotul făcu un gest mirat.

— Într-adevăr, Lady Diana Wynham face parte, din ianuarie, din lăcașul nostru. Sau mai bine zis, își face stagiul în casa unei beguine titulare. domnișoara Dupasquier, care nu se poate decît lăuda cu neofita sa. După un an complet, văduva Lordului Wynham va fi admisă la învețmîntare și la ucenicie, apoi Superioara și Domnișoarele din Consiliu îi vor aproba noviciatul.

— Mi-e îngăduit, domnule Părinte, să am o întrevedere cu Lady Wynham ?

— Prea bine, Părinte. Vă voi introduce în camera de la primul etaj, unde Lady Winham se află în acest moment.

Preotul salută. Părintele de Salas urcă scăriţa şi, anunţat de beguină, intră în cameră. Lady Diana, care, citea, se ridicase brusc. Duse mîna la inimă şi, foarte palidă, scoase un strigăt de surpriză.

*

* *

Era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, foarte simplă, austeră. Durerea îi ofilise foarte puţin frumosul chip. Singur cearcănul din jurul ochilor ei mari dovedea profunzimea melancoliei. Spuse :

— Scuză-mă, Părinte. Prezenţa dumitale subită în acest refugiu m-a tulburat. Am impresia că un convoi de umbre a intrat odată cu dumneata.

— Nu, nu, Lady Wynham... Pacea să domnească din nou în inima dumitale ! N-am vrut să-ţi tulbur adăpostul. De altminteri, n-am ştiut multă vreme că, în urma evenimentelor, ai venit să cauţi alinare în mănăstirea asta. Săptămîni de zile, după drama de la Assuan, am căutat împreună cu prietenii mei să te găsesc. Sherim Paşa, doctorul Hermus, altădată cam bănuitor faţă de dumneata, au compătimit aproape cît mine durerea dumitale. Nu eram numai loviţi de sfîrşitul tragic al prietenului nostru, eram afectaţi şi de dispariţia dumitale. Ne gîndeam chiar că englezii te-au suspectat în această afacere şi te-au trimis la Londra ca să suferi acolo fulgerele justiţiei lor.

— Morţii nu vorbesc, Părinte. Generalul Warren n-a ieşit din mormînt pentru a mă denunţa. Deoarece examenul medicului major a atestat că moartea se datora veninului năjei, eu n-am fost acuzată. Oh, nu pot evoca fără să mă înfior nici acum trista, oribila dilemă în care m-am aflat în noaptea aceea : dacă suportam atingerea lui Warren, Angelo Ruzzini n-ar fi fost împuşcat : scăpa. Dacă m-aş fi pretat capriciului lui Warren, faimosul soare al amorului nostru ar fi purtat o pată de neşters. Fidelitatea l-a ucis pe iubitul meu. L-am asasinat pentru că l-am iubit prea mult.

— Nu te învinui astfel, Lady Wynham. Curajul nebunesc al bietului nostru prieten avea în sine cele mai mari riscuri. A înfruntat norocul. Şi noroeul s-a răzbunat. Deplîngem cu toţii o nenorocire... Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază !

Lady Diana se aşezase într-un fotoliu bătrînesc de catifea grena, cu perniţă de croşetătură albă. Reluă cu un glas

pe care durerea îl făcea aproape aspru, cu privirea îndreptată spre fereastra scundă, ce dădea către peluza centrală a cărei iarbă îngălbenită primea din cînd în cînd botezul frunzelor uscate :

— Îndrăzneţul acesta se odihneşte acum în pămîntul uscat al Lucsorului. Am putut să-i hărăzesc un mormînt creştin, în micul cimitir roman de pe drumul Karnakului. Acolo am putut, cu ajutorul tainic al prietenilor egipteni, să onorez rămăşiţele singurului bărbat pe care l-am iubit. Oh, Părinte, un mormînt mic, simplu, la umbra a doi palmieri mari ; o cruce de piatră, o bucată de granit cu numele lui gravat, nimic mai mult ; nimic, decît soarele Africii, care va încălzi în fiecare zi piatra modestă, aşa cum în timpul vieţii mele, amintirea mea credincioasă îi va încălzi umbra rătăcitoare. Acolo, sub palmierii care par a se pleca să surprindă visele nocturne ale morţilor, pe piatră roză ca şi coastele munţilor Libiei, am dat drumul lacrimilor mele de pe urmă. Acolo, ceasuri de-a rîndul, în tihna maiestuoasă a serilor egiptene, am vorbit în şoaptă cu Ruzzini, i-am spus durerea mea ; i-am arătat mîhnirea mea cu lacrimile ochilor mei ; m-am învinuit, cu genunchii în nisip, că nu l-am iubit îndeajuns. Şi cînd am spus adio micului cimitir exotic, cînd pentru cea din urmă oară am sărutat pămîntul care va veghea de-acum încolo tihna iubitului meu, i-am făgăduit că în curînd o să mă îngrop şi eu de vie. M-am ţinut de cuvînt. Am venit la Béguinage, în Bruges, şi în calmul profund al acestui lăcaş, în pragul căruia veghează Christ pe cruce, am vrut, la umbra renunţărilor supreme, să mă consacru toată amintirii marelui meu mort.

Părintele de Salas ascultase cuvintele Lady-ei Diana cu respectul la care avea dreptul o mîhnire aşa de sinceră. Şovăi şi, scoţîndu-şi portofelul din buzunar, spuse :

— Lady Wynham, aveam două motive ca să te văd. Primul era, firește, acela de a-ţi aduce condoleanţele prietenilor mei. Al doilea, de a-mi îndeplini o datorie faţă de scumpul nostru dispărut. Înainte de a pleca în Egipt, Angelo îmi dăduse o scrisoare cu rugămintea de a ţi-o înmîna dacă i s-ar întîmpla vreo nenorocire. Providenţa a vrut, oh, să mă achit de această tristă misiune ; dă-mi voie, Lady Wynham, să-ţi dau scrisoarea.

Plicul se afla pe măsuţa neagră de lemn. Lady Diana o privea. O emoţie tot mai mare îi crispa chipul.

— O scrisoare... O scrisoare de la el ?

I se părea că amintirea aceasta postumă e un ecou al vocii lui Ruzzini, reînviat deodată. Nu îndrăznea să atingă plicul.

Tremura.

— Sîntem datori să executăm voința celor dispăruți, murmură iezuitul. Trebuie să citești scrisoarea, Lady Wynham.

Atunci, brusc, ea desfăcu plicul alb.

„Diana, cînd vei citi aceste rînduri să nu crezi că ele sînt opera unui mort. Va trebui să-ți închipui cîteva minute că m-am întors în lumea celor vii și că-ți vorbesc cu aceeași dragoste, aceeași încredere, același elan ca altădată. Dacă vei citi cîndva scrisoarea aceasta, va însemna că adversarii m-au biruit și că biata mea carapace umană se usucă undeva, sub dezmierdarea aspră și dogoritoare a soarelui african. Dar aceasta nu-mi va împiedica sufletul să se înalțe spre tine și să-ți încredințeze, chiar în clipa aceasta, voința mea din urmă.

Scumpa mea Diana, sînt sigur că sfîrșitul meu va fi pentru tine spulberarea unui vis frumos. Îl evocasem, piept la piept, în fața mirajului unui cer nespus de azuriu, în decorul nespus de frumos al Golfului Neapole! Sfidasem, fără îndoială, Soarta. Ispășesc azi, în regatul Umbrelor, excesul de încredere și de curaj. Atîta pagubă! Viața e o partidă de cărți ce hărăzește cele mai frumoase emoții celor ce știu să riște totul. E totuși ceva ce eu, șters pentru totdeauna din lista celor vii, aș vrea să-ți cer.

Se poate ca, tîrîtă de sublima ta pasiune și de devotamentul tău deosebit pentru biata-mi ființă, să cauți să cultivi între zidurile unui adăpost singuratic flăcăruia albastră a iubirii noastre defuncte. Scrisoarea aceasta nu are alt scop decît să te scutească.

Ești frumoasă, Diana. Ești încă tînără. Răceala renunțărilor nu este pentru umerii tăi frumoși. De ce să schimbi ceva din destinul tău ca să onorezi memoria unui om abia vrednic să fie așa de iubit?

Crede-mă, iubită adorabilă, care ai împodobit cu zîmbetul tău cele din urmă luni ale existenței mele haotice, crede-mă! Viața te cheamă încă. Întoarce-te fără păreri de rău în hora ce se învîrte în răsfrîngerea serilor de serbări și arată-te din nou în splendoarea frumuseții tale. Morții nu sînt geloși, Diana. Morții care au iubit vor ca goana torței aprinsă de

Eros să urmeze cu voioşie pe pămîntul pe care se agită. Dacă vrei ritmuri nebune, întoarce-te la jazz! Dacă vrei sărutări noi, ia-le în voie. Spectrul meu, spectrul meu binevoitor te imploră să cinsteşti încă plăcerea şi bucuria. Nu-ţi cer nimic, Diana, decît un gînd, din cînd în cînd. Uneori, între două dansuri, între două flirturi, între două călătorii, ai să-mi acorzi un minut de reculegere şi, blînd, mă vei chema: Angelo! Atunci, în orice loc ar putrezi trupul meu, sub nisipul cald al deşertului sau sub linţoiul umed al mării, în giulgiul îngheţat sau în pămîntul gol, sufletul meu îţi va auzi chemarea şi, înfiorat de o emoţie negrăită, îţi va răspunde de dincolo de spaţiu şi de timp: „Diana dragă, fii fericită!"

Angelo Ruzzini".

Părintele de Salas respecta mîhnirea sfîşietoare a Lady-ei Diana, care plîngea în tăcere. Bănuia conţinutul scrisorii. Ruzzini îi spusese înmînîndu-i-o : „Dacă îmi las pielea în aventura asta, contez pe dumneata, scumpe prieten, că ai s-o abaţi pe Diana de la hotărîrea ei. Şi înţeleg prin asta ca ea să se abţină de a se călugări. E tînără. Viaţa este prea scurtă pentru ca o femeie frumoasă să aleagă calvarul ce duce la tăcere şi la uitarea lumii. Antonio, făgăduieşte-mi c-ai s-o întăreşti, că ai să îndepărtezi de mîinile ei frumoase atingerea potirului. Te retragi după crima rămasă nepedepsită. Nu ispăşeşti fiindcă ai iubit".

Părintele de Salas făgăduise. Şi, în minutul acesta sfîşietor, deşi admira în taină nobila hotărîre a Lady-ei Diana, era gata să-şi îndeplinească făgăduinţa. Cu un gest părintesc, îşi puse mîinile pe umerii încovoiaţi ai Lady-ei Diana, zgîlţîiţi de suspine şi glăsui :

— Scumpă copilă, dorinţele morţilor sînt sfinte. Angelo Ruzzini te îndeamnă să renaşti şi să-ţi uiţi mîhnirea în mijlocul bucuriilor profane şi al plăcerilor pămînteşti. Eu, cel dintîi te voi aproba dacă-i îndeplineşti dorinţa.

Dar Lady Diana protestă cu tărie :

— Nu ! Nu ! Părinte, sînt mişcată pînă la lacrimi de noblеţea şi generozitatea lui Angelo ; dar aş muri de ruşine dacă ar trebui să mă întorc în lume.

Schiţă un gest vag, care arăta un orizont unde voluptăţile ieftine lărmuiau în cortegiul plăcerilor false :

— Acolo, urmă ea, de unde vin, în lumea care macină între fălcile-i lacome Frumosul pe care îl disprеţuieşte şi Adevărul de care-i este frică ? Să caut să-mi uit truda fără

de leac în brațele snobilor, sub luminile Walpurgilor, unde te sfărîmi într-un parfum de minciuni vaporizate de invidie ! Să revăd imbecili a căror inimă nu este decît un plastron de cămașă și al căror fard este toată sinceritatea ? Să mai dansez ? Să rîd, poate ? Nu, Părinte. Am ceva mai bun de făcut între pereții albi ai căsuței acesteia sfinte. Aici voi trăi, cel puțin, în fiecare zi, cu durerea mea. Inima-mi străpunsă de soartă va suferi de o rană pe care n-o va cicatriza nimic. Și voi întreține cu voioșie durerea asta. Va fi flacăra mea de vestală întinată și blestemată. Schimnică, nu mă voi refugia în iubirea lui Dumnezeu ca să găsesc alinarea ci, dimpotrivă, pentru a-mi păstra rana vie, pentru a nu mă gîndi decît la tristețea mea, pentru a-mi exalta mîhnirea în evocarea într-una reînnoită a unei fericiri năruite. Aici Angelo îmi va ține tovărășie oră cu oră ; voi trăi cu umbra sa, invizibilă pentru mine, care o voi însufleți prin mirajul credinței mele.

Lady Diana se ridicase. Nu mai plîngea. Ținea scrisoarea în mîna stîngă. Avea în privire flacăra aceea ce lucise desigur în ochii martirilor care mergeau la chinuri pentru a-și proslăvi credința.

— Lasă-mă singură aici, Părinte. Nu căuta să mă abați. Ar fi zadarnic. Dragostea unui om ca Angelo Ruzzini nu se uită. Cînd ai avut fericirea să-ți dai inima unui iubit ca el, nu ai zile îndeajuns ca să visezi trează la fericirea pe care ai pierdut-o. Am venit sub acoperișul acesta ca un pescăruș cu aripile frînte. Voi rămîne aici. Și în liniștea blîndă, impunătoare, a acestui cuprins, voi trăi singuratică. Anotimpurile se vor scurge. Ulmii Béguinage-ului vor înverzi și se vor îngălbeni pe rînd. Primăverile și toamnele își vor urma cadența. Părul meu va căpăta treptat-treptat chiciura iernilor și pleoapele mele se vor ofili în ritmul anilor... Ce-are a face ! Voi rămîne aici. Cu el, aproape de el, în el. Căci omul pe care l-am iubit atîta nu va dormi în pămîntul dogoritor al Africii la tulpina palmierilor care îi salută, încovoiați de vînt, mormîntul colbuit ; va da tîrcoale pocăitei lui dragi. Sînt sigură că sufletul lui va fi prezent. Va domoli uneori accesele frigurilor mele și va săruta blînd ochii mei care vor fi obosiți. Făcusem altădată proiecte minunate în fața Golfului Neapole. Un cer senin fusese martorul fiorurilor noastre. Cerul mohorît al Flandrei îmi va arăta că este zadarnic să nădăjduiești de la viață prea mult, iar pîclele nordului mă vor face să înțeleg relativitatea lucrurilor. Oh, Părinte, acum

doi ani mă plimbam la Veneţia fără grijă, în gondola mea împodobită la prora şi la pupa cu două himere de bronz. Hoinăream pe apa amăgitoare a lagunei fără să bănuiesc că viaţa mea va ilustra în curînd acest prea crud simbol. Hoinăream la umbra himerelor mele. Dragoste! Fericire! Am crezut că le-ating. Am dezmierdat, un timp foarte scurt, aripile lor gîdilătoare. Am fost uluită de bogăţia culorilor lor. Şi apoi himerele zburară...

Părintele de Salas ieşise din căsuţa albă. Ocoli cu paşi înceţi peluzele. Clopotele oraşului invitau pe credincioase la vecernie. Uneori, o frunză uscată, rotindu-se prin aerul calm, se aşternea în drum ca o pasăre blîndă. Părintele de Salas călca fără zgomot, se temea parcă să tulbure liniştea care şi-a făcut cuib în turla Béguinage-ului. Ajuns lîngă boltă, întoarse capul spre casa în care şedea Lady Diana. Şovăi cîteva clipe. Apoi, cu trăsăturile întărite de emoţia care deodată îi umezea ochii negri şi-şi crispa buzele subţiri, el se descoperi. Grav, solemn, aducea omagiu durerii unei femei.

SFÎRŞIT

Coperta STAN BARON